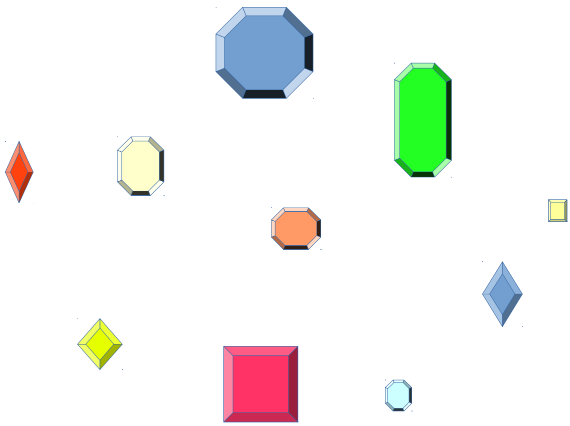
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Δεύτερο
(1983-1990)

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1508743866 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 3η: Περισκόπηση

Δευτέρα, 5 Σεπτεμβρίου 1983

Το όνειρό μου για ανώτατες σπουδές ξεκίνησε σήμερα το πρωί, που έφυγα για την Ιταλία μαζί με τη μητέρα μου. Φθάσαμε στην Πάδοβα αργά το απόγευμα γεμάτες όρεξη και αισιοδοξία. Ωστόσο, απ' ότι φαίνεται η παροιμιώδης ατυχία μου με έχει ακολουθήσει κι εδώ: Κυριολεκτικά οργώσαμε ολόκληρη την πόλη μέσα σ' ένα ταξί, χωρίς να μπορούμε να βρούμε ένα ελεύθερο δωμάτιο σε ξενοδοχείο! Κάποια στιγμή, ο ταξιτζής απογοητεύτηκε τόσο, που έκλεισε την ταρίφα! Εντέλει, καταλήξαμε σε μια φτωχική παλιά πανσιόν, μετά από τρεις ώρες ταλαιπωρία. Για κάποιο μυστήριο λόγο, κανένα ξενοδοχείο δεν μας δεχόταν πάνω από δυο-τρεις μέρες, εκτός από τη συγκεκριμένη πανσιόν που μας δέχτηκε για μια βδομάδα.

Παρασκευή, 23 Σεπτεμβρίου 1983

Από τα μέσα του μήνα κατάφερα να βρω έναν μονιμότερο τόπο διαμονής, στο ξενοδοχείο “Mariposa”. Δεν είναι άσχημο, ωστόσο τα παράθυρα βλέπουν σε κεντρικό δρόμο γεμάτο καφετέριες και άλλα καταστήματα, που δεν ησυχάζουν αν δεν πάει 2:00 μετά τα μεσάνυχτα, ενώ ξαναρχίζουν τη φασαρία από τις 5:00 τα χαράματα. Επιπλέον, είναι αρκετά ακριβό. Πρέπει κάποια στιγμή να βρω ένα δωμάτιο σε σπίτι, απ' αυτά που νοικιάζουν οι φοιτητές. Συνεχίζω, λοιπόν, το ψάξιμο για στέγη.

Παράλληλα, αντιμετωπίζω αφύσικες δυσκολίες με τη γραφειοκρατία, καθώς οι πάντες -πανεπιστημιακές υπηρεσίες, νομαρχίες, εφορίες κλπ- είτε αρνούνται να με εξυπηρετήσουν (ειδικά εμένα), είτε δεν μου εξηγούν επαρκώς τι χρειάζεται να κάνω, είτε με μπλέκουν σε άχρηστες διαδικασίες και τρεχάματα.

Τελικά, απ' ότι μου λένε, τα μαθήματα θα ξεκινήσουν στις 7 του Νοέμβρη, οπότε κρίνω σωστότερο και φθηνότερο να μείνω στην Ελλάδα μέχρι τότε. Ευτυχώς, ο ξενοδόχος δέχεται να φυλάξει τα πράγματά μου σε μια αποθήκη ώσπου να επιστρέψω στην Ιταλία.

Σάββατο, 19 Νοεμβρίου 1983

Εδώ και λίγες μέρες έχω ξεκινήσει τη φοίτηση στο Πανεπιστήμιο της Πάδοβα. Ωστόσο, έχω μάθει τα εξής ανησυχητικά: α) Η Βιομηχανική Χημεία που έχω διαλέξει για φέτος θεωρείται η τρίτη πιο δύσκολη σχολή σε ολόκληρη την Ιταλία, β) Η σχολική χρονιά ξεκίνησε δυο βδομάδες νωρίτερα απ' όσο νόμιζα, πράγμα που σημαίνει ότι εγώ έχασα αυτές τις πρώτες δεκαπέντε μέρες, επειδή κανένας "αρμόδιος" δεν ήταν σε θέση να με πληροφορήσει σωστά πότε άρχιζε το τμήμα μου.

Το θετικό είναι ότι, επιτέλους, βρήκα και κάπου να μείνω: Είναι ένα ευρύχωρο, άνετο διαμέρισμα στο προάστιο Arcella, στη via Vecellio. Μετά από δύο μήνες άκαρπων προσπαθειών για ανεύρεση μόνιμης στέγης, το σπίτι εκείνο μου φάνηκε θεόσταλτο παρόλο που είναι πανάκριβο (230.000 λιρέττες, ένας μισθός!) και το μοιράζομαι με μία Ιταλίδα συγκάτοικο, την 25χρονη Αλίντε, η οποία εργάζεται ως καμαριέρα σε κοντινό ξενοδοχείο.

Όλα βαίνουν καλά προς το παρόν, η Αλίντε μου φαίνεται αρκετά συμπαθητική, ενώ τα πηγαίνω καλά και με τη μεσόκοπη ιδιοκτήτρια του διαμερίσματος παρόλο που έρχεται σχεδόν κάθε μέρα για μια γρήγορη επιθεώρηση.

Σήμερα πάντως με προβλημάτισε λίγο καθώς, την ώρα που αποχωρούσε, μου είπε χαμογελαστά: "Questa blusa puzza; lavala!" (Αυτή η μπλούζα βρωμάει. Πλύνε τη!). Εγώ δεν της έφερα αντίρρηση γιατί δεν ήθελα να δημιουργήσω θέμα. Άλλωστε, σκέφτηκα ότι ίσως είχε δίκιο...

Δευτέρα, 12 Δεκεμβρίου 1983

Έχω αρχίσει να χάνω την υπομονή μου: Οι δύο κάργιες, η ιδιοκτήτρια (που έρχεται για επιθεώρηση σχεδόν καθημερινά) και η συγκάτοικος, δεν με αφήνουν σε χλωρό κλαρί. Διαρκώς με προσβάλλουν ότι δεν κάνω μπάνιο, ότι βρωμάω από την απλυσιά, ότι τάχα δεν βοηθάω στις δουλειές του σπιτιού, ή απλώς με βρίζουν κατάμουτρα: "é una mucca lei" (είναι αγελάδα αυτή). Επιπλέον, ουσιαστικά ολόκληρο το σπίτι είναι

στη διάθεση της Μαρίας, καθώς ούτε τηλεόραση δεν με αφήνει να δω. Εγώ, από την άλλη, δεν τους φέρνω ποτέ αντίρρηση, κάνω ό,τι μου ζητήσουν, δείχνω προσαρμοστικότητα και καλή διάθεση. Ωστόσο, ότι κι αν κάνω, αυτές δεν ικανοποιούνται με τίποτα. Είναι πάντα πυρ και μανία εναντίον μου.

Ακόμη, το δωμάτιό μου δεν έχει κλειδί, πράγμα που σημαίνει ότι οι κάργιες μπορούν να μπαινοβγαίνουν ελεύθερα και να ψαχουλεύουν τα πράγματά μου όποτε εγώ απουσιάζω. Σήμερα, μάλιστα, είναι η δεύτερη φορά που ανακαλύπτω να λείπει από την τσάντα μου ένα χαρτονόμισμα των 50.000 λιρεττών. Δεν μίλησα όμως, ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων.

Παρασκευή, 16 Δεκεμβρίου 1983

Μόλις είχα επιστρέψει από το πανεπιστήμιο και παρακολουθούσα στην τηλεόραση ένα επεισόδιο της αγαπημένης μου σειράς επιστημονικής φαντασίας, όταν ήλθε η Αλίντε από τη δουλειά της. Έσπευσε καμαρωτά στο καθιστικό, άλλαξε το κανάλι με το έτσι θέλω και μετά εξαφανίστηκε στην κουζίνα. Εγώ ξανάβαλα το κανάλι που ήθελα με χαμηλότερη φωνή. Ωστόσο, η πουτάνα το κατάλαβε, εμφανίστηκε αμέσως μπροστά μου και με ρώτησε βλοσυρά:

“Γιατί το άλλαξες;”

“Θες να δεις κάτι άλλο;” τη ρώτησα.

“Ναι!”

“Τότε, άλλαξέ το!” της είπα όσο πιο ήρεμα μπορούσα κι έφυγα από το δωμάτιο.

Δεν σκοπεύω να ξαναμπώ στο καθιστικό...

Σάββατο, 7 Ιανουαρίου 1984

Δυστυχώς, οι διακοπές των Χριστουγέννων αποτελούν παρελθόν. Σήμερα το απόγευμα επέστρεψα στην Ιταλία μετά από 18 μέρες ανακούφισης και ψυχικής ηρεμίας κοντά στους δικούς μου. Λοιπόν, μόλις ξαναμπήκα στο δωμάτιό μου στην Αρτσέλλα, αντίκρυσα τις πετσέτες μου απλωμένες πάνω στο καλοριφέρ, ξεραμένες από τη θερμότητα! Έτρεξα και τις μάζεψα αμέσως. Κατάλαβα αμέσως τι είχε συμβεί μα δεν είπα

κουβέντα, γιατί η Αλίντε θα υποστήριζε ότι εγώ τις είχα ξεχάσει πάνω στα καλοριφέρ. Αν τις είχα αφήσει όντως εκεί, να καίγονται συνεχώς για δυόμισι βδομάδες, όλο το σπίτι θα είχε γίνει κάρβουνο...

Τετάρτη, 18 Ιανουαρίου 1984

Από τότε που γύρισα από την Ελλάδα ψάχνω ξανά μανιωδώς για άλλο σπίτι, δεδομένου ότι οι επιθέσεις της Αλίντε και της ιδιοκτήτριας έχουν κλιμακωθεί στο έπακρο: “Πως μυρίζεις έτσι; Βρωμάς! Πήγαινε πιο κει!” μου λένε θυμωμένα, ή μιλούν οι δυο τους δήθεν στα κρυφά αλλά φροντίζουν να τις ακούω: “Δεν καταλαβαίνει τίποτα, είναι μια αγελάδα αυτή...”. Το χειρότερο είναι πως δεν καταφέρνω να βρω ούτε κοτέτσι, εφόσον μάλιστα οι ιδιοκτήτες αποφεύγουν να νοικιάζουν δωμάτια σε φοιτητές και μάλιστα σε Έλληνες.

Πέρα απ' αυτά, σύμφωνα με μαρτυρίες άλλων σπουδαστών, φαίνεται ότι αποτελεί πάγια τακτική των Ιταλών ιδιοκτητών να κάνουν δύσκολη τη ζωή των αλλοδαπών νοικάρηδων, ώστε να τους ξεφορτώνονται μέσα σε τρεις-τέσσερις μήνες, καρπούμενοι την παχυλή προκαταβολή των δυο-τριών ενοικίων μπροστά! Χρυσές δουλειές! Απ' ότι μου έχει πει η ίδια η Αλίντε, μέσα σ' ένα χρόνο από το δικό μας διαμέρισμα έχουν περάσει τέσσερα κορίτσια πριν από μένα...

Ύστερα από συνολικά τέσσερις μήνες επαφών με παράξενες "padrone" που σκόπευαν να μου φάνε λεφτά, συχνά χωρίς καν να μου νοικιάσουν δωμάτιο, μια έντονη ***υποψία*** αρχίζει να στοιχειώνει τη σκέψη μου: *Οι άνθρωποι γύρω μου δεν είναι καθόλου αυτό που δείχνουν. Πίσω από τη χαμογελαστή μάσκα του μέσου (καλοντυμένου κι ευγενικού) πολίτη, κρύβονται εγκληματίες μαφιόζοι, ικανοί να σε μαχαιρώσουν πισώπλατα για να σου κλέψουν 10.000 λιρέττες...*

Παραδόξως, όμως, οι υπόλοιποι σπουδαστές όλο και κάπου βολεύονται τελικά, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Μόνο για μένα δεν βρίσκεται ούτε τρύπα, μετά από τόσους μήνες αδιάκοπου ψαξίματος και αφάνταστης ταλαιπωρίας. Αντί να μελετάω, ξοδεύω σχεδόν όλο το χρόνο μου ψάχνοντας μάταια για άλλο σπίτι. Συνεπώς, δεν μου μένει χρόνος ούτε μυαλό για διάβασμα -και το Πανεπιστήμιο εδώ είναι πολύ απαιτητικό, δεν αστειεύονται όπως στην Ελλάδα- με αποτέλεσμα να αποτύχω σε όλα τα μαθήματα στις εξετάσεις του Γενάρη.

Δευτέρα, 23 Ιανουαρίου 1984

Ψάχνοντας στις εφημερίδες για σπίτι σήμερα το πρωί, ανακάλυψα κάτι που έμοιαζε με μοναδική ευκαιρία: "Πωλείται κρεβατοκάμαρα σε πολύ καλή κατάσταση, στο Μιλάνο. Τιμή 210.000 λιρέττες" (απίστευτο!). Ενθουσιάστηκα, πήρα αμέσως τηλέφωνο και το ίδιο απόγευμα πήγα να δω το δωμάτιο. Χρειάστηκε να περπατήσω σ' έναν ερημικό δρόμο έξω από την πόλη γύρω στα τρία χιλιόμετρα μέχρι να βρω τη μοναχική βίλλα με τα κεραμίδια. Προκειμένου όμως να μένω σ' ένα τόσο όμορφο σπίτι, σκέφτηκα ότι άξιζε τον κόπο η ταλαιπωρία.

Οι ευγενικοί ιδιοκτήτες μου εξήγησαν ότι στην τιμή περιλαμβάνονται όλα τα έπιπλα του δωματίου κι εγώ δεν πίστευα στην τύχη μου. Ώσπου, ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι πούλαγαν μόνο τα έπιπλα και όχι το δωμάτιο! Η απογοήτευσή μου ήταν απερίγραπτη: *Μα πώς είναι δυνατόν να παρανόησα τόσο πολύ; Πώς μπόρεσα να φανταστώ ότι κάποιοι θα πουλούσαν ένα δωμάτιο από το σπίτι τους; Αυτό είναι εντελώς παράλογο!* αναρωτιόμουν αργότερα για τον εαυτό μου.

Τελικά, ο σύζυγος προσφέρθηκε να με φέρει με το αμάξι του μέχρι την Πάδοβα, ενώ εγώ σε όλο το δρόμο ήμουν αμίλητη και σκυθρωπή, αναλογιζόμενη ξανά και ξανά την απίθανη γκάφα μου. Πιθανότατα, η αφύσικη αναποδιά όλων των προηγούμενων μηνών πρέπει να είχε επηρεάσει τη σωστή κρίση μου. Δεν εξηγείται διαφορετικά αυτή η απίστευτη ανοησία μου...

Πέμπτη, 2 Φεβρουαρίου 1984

Μελετούσα για τις εξετάσεις των Μαθηματικών όλο το πρωί, όταν η Αλίντε όρμησε ξαφνικά φουριόζα στο δωμάτιό μου. Έξω φρενών, ισχυρίστηκε ότι πήγε στο γιατρό επειδή είχε κάτι ενοχλήσεις κι εκείνος της είπε ότι:

"Ho la scabbia perché vengo in contatto con una persona sporca, che non si lava; e questa sporca persona sei tù, Yvonne" (έχω ψώρα επειδή έρχομαι σ' επαφή με ένα άτομο βρώμικο, που δεν πλένεται· και αυτό το βρώμικο άτομο είσαι εσύ, Υβόννη!)

... "Cosa?!" ("τι;") αναφώνησα εγώ αυθόρμητα, χωρίς να έχω συνειδητοποιήσει καλά-καλά για τι πράγμα μιλούσε.

“Αν εγώ έχω την αρρώστια, την έχεις σίγουρα κι εσύ! Πρέπει να πας αμέσως σε γιατρό! Κι αν δεν φύγεις μέσα σε τρεις μέρες, θα σου κάνω έξωση!” ξεφύσηξε όλο κακία και απομακρύνθηκε με μικρά, νευρικά βήματα.

Για λίγες στιγμές ακόμη συνέχισα το διάβασμα, μα ύστερα το παράτησα. Απλά δεν πήγαινε άλλο. Αμέσως μετά, μια πρωτοφανής θύελλα ξέσπασε στο μυαλό μου. Ξαφνικά, όλα είχαν ανατραπεί. Η Αλίντε απειλούσε με έξωση και δικηγόρους, ενώ εγώ ένιωθα εντελώς μετέωρη, στο έλεος των περιστάσεων. Κάποια στιγμή, μάλιστα άρχισα να αναρωτιέμαι μήπως είχε κάποιο δίκιο αυτή η σκρόφα: Πράγματι, εδώ και λίγες μέρες έχω αρχίσει να αντιλαμβάνομαι μια ελαφρά δυσωδία στο σώμα μου, η οποία δεν φεύγει ούτε όταν κάνω μπάνιο. Τώρα όμως, μετά την τελευταία επίθεση της συγκατοίκου μου, νιώθω τη βρώμα να με τυλίγει ακόμη πιο έντονη και ανυπόφορη. *Μήπως είμαι πραγματικά άρρωστη;*

Αμέσως μετά βγήκα έξω στους δρόμους και περπάτησα για ώρες πολλές, μονολογώντας διαρκώς σαν την τρελή, μέχρι που έφθασα σ' ένα νοσοκομείο. Μπήκα μέσα και ζήτησα να μου κάνουν ιατρικές εξετάσεις, μήπως και είχα την ασθένεια που έλεγε η Αλίντε. Διηγήθηκα όλη την ιστορία στους γιατρούς, εκείνοι μπήκαν αμέσως στο νόημα και μου εξήγησαν με κάθε ειλικρίνεια ότι σε τέτοιες περιπτώσεις χρειάζεται δικηγόρος, όχι γιατρός. Μόνο τότε άρχισε να υποχωρεί στο νου μου η ιδέα ότι ήμουν άρρωστη.

Παρασκευή, 3 Φεβρουαρίου 1984

Ωστόσο, η απαίσια μυρωδιά που αναδύεται από το σώμα μου δεν λέει να υποχωρήσει, αντίθετα χειροτερεύει ώρα με την ώρα. Παράλληλα, πνίγομαι μέσα σ' έναν καταιγισμό από σκέψεις σιχαμάρας και εκδίκησης.

Τελικά, σήμερα το πρωί κατάφερα να δω τελικά την αλήθεια: Όλη αυτή η πολύμηνη ταλαιπωρία, ο ανελέητος πόλεμος που αντιμετωπίζω στο κάθε μου βήμα από τότε που πάτησα το πόδι μου στην Ιταλία, τα υπέρογκα έξοδα, η μάταιη κούραση, απλά δεν αξίζουν τον κόπο! Έτσι, αποφάσισα επί

τόπου να εγκαταλείψω τις σπουδές και να επιστρέψω στην Ελλάδα. Τηλεφώνησα αμέσως στη μητέρα μου και μετά από εξηγήσεις και κλάματα επί 35 λεπτά της ώρας, της ανακοίνωσα την οριστική απόφασή μου.

Το επόμενο βήμα ήταν να πάω στην αστυνομία (questura) και να καταδώσω τις δυο σκύλες. Εξήγησα στους αστυνομικούς τις πλεκτάνες και τις απάτες που οι δύο πουτάνες είχαν στήσει σε μένα και σε άλλες κοπέλες, ανέφερα επίσης ότι δεν μου έδιναν απόδειξη για το ενοίκιο. Οι αστυνομικοί έδειξαν ενδιαφέρον για την υπόθεση κι εγώ ένιωσα κάπως καλύτερα. Δεν υπάρχει πια τίποτε άλλο να κάνω στην Ιταλία...

Σάββατο, 4 Φεβρουαρίου 1984

Να 'μαι λοιπόν, στο τραίνο για τη Βενετία, νωρίς το πρωί, έχοντας μόλις αφήσει πίσω την Πάδοβα για πάντα. Αφήνω επίσης για πάντα πίσω το όνειρό μου να σπουδάσω Αστρονομία και να ζήσω μια πιο ενδιαφέρουσα και ουσιαστική ζωή. Γιατί, παρόλες τις απίστευτες αντιξοότητες, όσο καιρό έμεινα εδώ βίωνα ένα διαφορετικό επίπεδο ύπαρξης: Σχεδόν αμέσως απέκτησα φίλες καθώς, για πρώτη φορά στη ζωή μου, ήμουν αυθόρμητα κοινωνική και ανοικτή με όλους, ακόμη και με τους άνδρες! Μου ερχόταν πλέον φυσικό κι ευχάριστο να πηγαίνω βόλτα μ' ένα αγόρι! Ακόμη και ο χρόνος φαινόταν να περνά πιο αργά, πιο φυσιολογικά. Όσο καιρό έμεινα στην Ιταλία, παρόλο που όλα μου πήγαιναν στραβά, δεν ένιωθα ότι αποτελώ ακίνητο στόχο αόρατων και ορατών δυνάμεων. Αυτή η οδυνηρή αίσθηση είχε σχεδόν εξαφανιστεί, καθώς ένιωθα να συμπλέκομαι αρμονικά με τους άλλους, σα να έρρεα αρμονικά και αβίαστα με το σύνολο του κόσμου. *Ήταν σα να ήμουν ένα άλλο άτομο, μέσα σε ένα άλλο σύμπαν.*

Ωστόσο, το θαύμα δεν έμελλε να κρατήσει. Όλα έχουν τελειώσει τώρα και βρίσκομαι εδώ, στο τραίνο για τη Βενετία, απ' όπου θα πάρω το αεροπλάνο. Φεύγω ουσιαστικά διωγμένη από εκείνο το διαφορετικό σύμπαν, ενώ ο παλιός μου εαυτός με καλεί ανυπόμονα και με τραβά πίσω με μια πανίσχυρη, κακόβουλη έλξη. Νιώθω πολύ απογοητευμένη, ενώ δεν αντέχω

πια τη δυσωδία που αναδύει το ίδιο μου το σώμα. Καθώς το τραίνο επιταχύνει πάνω στις ράγες, αισθάνομαι όλο και πιο απαίσια· μια απέραντη μαυρίλα βαραίνει την ψυχή μου. Ξέρω καλά πως γυρίζοντας στην Ελλάδα θα ξαναγίνω αυτό που ήμουν άλλοτε: απομονωμένη, αντιπαθητική, αποτυχημένη, απροσάρμοστη. Ελπίζω ν' αποφύγω αυτή την επιστροφή στον παλιό μίζερο εαυτό μου, βαθιά μέσα μου όμως ξέρω ότι αυτό αποκλείεται.

Στ' αλήθεια, μόλις λίγους μήνες πριν αισθανόμουν εντελώς διαφορετικά: Ήμουν πολύ αισιόδοξη για το μέλλον μου και σχεδόν κάθε βράδι περνούσα ώρες στο σπίτι της παιδικής μου φίλης, της Ουρανίας, όπου της εμπιστευόμουν όλα μου τα όνειρα, τις φιλοδοξίες, τις πιο απόκρυφες σκέψεις μου κι εκείνη έδειχνε ενδιαφέρον και κατανόηση...

Μόλις φθάνω το απόγευμα στο σπίτι, ρωτάω τη μητέρα μου αν μυρίζει τίποτε άσχημο πάνω μου. Εκείνη παραξενεύεται και λέει ότι, αντίθετα, μοσχοβολάω! Την επόμενη κιόλας στιγμή η εντύπωση που είχα ότι το σώμα μου βρώμαγε, εξανεμίζεται με μιας! *Είναι απίστευτο τι μπορεί να σου προκαλέσει η υποβολή...*

... Δεν το εκδήλωνε κανένας ανοιχτά, ωστόσο από τις πρώτες κιόλας μέρες της επιστροφής μου στην Ελλάδα, είχα την έντονη αίσθηση ότι οι "μετοχές" μου είχαν πέσει κατακόρυφα. Από την άλλη πλευρά, αναγνώριζα ξεκάθαρα πως όλη αυτή η ιστορία με την Ιταλία ήταν ένα λάθος: Ένα άτομο δειλό, συνεσταλμένο και άβγαλτο σαν εμένα, δεν έπρεπε ποτέ να ξεκινήσει μια τέτοια περιπέτεια σε ξένη χώρα, μακριά από τη σχετική ασφάλεια του σπιτιού.

Τρέχοντας στο Κενό

Κυριακή, 24 Ιουνίου 1984

Χαράς ευαγγέλια σήμερα: Στις 8:00 το βράδι η αδελφή μου παντρεύεται τον αγαπημένο της Χαράλαμπο, μετά από περιπαθές κι επεισοδιακό αίσθημα ενός έτους. Δεν πάνε ούτε τρεις μήνες που αρραβωνιάστηκαν εσπευσμένα επειδή η Αλίκη έκανε αποβολή, πράγμα που σημαίνει ότι έχει ολοκληρώσει τη σχέση της με τον Χαράλαμπο. Συνεπώς, ο μπαμπάς απαίτησε να αρραβωνιαστούν το συντομότερο δυνατό, "πριν γίνουμε εντελώς ρεζίλι στον κόσμο".

Όσο για το γάμο, σκόπευαν να τον τελέσουν του χρόνου, όμως από τον επόμενο μήνα ο γαμπρός θα πάει στρατιώτης στην Τρίπολη και η Αλίκη χάλασε τον κόσμο για να την αφήνει ο μπαμπάς να πηγαίνει να τον βλέπει όποτε ο Λάμπης έχει άδεια. Ο πατέρας μου θυμήθηκε -ακόμη μια φορά- τα πατροπαράδοτα ήθη και έθιμα: "Αυτό είναι ανήκουστο, μια αστεφάνωτη να μένει για μέρες με το γκόμενο. Θα σου το επιτρέψω μονάχα αν γίνει γάμος!" Όπως ακριβώς περίμενα, οι δυο νεαροί δεν έφεραν την παραμικρή αντίρρηση να σκλαβωθούν στα δεσμά του γάμου από την εφηβική τους ηλικία, εδώ και τώρα.

Ο Λάμπης, από τη μεριά του, παρά το νεαρό της ηλικίας του, δεν αντιστάθηκε καθόλου στο "τύλιγμα" επειδή προέρχεται από μια χωρισμένη, πάμφτωχη οικογένεια, οπότε έψαχνε εναγωνίως κάπου να βολευτεί.

Ωραίο ζευγάρι, πάντως: Ο Χαράλαμπος είναι 18 ετών και η Αλίκη 16, και οι δυο τους πολύ νέοι, όμορφοι και ζωηροί. "Μοιάζουν σαν παιδάκια που έχουν ντυθεί γαμπρός και νύφη σαν μασκαράδες", μας είπε ο θείος Γιώργος, ο αδελφός της μητέρας μου, μόλις τους είδε μαζί στην εκκλησία. Μετά το μυστήριο ακολούθησε τραπέζι και γλέντι στο σπίτι, μέχρι πρωίας.

Μικρή μουσική ιστορία: Το αρμόνιο έγινε το αγαπημένο μου μουσικό όργανο από τότε που άκουσα στην τηλεόραση τον διάσημο αρμονίστα Franz Lambert να παίζει αριστοτεχνικά το "Flight of the Bubble Bee", εκστασιάζοντας το κοινό που τον παρακολουθούσε.

Το Σεπτέμβρη του 1978 ξεκίνησα μαθήματα πιάνου σε τοπικό ωδείο, ενώ η αδελφούλα μου άρχισε μαθήματα ακκορντεόν που δεν φτούρησαν για πολύ. Μερικούς μήνες αργότερα, αγόρασα ένα μικρό αρμόνιο (Prelude) με πέντε οκτάβες και πολλούς ήχους και ρυθμούς.

Σιγά-σιγά έμαθα να παίζω πολλά κομμάτια από το κλασσικό και το σύγχρονο ρεπερτόριο: "Για την Ελίζα", "Πρίγκηψ Ιγκόρ", "Αλιείς Μαργαριταριών", "Cumbarsita", "Au Clair de la Lune", "Γρανάδα" αλλά και "El condor passa", "Que sera", "O sole mio", "Τα τρένα που φύγαν", "Staying Alive", "Flashdance", "Mamma mia", "Fernando", "Φίλε μου, φίλε", "Help", "A Hard Day's Night" -έχω μια ιδιαίτερη προτίμηση στους Bee Gees, Beatles, Abba- κλπ.

Μου άρεσε το αρμόνιο, ωστόσο από την αρχή καταλάβαινα ότι δεν διαθέτω κανένα σπουδαίο ταλέντο: Δεν έχω μουσικό αυτί, ούτε μπορώ να παίζω αβίαστα, όπως παίζουν άλλοι. Διαβάζω νότες και πρέπει να συγκεντρώνομαι στην κάθε νότα που βγάζω, αλλιώς χάνω το μπούσουλα. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορώ να απολαύσω πραγματικά το παίξιμό μου, ούτε να εκτελέσω δύσκολα κομμάτια.

Οι γείτονες και συγγενείς που με άκουγαν συχνά εξέφραζαν τον θαυμασμό τους: Οι θείοι Δημήτρης και Δήμητρα άκουσαν ένα πρωινό και μετά έλεγαν σε όλους τους συγγενείς στον Κορυδαλλό πως έχω "χρυσά χέρια" και βάλθηκαν ν' αγοράσουν και στην κόρη τους αρμόνιο: ένα ωραίο, με δυο σειρές, που όμως η μικρή δεν το 'παιξε για πολύ. Κάποτε πέρασα ένα ολόκληρο πρωινό με τον ξάδελφο Φώτη από τον Πειραιά, ο οποίος έφερε την κιθάρα του και έπαιξε μαζί μου ένα σωρό κομμάτια. Ήμασταν ωραίο ντουέτο, αλλά η φάση δεν ξαναεπαναλήφθηκε.

Έχω εντυπωσιάσει αρκετές φορές και το σόι του Λάμπη

-όμως όλα αυτά τελειώνουν απόψε: Όση ώρα γινόταν το γαμήλιο γλέντι, ο μικρός αδελφός του γαμπρού είχε κλειστεί στο δωμάτιό μου μαζί με κάτι ξαδέρφια του και, χωρίς κανείς να τους πάρει χαμπάρι, προσπαθούσαν να παίξουν με το αρμόνιό μου: Με έναν χοντρό μαρκανδόρο έγραψαν αριθμούς πάνω στα πλήκτρα, γρατζούνισαν για λίγο, και μετά προσπάθησαν να τους σβήσουν με οινόπνευμα. Ως αποτέλεσμα, τώρα το αρμόνιο δεν παίζει -και δεν πρόκειται να ξαναπαίξει ποτέ...

Δευτέρα, 23 Ιουλίου 1984

Εδώ και έξι μήνες, δηλαδή από την επομένη κιόλας της επιστροφής μου από την Ιταλία, έχω ξεκινήσει πυρετική αναζήτηση για εργασία. Νιώθω την ανάγκη να κερδίζω τα δικά μου χρήματα αλλά και η καθημερινή πίεση από τους γονείς μου είναι τρομερή. Με το Proficiency στα χέρια, έχω ήδη γυρίσει εκατοντάδες φροντιστήρια αγγλικών και άλλες τόσες εταιρείες σε Αθήνα, Πειραιά και προάστια. Μέχρι τη Νίκαια έχω φθάσει! Ωστόσο, μέχρι τώρα έχει αποδειχτεί πρακτικά αδύνατο να βρω δουλειά, έστω μερική απασχόληση. Απ' ότι καταλαβαίνω, αυτή η γκίνια οφείλεται κυρίως στο ότι δεν διαθέτω καμία προϋπηρεσία.

Ίσως, όμως, να φταίει και κάτι άλλο: Όποτε πάω να ζητήσω δουλειά σε γραφεία, συχνά έρχεται μαζί και η αδελφή μου, η οποία εκδηλώνει κι εκείνη έντονη επιθυμία να δουλέψει, παρόλο που είναι μόλις δεκάξι χρονών, με μοναδικό προσόν το απολυτήριο του Γυμνασίου, νιόπαντρη και με τον σύζυγο να τη θέλει νοικοκυρά στο σπίτι! Μερικές φορές έχω την εντύπωση πως η Αλίκη τα κάνει όλα αυτά επειδή με ανταγωνίζεται· όπως και να' χει, δεν αποκλείεται οι διευθυντές να μη με παίρνουν στα σοβαρά επειδή ακριβώς τους κουβαλάω μαζί και τη μικρή μου αδελφή.

Ο μόνος επιχειρηματίας που φάνηκε πρόθυμος να με προσλάβει, ήταν ο ιδιοκτήτης ενός γραφείου ενοικιάσεως αυτοκινήτων κοντά στην Ομόνοια, όπου πήγα το απόγευμα της Παρασκευής. “Μου κάνεις!”, μου είπε ήρεμα, μόλις άκουσε ότι γνωρίζω Αγγλικά, Ιταλικά και τυφλό σύστημα στη

γραφομηχανή. Με προειδοποίησε ότι η δουλειά θα έχει πολλές υπερωρίες, καθώς και ότι “στην εταιρεία μας οι κοπέλες φέρνουν τη δική τους γραφομηχανή!” Περίεργο, πάντως: Πώς είναι δυνατόν, η εν λόγω επιχείρηση να έχει τόση δουλειά ώστε να χρειάζονται και υπερωρίες, εφόσον αντί για έπιπλα έχει κομμένους κορμούς δέντρων, η μοναδική τους γραφομηχανή είναι σαραβαλιασμένη και δεν διαθέτουν λίγα χρήματα για να αγοράσουν άλλη;

Παρόλα αυτά, δέχθηκα να ξεκινήσω από σήμερα το πρωί. Η μητέρα μου ενθουσιάστηκε με την περίπτωση, μα ο πατέρας μου φαινόταν κάπως προβληματισμένος. “Μην χάσετε και τη γραφομηχανή”, ήταν η γνώμη της θείας Λίνας, της μεγαλύτερης αδελφής του, μόλις ο μπαμπάς την πληροφόρησε σχετικά στο τηλέφωνο. Εντέλει, τελευταία στιγμή, και μετά από αρκετούς δισταγμούς, τηλεφώνησα στο αφεντικό και τον ενημέρωσα ότι δεν θα έλθω στη δουλειά.

Αρχές Αυγούστου, πήγαμε οικογενειακώς και μείναμε για τρεις εβδομάδες στο σπίτι της θείας Αιμιλίας στο Σχινιά Κεφαλληνίας. Τα πρωινά πήγαινα για μπάνιο στα Λέπεδα (ξανθή παραλία με γοητευτικούς βραχώδεις σχηματισμούς) μαζί με την ξαδέρφη Τούλα. Τα βράδια συναντούσαμε κάποιες φίλες της Τούλας και κάναμε βόλτες στον κεντρικό δρόμο, μέχρι τα γειτονικά χωριά Καλάτα και Αγία Θέκλη.

Μια μέρα κάναμε το γύρο της Κεφαλλονιάς με γκρουπ: Βαρκάδα στην υπόγεια λίμνη Μελισσάνη, επίσκεψη στη γραφική σπηλιά Δρογκαράτη, βόλτα στην καταπράσινη χερσόνησο Άσο, φαγητό στο ψαροχώρι Φισκάρδο, στάση στο Αργοστόλι. Θα ήταν όλα τέλεια αν το μοναδικό διαόλι του νησιού (ένα αγόρι οκτώ ετών) δεν καθόταν ακριβώς πίσω μου κι αν δεν κλωτσούσε ασταμάτητα το κάθισμά μου.

Όσες μέρες βρισκόμουν στην Κεφαλλονιά, ήμουν αυθόρμητα χαρωπή, κοινωνική, ξέγνοιαστη. Τα κορίτσια επιζητούσαν την παρέα μου κι εγώ αισθανόμουν άνετα μαζί τους. Σα να είχα βρεθεί για λίγο σ' έναν διαφορετικό κόσμο μ' έναν διαφορετικό εαυτό...

Δευτέρα, 10 Σεπτεμβρίου 1984

Μετά από ένα μήνα καλοκαιρινής ανάπαυλας, από τις αρχές του Σεπτέμβρη ξανάρχισε για μένα η αγωνία για ανεύρεση εργασίας: Ψάχνω σαν μανιακή στις μικρές αγγελίες για οποιαδήποτε υπαλληλική δουλειά, ενώ παράλληλα έχω βάλει και δική μου αγγελία στην εφημερίδα σχετικά με παράδοση ιδιαιτέρων μαθημάτων αγγλικής γλώσσας. Κατάφερα, μάλιστα, να βρω τον πρώτο μου μαθητή, με τον οποίο έχω σήμερα το πρώτο μάθημα: Είναι ο Κώστας, ένας ενήλικας γύρω στα τριάντα, παντρεμένος με μικρό παιδί, γκαρσόνι στο επάγγελμα, που κατοικεί στην Ηλιούπολη και θέλει να μάθει λίγα εγγλέζικα για τη δουλειά του.

Δευτέρα, 17 Σεπτεμβρίου 1984

Πριν καν ξεκινήσει το τρίτο μας μάθημα με τον μοναδικό μου πελάτη, ήλθε η γυναίκα του, με πλήρωσε τις 500 δρχ που τους χρεώνω την ώρα και μου ανακοίνωσε ότι “Ο Κώστας δεν έχει χρόνο ούτε για να φάει, πόσο μάλλον για να διαβάζει αγγλικά! Γι' αυτό θα διακόψουμε τα μαθήματα!”. Εγώ αρνήθηκα να πληρωθώ χωρίς να δουλέψω, εκείνη όμως επέμενε και τελικά πήρα το χαρτονόμισμα. Έφυγα στενοχωρημένη και προβληματισμένη: Δεν μπορώ να καταλάβω τι έφταιξε: Μήπως το ότι την προηγούμενη φορά ο κύριος ήταν εντελώς εντελώς αδιάβαστος κι εγώ του είπα ότι πρέπει να μελετάει περισσότερο;

Ευτυχώς, το απόγευμα κατάφερα να βρω μια άλλη μαθήτρια, τη Βάσω, η οποία είναι φοιτήτρια και μένει στην Αργυρούπολη. Φαίνεται πολύ πρόθυμη, κάναμε το πρώτο μας μάθημα αμέσως και είδα ότι ήδη ξέρει αρκετά πράγματα. Πιστεύω ότι θα τα πάμε πολύ καλά.

Δευτέρα, 17 Σεπτεμβρίου 1984

Γύρω στις 2:30 το απομεσήμερο, μου τηλεφώνησε ένας αλλόφρων τύπος, ο οποίος είπε πως ήταν ιδιοκτήτης φροντιστηρίου αγγλικών στον Άλιμο. Μου εξήγησε στα

γρήγορα ότι μόλις είχε δει τη διαφήμισή μου στην εφημερίδα και ότι έψαχνε επειγόντως για δασκάλα επειδή μόλις του έφυγε μία ξαφνικά. Απαίτησε μάλιστα να πάρω ταξί και να έλθω τώρα αμέσως. Ωστόσο, μόλις μπήκα στο γραφείο του, ο ξερακιανός τύπος άρχισε αμέσως να γυρεύει δικαιολογίες για να με ξεφορτωθεί: "Είστε εντελώς άπειρη; Νόμιζα ότι είχατε κάποια προϋπηρεσία...". Κι όμως: Στο τηλέφωνο δεν με είχε καν ρωτήσει αν έχω πείρα. Τι ηλίθιος!

Πέμπτη, 27 Σεπτεμβρίου 1984

Το ψάξιμο για εργασία συνεχίζεται ακάθεκτο. Σήμερα το πρωί είδα μια ενδιαφέρουσα αγγελία στην εφημερίδα, όπου ένα φροντιστήριο στην Αθήνα ζητά επειγόντως "κοπέλες με γνώσεις αγγλικών". Πηγαίνοντας στη διεύθυνση που μου είπαν, αρχικά παραξενεύτηκα επειδή δεν είδα καμία επιγραφή. Όταν μπήκα μέσα, με ανέλαβε ένας μαυριδερός τύπος, σαν Πακιστανός, που το έπαιζε διευθυντής. Μου έκανε τεστ, έμεινε πολύ ευχαριστημένος, παρατήρησε όμως ότι "εκείνο το r μας ξεφεύγει λίγο". Μου είπαν ότι θα έκανα ιδιαίτερα μαθήματα σε παιδιά έναντι πενιχρής αμοιβής, δηλαδή 200 δρχ την ώρα αντί 500 δρχ που είναι το σύνηθες. Παρατήρησα ότι είχαν τοιχοκολλημένα κάποια δείγματα πιστοποιητικών Lower και Proficiency γραμμένα σε ελληνική γλώσσα *-ίσως δικής τους εμπνεύσεως;* Τότε, κατέφθασε και μια άλλη ενδιαφερόμενη, απόφοιτος της τρίτης τάξης των αγγλικών. Της έκαναν τους δύσκολους. "Γιατί, θέλετε άπταιστα;" απόρησε η κοπέλα, κι εγώ μαζί. Όντως, στην αγγελία δεν ζητούσαν κανένα πιστοποιητικό από τις υποψήφιες.

Κατόπιν, με κάλεσε ο ιδιοκτήτης στο γραφείο του. "Μου αρέσετε" δήλωσε δύο φορές ανάμεσα σε διάφορες αερολογίες, αλλά εγώ έκανα πως δεν κατάλαβα. Εντέλει, μου είπε να ξανάρθω αύριο για να πάω μαζί με τον μαυριδερό αρχιδάσκαλο σε κάποιο σπίτι πελάτη, όπου θα μου δείξουν πώς διδάσκονται τα ιδιαίτερα. Φεύγοντας από το φροντιστήριο, παρατήρησα ότι πλάι στην πόρτα υπήρχε τώρα μια τεράστια επιγραφή: "Αγγλικά Λαμπίρη". *Πώς και δεν την πρόσεξα πιο πριν; Μήπως την έβαλαν πριν από λίγο;* αναρωτήθηκα.

Παρασκευή, 28 Σεπτεμβρίου 1984

Τα βλέπω τα στραβά, πιθανότατα η όλη υπόθεση είναι απάτη, από την άλλη όμως φοβάμαι μήπως χάσω καμιά σπουδαία ευκαιρία. Το ίδιο πιστεύουν και οι γονείς μου, άλλωστε. Έτσι, σήμερα το πρωί ξαναπήγα στο φροντιστήριο Λαμπίρη, ο ιδιοκτήτης μου ξαναείπε ότι του άρεσα, εγώ πάλι έκανα το κορόιδο και δέχτηκα να πάω μαζί με τον Πακιστανό αρχιδάσκαλο σ' ένα σπίτι για να παρακολουθήσω ένα μάθημα. Στο λεωφορείο για το Νέο Ηράκλειο, ο τύπος δεν σταμάτησε να το παίζει ειδήμων εξ Αγγλίας: "Όταν πρωτοήλθα από το Λονδίνο, στην Ελλάδα δεν μου έκανε εντύπωση ο Παρθενώνας! Περισσότερη εντύπωση μου έκαναν τα αμέτρητα φροντιστήρια παντού! Εδώ στην Ελλάδα δεν υπάρχει σοβαρή εκπαίδευση!". Εγώ έκανα ότι συμφωνώ με όσα έλεγε, για να μη τον κακοκαρδίσω και χάσω τη σπουδαία δουλειά. Ο Πακιστανός συνέχισε τη λογοδιάρροια ακάθεκτος, κομπάζοντας διαρκώς για την υπέρογκη μόρφωση που απέκτησε στην Αγγλία, μέχρι που μου πέταξε και τη σπόντα: "Αλήθεια, Υβόννη, νομίζεις ότι είσαι καμιά δασκάλα; Σαν εσένα υπάρχουν χιλιάδες!" Εγώ έκανα τουμπεκί, μήπως και καταφέρω να πάρω τη θέση.

Εντέλει, το μάθημα μου φάνηκε μάλλον στημένο: Η δεκατετράχρονη μαθήτρια πότε έλεγε ότι εκείνη ήταν η πρώτη της γνωριμία με τον δάσκαλο, πότε ότι τον ήξερε καλά. Όσο για το "δάσκαλο εξ Αγγλίας", το brother το πρόφερε "μπρόδερ". Δεν σκοπεύω να ασχοληθώ περισσότερο με τους βλάκες...

* * * *

Κυριακή, 30 Σεπτεμβρίου 1984

Επιστρέφοντας το πρωί από κάποιο θέλημα, βρήκα τον πατέρα μου να συνομιλεί έντονα στο τηλέφωνο. Όπως με πληροφόρησε περιχαρής η μητέρα μου, ο μπαμπάς μιλούσε με κάποιον κύριο Βαγγέλη Κάργα, ο οποίος ενδιαφερόταν για την αγγελία μου περί ιδιαιτέρων μαθημάτων αγγλικής γλώσσας: "Είναι η ευκαιρία που περιμέναμε! Σε θέλει για το φροντιστήριό

του στη Σάμο!” μου ανακοίνωσε η μαμά. Εγώ έμεινα εμβρόντητη προς στιγμήν, τελικά όμως μίλησα κι εγώ στον εν λόγω κύριο, μου φάνηκε πολύ θετικός και πρόθυμος, προσφέρθηκε να μου πληρώσει το αεροπορικό εισητήριο και υποσχέθηκε, μάλιστα, να μου νοικιάσει το παλιό πατρικό του που βρισκόταν μέσα στην πόλη, έναντι ελαχίστου ενοικίου.

Δεδομένου ότι α) είμαστε πια απόλυτα πεπεισμένοι πως δεν πρόκειται να βρω ποτέ δουλειά στην Αθήνα, β) από ιδιαίτερα μαθήματα δεν έχω βρει τίποτε άλλο εκτός από εκείνη τη μαθήτρια στην Αργυρούπολη, γ) οι γονείς μου αδημονούν να φέρω λεφτά στο σπίτι, δεν απέρριψα την ιδέα. Εντέλει, μετά από αρκετή δική μου αμφιταλάντευση και δική τους επιμονή, αποφάσισα να παρατήσω επί τόπου τη μοναδική μαθήτριά μου και να ξεκινήσω την επομένη κιόλας για τη Σάμο μαζί με τον πατέρα μου, ο οποίος θα μείνει μαζί μου τις πρώτες μέρες.

Τρίτη, 9 Οκτωβρίου 1984

Το παλιό πατρικό του Κάργα αποδείχτηκε ένα ετοιμόρροπο ερείπιο που δεν παίρνει καμία επισκευή! Στο μεταξύ, μου τελειώνουν τα χρήματα, οπότε μάλλον θα πρέπει να φύγω, όπως ενημέρωσα το αφεντικό σήμερα. Τότε εκείνος, σε κατάσταση αλλοφροσύνης, με πήρε από το ξενοδοχείο και με οδήγησε εσπευσμένα στο φροντιστήριό του, όπου θα κοιμάμαι για μερικές νύχτες μέχρι να βρω κάτι καλύτερο, λέει.

Τις περισσότερες ώρες της ημέρας δεν ασχολούμαι με τις τάξεις αλλά εκτελώ πολυποίκιλα καθήκοντα γραμματέως. Ο όγκος δουλειάς είναι φοβερός, δεδομένου ότι είμαστε στην αρχή της σχολικής χρονιάς. Καθημερινά διεκπεραιώνω μπόλικη αλληλογραφία, δακτυλογραφώ ατέλειωτες λίστες ονομάτων, συμπληρώνω εκατοντάδες καρτέλλες μαθητών, ουσιαστικά οργανώνω ολόκληρο το φροντιστήριο.

Περιστασιακά παρακολουθώ και μερικά μαθήματα σαν θεατής για να μάθω μεθοδολογία, όπως μου λένε. Στις τάξεις συνήθως διδάσκει η Άννα, η θεόχοντρη σύζυγος του Κάργα, η οποία έχει συνηθίσει τα παιδιά σε μια παρωδία μαθήματος: Διαρκώς ακούγεται μια δυνατή οχλοβοή από φωνές και γέλια,

τα οποία συχνά υποκινεί η ίδια η "δασκάλα". Τις ορθογραφίες και τις εκθέσεις δεν τις παίρνει στο σπίτι της να τις δει, αλλά τις διορθώνει επί τόπου, χάνοντας για τα καλά τον έλεγχο της τάξης. Σήμερα το πρωί, έφαγε τη μισή διδακτική ώρα βάζοντας τα παιδιά να ψευτοφταρνίζονται σύμφωνα με το κείμενο του βιβλίου: "Α-τι-σου!", φώναζαν όλα μαζί επί μισή ώρα και βάλε. Όλοι οι μαθητές, ακόμη και των μεγάλων τάξεων, έχουν μαύρα μεσάνυχτα από αγγλικά και δεν είναι σε θέση ούτε ανάγνωση να κάνουν. Πάντως, ο Βαγγέλης εκθειάζει συχνά τις διδακτικές ικανότητες της γυναίκας του: "Η Άννα μου έχει πάρει πολλά βραβεία για τις μεθόδους της", υπερηφανεύεται.

Μυστήριο, πάντως: Μπορεί τα μαθήματα στο φροντιστήριο Κάργα να είναι φιάσκο, μπορεί να μη διαθέτει καν τάξεις για Lower και Proficiency, ωστόσο οι περισσότεροι γονείς δεν νοιάζονται γι' αυτό και τον προτιμούν! Τα φροντιστήριά του στη Σάμο και στο Πυθαγόρειο είναι τα πιο πετυχημένα σε ολόκληρο το νησί, καθώς απασχολούν περισσότερους από 400 μαθητές!

Πέμπτη, 11 Οκτωβρίου 1984

Σήμερα το πρωί ο Κάργας με πήρε με το αμάξι του και πήγαμε στο δεύτερο φροντιστήριό του στο Πυθαγόρειο, για να παρακολουθήσω το μάθημά του. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής, ακόμη μια φορά βάλθηκε να περιαυτολογεί ακατάσχετα σχετικά με το πόσο τέλειος είναι στη δουλειά του, από την εποχή ακόμη που ζούσε με την οικογένειά του στην Αίγυπτο, απ' όπου αναγκάστηκαν να φύγουν ξαφνικά εγκαταλείποντας τα πάντα εν μια νυχτί. Δεν μου εξήγησε το γιατί, μου ανέφερε μόνο πως ο πατέρας του είχε χρεωκοπήσει δέκα φορές -σε αντίθεση με τον ίδιο, που ήταν πάντα πολύ πετυχημένος.

"Εμένα μου αρέσει να δουλεύω σκληρά, δεν μπορώ να χάνω το χρόνο μου. Εγώ δεν είμαι κανένας αργόσχολος συνταξιούχος, σαν τον πατέρα σου!" κατέληξε, αφήνοντάς με άναυδη με την κακοήθειά του.

Εγώ έκανα ότι δεν κατάλαβα, μην τυχόν και δυσαρεστήσω το αφεντικό.

“Ο πατέρας σου είναι τεμπέλης, έτσι δεν είναι;” επανέλαβε σαρκαστικά. Εγώ έκανα πως δεν άκουσα μα εκείνος δεν ικανοποιήθηκε. “Έτσι δεν είναι;” επέμεινε ειρωνικά.
“Ναι”, απάντησα γρήγορα.
“Εεε;”
“Ναι” επανέλαβα δυνατότερα, για να ευχαριστηθεί το αφεντικό.

Τέλος πάντων, κάποτε φτάσαμε στο Πυθαγόρειο. Όση ώρα εκείνος δίδασκε αγγλικά σε μια τάξη, εγώ καθισμένη στο τελευταίο θρανίο, με μια χειροκίνητη γραφομηχανή μπροστά μου, δακτυλογραφούσα μια ατέλειωτη λίστα με ονόματα μαθητών, την ώρα της διδασκαλίας. Σοβαρό *μάθημα*...

Όταν πήραμε το δρόμο του γυρισμού, κάποια στιγμή το “αφεντικό” σταμάτησε ξαφνικά το αμάξι στη μέση του πουθενά και μου ανακοίνωσε ότι είχαμε μείνει από βενζίνη! Μετά από ολιγόλεπτη αμήχανη κουβέντα “και τώρα τι κάνουμε, κλπ”, τελικά αποφάνθηκε ότι το καλύτερο που θα μπορούσε να γίνει θα ήταν να πάει να βρει ένα φίλο του που έμενε εκεί κοντά για να δανειστεί καύσιμα. Αυτό σημαίνει ότι αναγκάστηκα να περιμένω μόνη μου μέσα στο αυτοκίνητο επί 20 λεπτά, στην απόλυτη ερημιά, ώσπου εκείνος επέστρεψε μ' ένα μπιντόνι βενζίνη στο χέρι.

Πιθανότατα, ο τύπος δεν χρειαζόταν καν βενζίνη. Προφανώς, άλλο πράγμα ήλπιζε ότι θα έπαιρνε από μένα όταν με τραβολογούσε στις ερημιές -πράγμα που συνειδητοποίησα χρόνια αργότερα...

Δευτέρα, 15 Οκτωβρίου 1984

Εδώ και λίγες μέρες ο Βαγγέλης μου επιτρέπει να διδάσκω κανένα δίωρο τα απογεύματα. Συνολικά εργάζομαι πάνω από οκτώ ώρες την ημέρα και για ανταμοιβή εισπράττω μονάχα ειρωνικές παρατηρήσεις: “Πώς μιλάς έτσι στο τηλέφωνο; Εμπρόοοος... Θα μας νομίσουν για αλήτες” ... “Είσαι τελείως άβουλη! Δεν μπορώ να σκέφτομαι εγώ για σένα!” ... “Δεν έχεις μυαλό, δεν παίρνεις πρωτοβουλίες” και τα παρόμοια.

Το κοντόχοντρο ανθρωπάκι με τα αραιά μαλλιά και την ποντικίσια μούρη, που τυγχάνει να είναι εργοδότης μου, δεν

είναι παρά ένας υστερικός, δήθεν εργασιομανής (γυρίζει όλη μέρα σαν σβούρα χωρίς να κάνει τίποτα απολύτως) βλάχος που παραπονιέται διαρκώς για τα πάντα. Συχνά μου δίνει ελλειπείς ή λανθασμένες πληροφορίες σχετικά με τα μαθήματα, έτσι ώστε να κάνω αναπόφευκτα λάθη για τα οποία με κατσαδιάζει αργότερα.

Σήμερα, για παράδειγμα, όσο κι αν έψαξα ολόκληρο το φροντιστήριο, δεν μπορούσα να βρω πουθενά το coursebook που χρησιμοποιώ κατά τη διάρκεια του μαθήματος. Επί ώρες έφαγα τον κόσμο, τίποτα! Βέβαια, ούτε λόγος να πω στο αφεντικό ότι έχει χαθεί το βιβλίο. Ο εξάψαλμος που θα άκουγα επειδή έχασα το βιβλίο, θα ήταν άνευ προηγουμένου. Έτσι, προτίμησα να πάω σ' ένα βιβλιοπωλείο και να αγοράσω το εν λόγω βιβλίο, με δικά μου χρήματα! Παραδόξως, όμως, δυο λεπτά πριν αρχίσει το μάθημα, το παλιό coursebook βρισκόταν στη συνηθισμένη του θέση στη βιβλιοθήκη.

Τετάρτη, 17 Οκτωβρίου 1984

Αρχίζω να υποψιάζομαι πως ο αξιότιμος κύριος Κάργας οργανώνει συστηματικά ένα πλήρες δίκτυο παρακολούθησης για μένα, αγκαζάροντας γι' αυτή τη δουλειά τους πάντες: Σχεδόν κάθε απόγευμα κανονίζει να βγαίνω βόλτα με τις δωδεκάχρονες δίδυμες κόρες του, οι οποίες παραδόξως είναι ώριμα και ευγενικά παιδιά. Εδώ και λίγες μέρες κάνω παρέα με μια κοπέλα που γνώρισα (πόσο τυχαία ;) σε μια καφετέρια κοντά στο φροντιστήριό του. Χθές το βράδι, όμως, ενώ πηγαίναμε βόλτα οι δυο μας, έτυχε να συναντήσουμε στο δρόμο τον Κάργα. Έμεινα κατάπληκτη όταν συνειδητοποίησα ότι οι δυο τους μιλούσαν με αρκετή οικειότητα, πράγμα που σημαίνει ότι γνωρίζονται από παλιά.

Και ο ίδιος, όμως, δεν με αφήνει στιγμή από τα μάτια του: Μετά την πολύωρη καθημερινή εργασία, φροντίζει να με συνοδεύει ο ίδιος τα απογεύματα που ψάχνω για σπίτι. Μου λέει ότι τάχα ενδιαφέρεται μήπως κακοπέσω και πασχίζει να διαλέξει ο ίδιος πού θα μείνω. Μάλιστα, δηλώνει διατεθημένος να πληρώσει το πρώτο ενοίκιο. Ουσιαστικά όμως, έτσι όπως

φέρεται σαμποτάρει κάθε μου προσπάθεια να βρω κατοικία: Πετάγεται διαρκώς και με διάφορες δικαιολογίες αποφασίζει ότι κανένα κατάλυμα δεν είναι κατάλληλο για μένα.

Σήμερα το βράδι, το παράκανε πραγματικά: Χθες κατάφερα να βρω ένα ωραίο φθηνό δώμα για ενοικίαση και κανόνισα να συναντηθώ απόψε με τον ιδιοκτήτη για να δώσω προκαταβολή. Ο Κάργας επέμενε να έλθει μαζί, οδήγησε μεθοδικά την συζήτηση σε λογομαχία και τσακώθηκε άγρια με τον γέρο ιδιοκτήτη. Έτσι, ακόμη μια φορά φύγαμε άπρακτοι.

Κατόπιν των ανωτέρων φαιδρών γεγονότων, ο Βαγγέλης Κάργας με οδήγησε αμέσως στο ξενοδοχείο ενός φίλου του, μήπως βρω εκεί κάποιο φθηνό δωμάτιο. Τζίφος, φυσικά. Εντέλει, ο ξενοδόχος δέχθηκε να με φιλοξενήσει στο υπόγειο του κτηρίου για λίγες ακόμα νύχτες. Δεν είναι άσχημα εδώ, μα σίγουρα δεν μπορώ να μείνω για πολύ.

... Εντέλει, μετά από τρεις μέρες θα καταφέρω επιτέλους να βρω ένα δωμάτιο να μείνω, αρκετά ευρύχωρο, με εξωτερική τουαλέτα. Η ενοικιάστρια είναι μια ευγενική και ήρεμη ηλικιωμένη γυναίκα. Ο κυρ Κάργας δεν θα καταφέρει να την παγιδεύσει και να τσακωθεί μαζί της, οπότε θα αναγκαστεί να δεχθεί τις εξελίξεις και να πληρώσει και το πρώτο ενοίκιο των 5.000 δρχ, όπως μου είχε υποσχεθεί.

Πέμπτη, 18 Οκτωβρίου 1984

Προς μεγάλη μου έκπληξη, οι Κάργες προσφέρθηκαν να με βγάλουν έξω απόψε. Έτσι, αργά το βράδι μπήκαμε όλοι στο αμάξι τους με σκοπό να πάμε σε ταβέρνα στο Πυθαγόρειο. Φτάσαμε ως εκεί, όμως αντί να σταματήσουμε όπως νόμιζα, ο αρχηγός της οικογένειας συνέχισε να οδηγεί ώσπου βγήκαμε από την πόλη. Σε κάποιο σημείο έκανε μεταβολή, ξαναδιασχίσαμε το Πυθαγόρειο, ξαναβρεθήκαμε στο δρόμο πίσω για τη Σάμο, ώσπου καταλήξαμε έξω από ένα εγκατελειμμένο αρχοντικό στην ερημιά του Θεού. Όπως δικαιολογήθηκε ο πάτερ φαμίλιας, το σπίτι ανήκε σε μια παλιά καλή οικογενειακή τους φίλη, τη Μόνικα, η οποία τους είχε ακολουθήσει από την Αίγυπτο και τους βοήθησε πολύ να

στήσουν το φροντιστήριο στη Σάμο. "Όμως, η Μόνικα έφυγε από το νησί, πριν από χρόνια", κατέληξε ο Κάργας με γλοιώδες χαμόγελο.

Τέλος πάντων, όλοι συμφώνησαν να περιμένουμε έξω από τη μεγάλη σκουριασμένη εξώπορτα μήπως και παρ' ελπίδα η πρώην φίλη τους ξεμυτίσει στη χορταριασμένη αυλή! Έτσι, μείναμε εκεί, κλείσμενοι μέσα στο αυτοκίνητο για κανένα εικοσάλεπτο, περασμένα μεσάνυχτα! Το φάντασμα της Μόνικα δεν εμφανίστηκε, οπότε οι Κάργες αποφάσισαν να φύγουμε, τάχα απογοητευμένοι.

Πέμπτη, 25 Οκτωβρίου 1984

Σήμερα το απόγευμα το αφεντικό με πληροφόρησε -τελευταία στιγμή- ότι το μάθημα αγγλικών θα γίνει μισή ώρα πιο νωρίς από το συνηθισμένο. Ωστόσο, άφησε να εννοηθεί ότι θα τελείωνα τη συνηθισμένη ώρα. Ούτε και ήλθε να με σταματήσει με τρόπο, όταν ξεπέρασα τον αναμενόμενο χρόνο μαθήματος. Όταν εντέλει τελείωσα, ήταν έξαλλος μαζί μου επειδή οι γονείς είχαν σπάσει τα τηλέφωνα εξαιτίας της μισάωρης αργοπορίας των παιδιών τους, λέει. Φώναζε ότι του δυσφημίζω το φροντιστήριο, ότι όλοι οι μαθητές παραπονιούνται για την αυστηρότητά μου και ότι είμαι άβουλη και ανίκανη να πετύχω οτιδήποτε επειδή δεν έχω προσωπικότητα. Έτσι, απαίτησε να φύγω αμέσως από το φροντιστήριο πριν του καταστρέψω το καλό όνομα που έχει δημιουργήσει στο νησί...

Σάββατο, 27 Οκτωβρίου 1984

Όλα τα παραπάνω δεν είχε κανένα πρόβλημα να τα επαναλάβει ο κύριος Κάργας στη μητέρα μου, η οποία μόλις είχε έλθει στη Σάμο για να μου φέρει ορισμένα πράγματα. "Κρίμα! Εμείς θέλαμε να το αγκαλιάσουμε σαν δικό μας παιδί!" κατέληξε κι έκανε μια παραστατική κίνηση αγκαλιάς που ξάφνιασε και μένα και τη μητέρα μου.

Η πρώτη συνάντησή τους έτυχε να είναι στο δρόμο, κοντά στην κεντρική πλατεία λίγες ώρες πριν, όταν η μάνα μου

αντίκρυσε άναυδη έναν ιδρωμένο, αναψοκοκκινισμένο, έξαλλο ανθρωπάκο, ο οποίος έτρεχε πέρα δώθε μες το μεσημέρι, σαν αλλοπαρμένος.
“Τρέχω, τρέχω, τι να κάνω;” της είπε ο Κάργας, σε υστερική κατάσταση. “Είμαι πάρα πολύ απασχολημένος με τους μαθητές όλη μέρα αλλά τι να κάνω; Να διώχνω τον κόσμο;”
“Μα... αυτός ο άνθρωπος είναι νευρασθενικός! Δεν το είδε ο πατέρας σου, όταν ήλθε μαζί σου;” απόρησε δικαιολογημένα η μαμά.

Σάββατο, 27 Οκτωβρίου 1984

Κατακλείδα: Ο κυρ Βαγγέλης αρνήθηκε να με πληρώσει για τον ένα περίπου μήνα που του δούλεψα μέρα-νύχτα. Δεν μου έδωσε ούτε δεκάρα επειδή, όπως ισχυρίστηκε, η αμοιβή μου συμψηφιζόταν με τα έξοδα που είχε κάνει για μένα! *Βέβαια, τώρα πια έχει περάσει η περίοδος εγγραφών και του έχω οργανώσει ολόκληρο το φροντιστήριο χωρίς να πληρωθώ ούτε δραχμή...*

Να 'μαι, λοιπόν, σήμερα στο καράβι για την Αθήνα, μαζί με τη μητέρα μου, τη τηλεόραση και τα υπόλοιπα συμπράγκαλα που είχε κουβαλήσει για μένα, νομίζοντας ότι θα έμενα όλη τη σχολική χρονιά στη Σάμο. Καθώς στέκομαι στην πρύμνη του πλοίου που μόλις έχει αναχωρήσει, τα μάτια μου χτενίζουν το λιμάνι και την πόλη που απομακρύνονται ολοένα. Βιώνω μια πρωτοφανή ανακούφιση, καθώς το νησί ξεμακραίνει λεπτό με λεπτό. Άλλη μια φρικτή περιπέτειά μου έχει φτάσει στο τέλος της. Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι δραπετεύω από έναν εφιάλτη για δεύτερη φορά, μέσα σε ένα χρόνο...

Μαθητεία

Έτσι, επιστρέφω επιτέλους στα πάτρια εδάφη, πάνω στην ώρα για να γραφτώ στο Τμήμα Τήρησης Λογαριασμών Πελατών της Κρατικής Σχολής Τουρισμού στη Σαρωνίδα, όπου έχω περάσει τρίτη κατά σειρά απόδοσης, μετά από εξετάσεις.

Είμαι μια από τις καλύτερες μαθήτριες στην τάξη, ωστόσο δεν αποφεύγω ορισμένες γνώριμες καταστάσεις: Βρίσκομαι και πάλι στο περιθώριο, αδυνατώ να επικοινωνήσω με τους υπόλοιπους μαθητές, σα να σκοντάφτω πάντα σ' ένα αόρατο τοίχος πάγου. Με φωνάζουν "Νόννη" (τι άχρωμο!), κάνω παρέα με τις τρεις πιο βαρετές στην τάξη και το μοναδικό αγόρι που μου δείχνει συμπάθεια είναι ο Γεωργίου, ένας χαζούλης με πλαδαρό σώμα και χοντρό κεφάλι, ο οποίος με φωνάζει "Βόννη" και όταν θυμώνω απορεί γιατί.

Πέμπτη, 28 Μαρτίου 1985

Βρίσκομαι σε πενταήμερη εκδρομή στη Ρόδο, με τη σχολή. Αποφάσισα να συμμετάσχω την τελευταία στιγμή, καθώς δεν είχα πολλή όρεξη να πάω. Τελικά όμως πήγα και μπορώ να πώ ότι περνάω υπέροχα αυτές τις μέρες, έστω κι αν δεν πολυκολλάω με τα υπόλοιπα παιδιά. Τα πρωινά κάνουμε βόλτες στην πόλη της Ρόδου ή επισκέψεις σε διάφορα μεγάλα ξενοδοχεία. Τα βράδια διασκεδάζουμε σε συμπαθητικά κέντρα με ζωντανή μουσική – κυρίως στη ντίσκο του ξενοδοχείου Astir Palace Rhodos, όπου πρωτοστατεί ένας νέος και ωραίος τραγουδιστής, ο οποίος παίζει και αρμόνιο. Διασκεδάζω πραγματικά, ωστόσο οι δυο συγκάτοικοί μου δεν το πολυπιστεύουν:

"Γιατί δεν συμμετέχεις;" ρωτάει και ξαναρωτάει η Ζέτα.

"Μα φυσικά συμμετέχω και διασκεδάζω", της απαντάω εγώ.

"Αφού δεν χορεύεις!" πετάγεται η άλλη, η χοντρή Ελένη.

"Χορεύω μόνο ξένα τραγούδια, με τα τσιφτετέλια δεν τα πάω

καλά", τους εξηγώ ήρεμα.
"Όχι, δεν συμμετέχεις στο γλέντι, άρα έχεις πρόβλημα!" επιμένει η Ζέτα και μ' εκνευρίζει.

Τέλος πάντων, όταν δεν τους δίνω σημασία και προσέχω περισσότερο τα αξιοθέατα του τόπου, περνώ υπέροχα. Έχουμε επισκεφθεί πολλά ωραία μέρη, όπως η μεσαιωνική πόλη της Ρόδου, η Ακρόπολη της Λίνδου, τα Λουτρά της Καλλιθέας, οι Επτά Πηγές, ο Κήπος με τις Πεταλούδες.

Σήμερα το απόγευμα, αποφασίσαμε να παίξουμε ποδόσφαιρο σ' ένα λιβάδι κοντά στη Φιλέρημο. Χωριστήκαμε σε δυο ομάδες, προσπάθησα κι εγώ να παίξω όσο καλύτερα μπορούσα -αν και ποτέ δεν συμπάθησα αυτό το παιγνίδι. Μια φορά, μάλιστα, κατάφερα ν' ανακόψω έναν ψηλό παίχτη της αντίπαλης ομάδας. Γενικά όμως, η απόδοσή μου δεν ήταν ικανοποιητική: Μου ήταν αδύνατο να πάρω τη μπάλα, να κυνηγήσω κάποιον, να τριπλάρω κι όλα αυτά. Παραδόξως, όλα τα υπόλοιπα κορίτσια τα κατάφερναν καλύτερα από μένα. "Μαζί μας είναι η Υβόννη;" χαριτολογούσε κάθε τόσο ο καθηγητής μας, ο κύριος Γκόλφης. Σύντομα κανείς δεν μου πάσαρε πια τη μπάλα και μετά από μερικά αμήχανα λεπτά αποφάσισα να αποσυρθώ χωρίς να πω τίποτα σε κανέναν. Έτσι κι αλλιώς, μάλλον κανείς δεν παρατήρησε την απουσία μου.

Πήρα ένα μοναχικό, πέτρινο μονοπάτι που ανηφόριζε σε μια χορταριασμένη λοφοπλαγιά. Γύρω μου ψηλά θαλερά δέντρα, φωτεινά ξέφωτα, γαλανός ουρανός, λαμπρός ήλιος, γλυκιά ηρεμία, τέλεια απουσία ανθρώπων. Ένιωθα σαν οι συμμαθητές μου να βρίσκονταν εκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά, λες και κανένας άλλος άνθρωπος να μην υπήρχε πάνω στη γη. Περπάτησα ολομόναχη μέσα στο απομονωμένο, καταπράσινο, παραδείσιο περιβάλλον, σαν μαγεμένη μέσα σε ***Μια Άλλη Πραγματικότητα***. Η αίσθηση του χρόνου χάθηκε, οι σκέψεις μου καταλάγιασαν, κάθε ανησυχία έσβησε. Για πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωθα αυθόρμητα ολοκληρωμένη, ισορροπημένη, ευτυχισμένη, ζωντανή. Ήμουν ένα με την ανθισμένη, αμόλυντη φύση ολόγυρα. Όλα φάνταζαν λαμπερά, γεμάτα παλμό, από το πιο ψηλό δέντρο μέχρι το πιο αδύναμο

χορτάρι, σαν κάποιο μυστηριακό μήνυμα να μου μεταδιδόταν από παντού – ένα μήνυμα που δεν μπορούσα να αποκρυπτογραφήσω σε λόγια, όμως γέμιζε την ψυχή μου με μια πρωτόγνωρη μακαριότητα. *Η πιο αληθινή εμπειρία της ζωής μου...*

Μόλις έφτασα στο τέρμα του μονοπατιού, μπροστά από την ξύλινη πόρτα ενός φράγκικου μοναστηριού, σχεδόν μηχανικά πήρα το δρόμο του γυρισμού. Άρχισα να κατηφορίζω αργά, με απρόθυμα βήματα, σταματώντας κάθε λίγο, στρέφοντας πίσω με νοσταλγία, αποχαιρετώντας την κάθε σκιά, το κάθε φύλλο, αφήνοντας πίσω ένα ένα τα κομμάτια της απροσδόκητης ευτυχίας που βίωνα.

Στην τελευταία μου χρονοτριβή άκουσα ομιλίες πίσω μου, πράγμα που με ενόχλησε ιδιαίτερα. Ένα ηλικιωμένο ζευγάρι είχε μόλις βγει από το μοναστήρι και κατηφόριζε ήδη προς το μέρος μου. Οι δυνατές φωνές τους κατέστρεφαν τη μαγεία. Επιτάχυνα το βήμα μου για να τους ξεφύγω. Η “πραγματικότητα” με καλούσε πίσω επιτακτική, κι εγώ δεν μπορούσα παρά να υπακούσω...

Παρασκευή, 10 Μαΐου 1985

Σήμερα το πρωί φέραμε στο σπίτι τον ανηψιό μου το Γιάννη, πρώτο παιδί της αδελφής μου, ο οποίος είναι τώρα έξι ημερών. Την πρώτη μέρα που πήγαμε και τον είδαμε στο μαιευτήριο, ήταν ένα μαλλιαρό, κοκκινισμένο, ζαρωμένο βρέφος, συμπαθητικό μα άσχημο. Τώρα όμως είναι ομορφούλης, γλυκούλης, με θλιμμένα ματάκια και ακατάσχετο λόξυγγα. Η αδελφή μου τον κοιτάζει ανήσυχη και θλιμμένη, σαν να μην ξέρει τι να κάνει. Γρήγορα, όμως, θα προσαρμοστούμε όλοι στη νέα κατάσταση. Άλλωστε, ο Γιαννάκης είναι ένα ήσυχο και βολικό μωρό.

Οι γονείς του, πάντως, εξελίσσονται σ' ένα αρκετά επεισοδιακό ζευγάρι: Ο Χαράλαμπος εξακολουθεί να είναι αγροίκος και βάναυσος, όλο φωνάζει και δέρνει την Αλίκη για ψύλλου πήδημα. Εργάζεται μεν περιστασιακά σαν τζαμάς, αλλά όσα βγάζει τα σπαταλάει σε δαπανηρά χόμπι: υποβρύχιο ψάρεμα, βάρκες και τα συναφή. Όποτε ακούνε φωνές, δηλαδή κάθε λίγο και λιγάκι, οι γονείς μου τρέχουν επάνω, στο διαμέρισμα της αδελφής μου, να προλάβουν πριν ο Λάμπης σκοτώσει την Αλίκη στο ξύλο. Επιπλέον, αναγκάζονται να βοηθούν και οικονομικά, εφόσον η αδελφή μου κλαίγεται διαρκώς – αλλά ουσιαστικά γουστάρει την όλη φάση επειδή είναι φουλ ερωτευμένη. Θεωρεί τις σφαλιάρες δείγμα αγάπης και όσο περισσότερο ξύλο τρώει τόσο πιο ντίβα νιώθει. Εμένα με κοιτάζει με μισό μάτι, ενώ συχνά κατηγορεί τους γονείς μου ότι επεμβαίνουν στα οικογενειακά της -απολαμβάνει όμως την διαρκή αφαίμαξη χρημάτων από αυτούς.

Κυριακή, 19 Μαΐου 1985

Στο μεταξύ, ένα καινούργιο περίεργο πρόβλημα έχει εμφανιστεί στη ζωή μου και με τρελαίνει: Ο χοντρός, βλάχος, αγράμματος νοικάρης μας, ο οποίος έχει νοικιάσει το ισόγειό μας, συνηθίζει να παίζει φλογέρα, τρεις νότες συνέχεια, πάντα έξω στην αυλή ώστε να τον θαυμάζουν όλοι, ασταμάτητα από τις 3:00 το μεσημέρι ως τις 1:00 τη νύχτα! Τα σαββατοκύριακα,

που δεν έργάζεται, παίζει από τις 7:00 το πρωί μέχρι τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα, δηλαδή 10-18 ώρες ημερησίως! Μου είναι αδύνατον να ησυχάσω, μέρα ή νύχτα!

Σήμερα το απομεσήμερο, κατά τις 3.30, αφού υπέμεινα την απαίσια φλογέρα από τις 7:00 το πρωί, αγανάκτησα κι έβαλα τις φωνές:

"Αμάν πια μ' αυτούς τους βλάχους κάτω, όλη μέρα παίζουν αυτή την απαίσια φλογέρα! Δεν μπορούμε να ησυχάσουμε ούτε λεπτό!"

"Σσσσσστ!" έκανε η μητέρα μου, "Θα σε ακούσουν!"

Την άλλη στιγμή ο βλάχος μπήκε μέσα. Το πήρε χαμπάρι, φαίνεται.

Δευτέρα, 27 Μαΐου 1985

Σήμερα βγαίνουν τα αποτελέσματα των διαγωνισμών στη Σχολή Τουρισμού. Όπως κάθε πρωί, έτσι και σήμερα πήρα το λεωφορείο και κατέβηκα κοντά στη στροφή Βουλιαγμένης-Αθηνών, απ' όπου περνάει καθημερινά το πούλμαν της σχολής. Σύντομα κατέφθασε ένας γοητευτικός νεαρός που μένει τρία στενά πιο κάτω απ' το σπίτι μου και φοιτά κι αυτός στην ίδια σχολή αλλά σε διαφορετικό τμήμα. Δηλαδή: Κάθε πρωί, επί οκτώ μήνες, αυτός κι εγώ βλεπόμασταν στο ίδιο μέρος και παίρναμε το ίδιο πούλμαν. Ωστόσο, όλους αυτούς τους μήνες ο τύπος δεν μου είχε πει "καλημέρα" ούτε μια φορά, ενώ φρόντιζε να δείχνει αρκετά ψυχρός ώστε να μην τολμώ ούτε εγώ να του μιλήσω. Τέλος πάντων, σήμερα ειδικά μου μίλησε, μάλλον επειδή το πούλμαν άργησε. Όχι τίποτα σπουδαίο· άλλωστε δεν θα ξανασυναντηθούμε ποτέ πια σ' αυτή τη στάση.

Όταν είδα τα αποτελέσματα των εξετάσεων, ανακάλυψα ότι έρχομαι τέταρτη στη λίστα επιδόσεων. Αυτό σημαίνει ότι είμαι τέταρτη στη λίστα επιλογής των ξενοδοχείων για την τετράμηνη πρακτική εξάσκηση. Χάρηκα ιδιαίτερα, επειδή θα έχω όλη την άνεση να επιλέξω το ξενοδοχείο "Galactic", στο οποίο ανήκει η σχολή μου. Θα νιώθω σίγουρη και ασφαλής εκεί, εφόσον γνωρίζω ήδη τους προϊσταμένους, που ως τώρα ήταν καθηγητές μου.

Ωστόσο, λίγο πριν μπούμε στην τάξη, με πλεύρισε με περίλυπο ύφος, η Μαρία, μια ντίβα συμμαθήτριά μου η οποία όλο το χρόνο δεν μου έλεγε ούτε "γειά". Συνοδευόμενη από μια κουστωδία φιλενάδων της, μου εξήγησε ότι ήθελε πολύ να πάει για πρακτική εξάσκηση στο Ξενοδοχείο Carmen, το οποίο βρίσκεται στα Άνω Πατήσια, σχετικά κοντά στο σπίτι της. Καθώς όμως η ίδια είναι πολύ χαμηλά στη λίστα βαθμολογίας, δεν θα έχει την ευκαιρία να διαλέξει το ξενοδοχείο που επιθυμεί:

"Πιθανότατα να αναγκαστώ να έρχομαι στο Galactic, που είναι υπερβολικά μακριά για μένα. Αν με στείλουν εδώ, δεν θα έλθω. Δεν θα κάνω καθόλου πρακτική", κλαψούρισε. Ύστερα, η υπόλοιπη κουστωδία μου εξήγησε το κόλπο που γινόταν κάθε χρόνο: "Όταν θα έλθει η σειρά σου, θα διαλέξεις το Carmen, ενώ η φίλη μας θα διαλέξει αναγκαστικά το Galactic..."

"Και πώς είμαστε σίγουροι ότι θα μπορέσει η Μαρία να επιλέξει το Galactic; Αν το πάρει κανένας άλλος πρώτα;" ανησύχησα εγώ.

"Κανένας άλλος δεν θα θέλει να έλθει εδώ, μην ανησυχείς", με διαβεβαίωσαν. "Άκου, τώρα: Όταν τελειώσει η διαδικασία επιλογής, θα σηκώσεις το χέρι και θα δηλώσεις διάθεση ανταλλαγής με κάποιο άλλο άτομο. Έτσι, οι δυο σας θα ανταλλάξετε ξενοδοχεία και η καθεμιά σας θα πάρει τελικά αυτό που πραγματικά θέλει!"

"Κι αν δεν δεχθούν να μας αλλάξουν;" ρώτησα.

"Μη φοβάσαι, πάντα δέχονται, οι ανταλλαγές αποτελούν θεσμό εδώ! Ποτέ ως τώρα δεν έχουν αρνηθεί, δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος!" με καθησύχασαν.

Μόλις, λοιπόν, τελείωσε η διαδικασία επιλογής, ένας από τους καθηγητές ρώτησε την τάξη: "Έχει κανείς να πει τίποτε άλλο;"

Εγώ και καμιά δεκαπενταριά άλλοι σηκώσαμε τα χέρια, εμένα όμως ρώτησαν πρώτη. "Α, η συνηθισμένη ιστορία", είπε μια καθηγήτρια και μου έδωσε το λόγο. Αφού εξήγησα ότι επιθυμώ να ανταλλάξω το Carmen με το Galactic, εκείνη μουρμούρισε λίγο με ένα συνάδελφο δίπλα της και τελικά μου ανήγγειλε:

“Ξέρω ότι αυτό το κάνεις για να βοηθήσεις τη συμμαθήτριά σου μα δεν είναι σωστό να θυσιάζεσαι για τους άλλους. Γι' αυτό δεν θα δεχθούμε την αλλαγή!”
“Μα... η Μαρία δεν μπορεί να έρχεται εδώ, στη Σαρωνίδα από τα Πατήσια, μέσα στον καύσωνα του καλοκαιριού! Αν δεν δεχτείτε την αλλαγή, δεν θα κάνει καθόλου πρακτική! Κι ύστερα, εγώ θέλω στην πραγματικότητα να έλθω εδώ, στο Galactic!” διαμαρτυρήθηκα. Άδικα, φυσικά. Οι καθηγητές έμειναν ανένδοτοι.

Την τελευταία μέρα της σχολικής χρονιάς στην Κρατική Σχολή Τουρισμού, καθώς ετοιμαζόμουν να κατέβω από το πούλμαν της σχολής, ένας συμμαθητής με ρώτησε: “Θα έλθεις στο αποχαιρετιστήριο πάρτυ στο σπίτι του Γιώργου, απόψε;” Εγώ ξαφνιάστηκα επειδή δεν είχα ιδέα για το αποχαιρετηστήριο πάρτι, προτίμησα όμως να μη το δείξω: “Δυστυχώς όχι, δεν θα μπορέσω”, απάντησα χαμογελαστά και κατέβηκα.

Πιθανότατα, ήμουν η μοναδική μαθήτρια στην τάξη που δεν είχαν καλέσει, πράγμα που δεν μπορώ να πω ότι με πείραξε ιδιαίτερα. Άλλωστε, ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τους χορούς, τις συγκεντρώσεις και τα πάρτι...

Τρίτη, 4 Ιουνίου 1985

Με ένα χαρτί στο χέρι από τη Σχολή Τουρισμού της Σαρωνίδας, που φέρει τον χαρακτηρισμό “Φύλλο Πορείας” (λες και είμαστε στο στρατό), παρουσιάστηκα νωρίς το πρωί στο ξενοδοχείο Carmen, περιμένοντας να πιάσω δουλειά ως μαθητευόμενη στο Κεντρικό Ταμείο της ρεσεψιόν. Το ξενοδοχείο φαίνεται αρκετά πολυτελές, το περιβάλλον μάλλον θετικό. Ωστόσο, θα πρέπει να ταξιδεύω με λεωφορεία σχεδόν δυο ώρες κάθε μέρα για να πάω κι άλλο τόσο για να γυρίσω, από την Τερψιθέα στα Άνω Πατήσια και τανάπαλιν. Τουλάχιστον, όμως, θα αποκτήσω επιτέλους μια μικρή εργασιακή εμπειρία, η οποία φαντάζομαι ότι θα με βοηθήσει στο μέλλον να βρω μια κανονική δουλειά.

Παρασκευή, 21 Ιουνίου 1985

Δυστυχώς, είμαι αναγκασμένη να ανέχομαι καθημερινά υπόγειο ή φανερό πόλεμο από τη Ζέτα, μια αλαζονική και αντιπαθέστατη συμμαθήτριά μου από τη σχολή. Εντελώς απροσδόκητα βρέθηκε να κάνει κι αυτή πρακτική στο Carmen, ουσιαστικά χωρίς να το δικαιούται: Έχοντας πατώσει στα διαγωνίσματα, θα έπρεπε να έχει καταλήξει σε κάποιο νησί. Ωστόσο, την δέχτηκαν έκτακτα στο Carmen επειδή, όπως η ίδια ομολόγησε κομπάζοντας, έβγαινε συχνά ραντεβού με τον πενηντάρη καθηγητή Γκόλφη.

Πάντως, δεν δείχνει να εκτιμάει και πολύ τη θέση που της δόθηκε: Κάποια στιγμή σήμερα, της είπα ότι γενικά μου αρέσει εδώ και ότι θα ήθελα να μείνω μόνιμη. Εκείνη ξεσπάθωσε αμέσως, σχεδόν θυμωμένη:

“Εγώ δεν το 'χω σκοπό να μείνω όλη μου τη ζωή στη ρεσεψιόν ενός ξενοδοχείου! Εγώ δεν είμαι μαμόθρεφτο, θέλω μια δουλειά που να έχει δράση και προοπτικές για άνοδο!”

“Τότε, τι γυρεύεις εδώ;” αναρωτήθηκα.

“Ήλθα μονάχα για την εμπειρία!” απάντησε με στόμφο.

“Και θα φας τέσσερις μήνες από τη ζωή σου, για μια εμπειρία που τελικά δεν σε ενδιαφέρει;”

“Εγώ δεν κοιμάμαι όρθια σαν εσένα, εγώ θέλω ένα επάγγελμα περιπετειώδες! Θέλω να γίνω ξεναγός!”

“Α, δηλαδή μιλάμε για φοβερή περιπέτεια!”

Μετά, ευτυχώς μας ανέθεσαν δουλειές να κάνουμε, γιατί δεν ήξερα πια πού θα κατέληγε αυτή η λογομαχία.

Παρασκευή, 28 Ιουνίου 1985

Ορισμένοι δεν με πολυσυμπαθούν εδώ. Μάλλον φταίει το γεγονός ότι η Ζέτα φροντίζει να με συκοφαντεί συστηματικά σε όλους. Παραδόξως, όλοι την πιστεύουν και είναι πάντα με το μέρος της. Εγώ, από την πλευρά μου, κάνω τη δουλειά μου όσο γίνεται καλύτερα, προσπαθώ να μην προκαλώ με κανένα τρόπο, είμαι πάντα πρόθυμη κι εργατική, ωστόσο δεν βλέπω να ενθουσιάζεται κανένας. Από την άλλη, συχνά νιώθω ότι δεν ξέρω πώς να φερθώ εκεί μέσα: Όταν δεν υπάρχει δουλειά να

κάνω, πρέπει να δείχνω πως ασχολούμαι με κάτι για να μη λένε πως τεμπελιάζω. Όταν δουλεύω, παραπονιούνται ότι χώνομαι στα πόδια τους.
“Τι θα πει ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου, αν περάσει μπροστά από το ταμείο και δει εσένα να κάνεις τσεκ άουτ; Πήγαινε γρήγορα μέσα!” με μάλωσε σήμερα η Κέλλυ, μια μόνιμη ρεσεψιονίστ, η οποία τελικά δεν είναι τόσο φιλική όσο θέλει να δείχνει. *Αλήθεια, ο ιδιοκτήτης δεν ξέρει ότι το ξενοδοχείο προσλαμβάνει μαθητευόμενους το καλοκαίρι;* αναρωτήθηκα αλλά δεν είπα κουβέντα για να μην οξύνω τα πνεύματα.

Πέμπτη, 4 Ιουλίου 1985

Κάποια στιγμή που δεν υπήρχε δουλειά στο Κεντρικό Ταμείο, μία συνάδελφος μου ζήτησε να αρχειοθετήσω τις καρτέλλες των πελατών. Φυσικά, υπάκουσα πρόθυμα. Μετά από λίγα λεπτά, ήλθε δίπλα μου ένας προϊστάμενος, που το παίζει πολύ βαρύ πεπόνι, μου είπε άγρια: “Τι χαζολογάς εδώ; Εδώ σε έχουν βάλει;” και μου πήρε βίαια τις καρτέλλες από τα χέρια. Προσπάθησα να ελέγξω τον εαυτό μου μα δεν τα κατάφερα για πολύ. Μετά από λίγα λεπτά ξέσπασα σε κλάματα και έτρεξα στην τουαλέτα, πριν με πάρει κανείς χαμπάρι. Εκεί, όμως, με είδε μια καμαριέρα και θεώρησε καλό να μου κάνει φιλικό κήρυγμα: “Αλίμονό σου αν καταλάβουν οι υπόλοιποι ότι είσαι ευαίσθητη και κλαις με το παραμικρό! Θα σε κάνουν αλογάκι!”

Από εκείνη την ώρα, ένας διαρκής βασανιστικός φόβος αρχίζει να φωλιάζει στην καρδιά μου, όσες ώρες βρίσκομαι στο χώρο της δουλειάς. Τρέμω συνεχώς μήπως κάτι πάει στραβά, μήπως σχηματίσουν κακή γνώμη για μένα ή, ακόμα χειρότερα, μήπως γίνει γνωστή η ευαισθησία μου στους συναδέλφους και στραφούν όλοι εναντίον μου...

Κυριακή, 7 Ιουλίου 1985

Το απόγευμα είδα τη φίλη μου την Ουρανία, η οποία εδώ και χρόνια εργάζεται ως νοσοκόμα στο στρατό. Μου είπε ότι, πηγαίνοντας στη δουλειά της τα πρωινά με το λεωφορείο, με

έχει δει δυο-τρεις φορές που περπατώ στο δρόμο για το Carmen. “Περπατάς πολύ ήρεμα και άνετα! Ξέρεις τι εντύπωση δίνεις, Υβόννη; Ότι είσαι ένας άνθρωπος που δεν έχει κανένα πρόβλημα στη ζωή του!”
“Σοβαρά;” απόρησα εγώ. *Αυτό δεν θα το φανταζόμουν ποτέ...*
“Όσοι σε βλέπουν, μάλλον σε ζηλεύουν. "Την πουτάνα! Κανένα πρόβλημα!" θα σκέφτονται!”
Γέλασα αυθόρμητα. *Να 'ναι αλήθεια, άραγε;*

“The Karate Kid”: Πετυχημένο και διδακτικό φιλμ, που είδα σήμερα το βράδι στο σινεμά: “Αν με νικήσουν τώρα, δεν θα έχω ποτέ ισορροπία, ούτε με αυτούς, ούτε με την Άλι, ούτε με κανέναν, ποτέ!” Ολόκληρη η υπόθεση του έργου αλλά ιδίως εκείνη η φράση με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι: *Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να επιτρέπεις στους άλλους να σε καταβάλλουν, αλλιώς καταρρακώνεσαι ψυχολογικά για όλη την υπόλοιπη ζωή σου, με ολέθριες συνέπειες.* Αυτή η συνειδητοποίηση θα με βοηθήσει να καταπολεμήσω άμεσα τη φοβία που έχει φωλιάσει μέσα μου εδώ και λίγες μέρες...

Τρίτη, 16 Ιουλίου 1985

Η βλαμμένη η Ζέτα δεν σταματάει στιγμή να μου κάνει την έξυπνη και να με κριτικάρει για το κάθε τι: “Εγώ μόλις τελείωσα το Λύκειο, πριν από 10 χρόνια, έφυγα για πάντα από το πατρικό μου στα Γρεβενά. Από τότε δεν έχω ξαναδεί τους γονείς μου. Όχι σαν κάτι μαμόθρεφτους που δεν ξεκολλάνε ποτέ από τα φουστάνια της μάνας τους!” *(δηλαδή, σαν εμένα, που όχι μόνο εξακολουθώ να έχω σχέσεις με τους γονείς σου αλλά ζω και μαζί τους)* ... “Από τις 12 τα μεσάνυχτα κοιμάσαι; Με τις κότες; Εγώ βλέπω τηλεόραση ως τις 3-4 το πρωί!” (*“Θαυμάστε με, είμαι νευρασθενική!”*) … “Μόνο μέχρι το Καβούρι πας για μπάνιο; Πέντε λεπτά από το σπίτι σου;” *(ντροπήηηηη)* ... “Εγώ θα προκόψω στη ζωή μου, θα φθάσω ψηλά, όχι σαν εσένα που θα είσαι για πάντα στο υπαλληλίκι!”
“Προφανώς νομίζεις ότι είσαι ανώτερή μου· να σου θυμίσω, λοιπόν, ότι μέσα σε αυτό το ξενοδοχείο βρίσκεσαι ακριβώς στην ίδια θέση με μένα! Είσαι και πέντε χρόνια μεγαλύτερή

μου!" Της απάντησα ήρεμα, αφήνοντάς την άναυδη. Ειδικά αυτό το τελευταίο δεν της άρεσε καθόλου...

Δευτέρα, 22 Ιουλίου 1985

Όλο το πρωί σήμερα, η Ζέτα φαγώθηκε να κριτικάρει το ντύσιμό μου: "Πώς ντύνεσαι έτσι; Έχεις δει κανέναν άλλο να ντύνεται σαν εσένα;"

"Και βέβαια έχω δει! Όλες οι γυναίκες ντύνονται σαν εμένα!" της απάντησα εκνευρισμένη.

Στη δουλειά φοράω αεράτα φορέματα, ή μπλούζα με φούστα ή παντελόνι. Λοιπόν; Τι το επιλήψιμο έχει το ντύσιμό μου; Τι θέλει πια, αυτή η Ζέτα;

Τότε πλησίασε η Κέλλυ, η οποία συμφωνεί πάντα με τη Ζέτα, την πήρε κατά μέρος, κάτι κουβέντιασαν χαμηλόφωνα και μετά ήλθαν οι δυο τους και στρογγυλοκάθησαν επιδεικτικά πάνω στο γραφείο μου. Αμέσως άρχισαν να περιγράφουν ορισμένα σινιέ φορέματα που διαθέτουν -για να ζηλέψω και καλά. Η γελοία επίδειξη κράτησε κανένα τέταρτο. Εγώ έκανα πως δεν τις άκουγα καν...

Τρέχοντας στο Κενό Ξανά

Σάββατο, 30 Οκτωβρίου 1985

Πάνε δυο μήνες τώρα που είμαι άνεργη. Στις αρχές του Σεπτέμβρη όλοι οι μαθητές της Σχολής Τουρισμού απολύθηκαν από το ξενοδοχείο Carmen. Σε γενικές γραμμές δεν μπορώ να πωότι πέρασα άσχημα εκεί, ειδικά σε σύγκριση με τη φρικτή εμπειρία της Σάμου. Έκτοτε ψάχνω για άλλη δουλειά, μα δεν έχω βρει τίποτε ακόμη.

Σήμερα το πρωί μας επισκέφθηκε η θεία Πηνελόπη. Συζητούσαμε ευχάριστα για τις καλοκαιρινές διακοπές της, όταν ξαφνικά εκείνη άλλαξε το θέμα:

“Εσύ, πάλι, δεν εργάζεσαι πια στο ξενοδοχείο Carmen...”

“Όχι πια. Όλοι οι μαθητές απολύθηκαν τον περασμένη μήνα”.

“Κρίμα... Έχω μάθει πως όλοι όσοι έκαναν μαθητεία στο Galactic βρίσκονται ακόμη εκεί και τώρα δουλεύουν σαν μόνιμοι υπάλληλοι. Κι έχουν κρατήσει στη ρεσεψιόν μια όμορφη, συμπαθητική κοπέλα”, κατέληξε η θεία χαμογελώντας αινιγματικά.

Τα νέα με βύθισαν στην απογοήτευση, όμως δεν έδειξα τίποτα. Μονάχα απόρησα: *Πώς η θεία τα γνωρίζει όλα τούτα;*

Δευτέρα, 14 Οκτωβρίου 1985

Σήμερα το απόγευμα είχαμε ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα: Ήταν η κυρία Δάφνη, αλλοτινή φίλη της μητέρας μου, η οποία είχε να φανεί περίπου 17 χρόνια. “Εγώ πρέπει να κάνω το πρώτο βήμα για να επανασυνδέσω την παλιά φιλία”, είπε αργά, μόλις η μητέρα μου σήκωσε το ακουστικό. Μετά το αρχικό ξάφνιασμα, οι δυο γυναίκες μίλησαν για λίγο ήρεμα, τα ξανάφτιαξαν, κανόνισαν να ξανασυναντηθούν και τελικά η κυρία Δάφνη κατέληξε: “Να δείχνει και η Υβόννη της Πέρσας”.

Η Περσεφόνη είναι η κόρη της κυρίας Δάφνης, πιθανότατα θετή, μόλις 11 ετών, παχύσαρκη αλλά έξυπνη κι

ενδιαφέρουσα. Η μητέρα μου δεν αντέδρασε, ούτε εγώ έφερα αντίρρηση επειδή εκείνη την εποχή δεν είχα καθόλου φίλες. Έτσι, κανονίσαμε να έρχεται η Πέρσα δυο-τρεις φορές την εβδομάδα για να της δείχνω στα μαθήματα.

Τρίτη, 5 Νοεμβρίου 1985

Σήμερα το μεσημέρι πήγα να ζητήσω δουλειά σε ένα μεγάλο ταξιδιωτικό γραφείο στην Αθήνα, όπου ζητούν υπάλληλο γραφείου με γνώση αγγλικών και γερμανικών. Ήμουν ιδιαίτερα αισιόδοξη επειδή έχω και το πιστοποιητικό από τη Σχολή Τουρισμού. Σύντομα όμως, ο ενθουσιασμός μου άρχισε να υποχωρεί: Κατ' αρχήν, ο προσωπάρχης με υποχρέωσε να περιμένω έξω από το γραφείο του για μία ώρα, ενώ δεν είχε άλλη δουλειά να κάνει. Απλά ήθελε να το παίξει σπουδαίος.

Όταν τελικά με κάλεσε μέσα, αρχικά φάνηκε θετικός απέναντί μου, γρήγορα όμως άρχισε να μου τα μασάει σχετικά με το ωράριο εργασίας: "Η δουλειά είναι οκτάωρη, δηλαδή οκτώ με δέκα ώρες" *["οκτώ με δέκα ώρες" σημαίνει "πάνω από δέκα ώρες την ημέρα"]* .... "Ο μισθός είναι σταθερός, εμείς εδώ δεν πληρωνόμαστε τις υπερωρίες" ... "Η δουλειά είναι σκληρή, απαιτεί εξυπνάδα και ευφράδεια, κλπ. Εγώ έλεγα ναι σε όλα, μην τυχόν και χάσω την καταπληκτική δουλειά, κι εκείνος συνέχιζε ακάθεκτος: "Μέσα στα καθήκοντά σας θα είναι επίσης η παραλαβή τουριστών από το εξωτερικό". Αυτό το τελευταίο μου άρεσε ιδιαίτερα, επειδή φαντάστηκα ότι αυτό θα γινόταν μέσα στο ωράριό μου. "Θα πρέπει, λοιπόν, να είστε έτοιμη ανά πάσα στιγμή να πάτε στο αεροδρόμιο ή στο λιμάνι για να παραλάβετε τους πελάτες και να τους οδηγήσετε στο ξενοδοχείο τους".

"Κανένα πρόβλημα!" βιάστηκα εγώ να απαντήσω.

"Αυτό μπορεί να συμβεί οποιαδήποτε ώρα, συνήθως όμως γίνεται τη νύχτα! Μπορεί, ας πούμε, να σας τηλεφωνήσουμε στις τρεις τα ξημερώματα και να σας πούμε ότι μέσα σε μία ώρα πρέπει να βρίσκεστε στο αεροδρόμιο!"

Μετά την αρχική ψυχρολουσία, βρήκα το θάρρος να ρωτήσω:

"Δηλαδή, αφού έχω δουλέψει δέκα ώρες στο γραφείο, θα πρέπει

να τρέχω μετά στα αεροδρόμια και τα λιμάνια, στη μέση της νύχτας;"
"Ασφαλώς, έτσι δουλεύουμε εμείς εδώ!"
"Μα εγώ δεν έχω καν αυτοκίνητο..."

Δεν θυμάμαι καν τι ειπώθηκε μετά, απλώς βιαζόμουν να εξαφανιστώ όσο γινόταν πιο γρήγορα από εκεί μεσα...

"Teachers": Νεανική κινηματογραφική ταινία που πήγα να δώ μόνο και μόνο επειδή έπαιζε ο Ραλφ Μάτσιο, ο πρωταγωνιστής του "Karate Kid". "Το σχολείο είναι ένα τεράστιο αντισυλληπτικό! Αν όλοι αυτοί οι ξαναμμένοι έφηβοι δεν πήγαιναν σχολείο, θα γεννοβολούσαν σαν τα κουνέλια!" Ενδιαφέρουσα άποψη...

Τρίτη, 28 Ιανουαρίου 1986

Καθώς περνούν οι μήνες, συνεχίζω να ψάχνω σαν μανιακή για οποιαδήποτε εργασία. Έχω κάνει χιλιάδες αιτήσεις, ακόμη και για εργάτρια σε εργοστάσια. Ωστόσο, κανένας εργοδότης δεν προθυμοποιείται να με προσλάβει παρά τα νέα προσόντα μου: Το πτυχίο από τη Σχολή Τουρισμού της Σαρωνίδας, την τετράμηνη πρακτική μου, τη γνώση τυφλού συστήματος στη γραφομηχανή, συν τα πολύ καλά ιταλικά μου, τα άπταιστα αγγλικά μου, τα καλά γερμανικά μου. Σε μια κοινωνία όπου το "μέσον" κάνει θραύση, μονάχα η δική μου οικογένεια δεν διαθέτει το παραμικρό "βύσμα" πουθενά.

Σήμερα το πρωί πίστεψα πως ίσως να γινόταν το θαύμα: Με πήρε ο πατέρας μου και με πήγε σε μια εταιρεία στο Μαρούσι (συνολικά τέσσερις ώρες πήγαιν' έλα με τα λεωφορεία), όπου δουλεύει ένας γνωστός του, λέει, και θα του μιλούσε για να με προσλάβουν σε καμιά θεσούλα.

Καθ' όλη τη διάρκεια της συνάντησης, ο μπαμπάς ήταν όλο χαρές και γέλια μα για δουλειά ούτε κουβέντα. Εντέλει, πέντε λεπτά πριν φύγουμε, την αμόλησε:
"Θα ήθελα, αν γίνεται, να έρχεται η κόρη μου να σας βοηθάει, χωρίς μισθό, για να κάνει προϋπηρεσία. Γνωρίζει γραφομηχανή, αγγλικά, ιταλικά, γερμανικά..."
Ο άλλος φάνηκε πρόθυμος, όμως εγώ πάγωσα.

Εντέλει, δεν θα με καλέσουν ποτέ να δουλέψω, ούτε καν τσάμπα, στην εν λόγω εταιρεία. *Ευτυχώς*...

Το απόγευμα ήλθε η Περσεφόνη και τη βοήθησα στα μαθηματικά και στη φυσική για κανένα δίωρο. Όπως πάντα, όταν τελειώσαμε πιάσαμε ζωηρή κουβέντα για διάφορα θέματα καλλιτεχνικά, κοινωνικά, εκπαιδευτικά κλπ. Γενικότερα, μου έχει κάνει εντύπωση η ωριμότητα και η εξυπνάδα της. Είναι συμπαθητικό κορίτσι, με μακριά ξανθά μαλλιά και μεγάλα γαλάζια μάτια. Αν δεν ήταν τόσο παχύσαρκη, θα ήταν πολύ όμορφη. Εμένα, βέβαια, δεν με νοιάζει καθόλου η εμφάνισή της. Περνάω καλά μαζί της, βρίσκω ότι ταιριάζουμε αρκετά, το ίδιο πιστεύει και η ίδια: "Μου αρέσει να συζητάω με την Υβόννη", έχει πει στη μητέρα της. Ορισμένες φορές κουράζομαι επειδή τα μαθήματα μας παίρνουν ώρες, μα τουλάχιστον έχω αποκτήσει μια φίλη...

Τετάρτη, 5 Φεβρουαρίου 1986

Απαντώντας σε μια αγγελία στην εφημερίδα σχετικά με μια θέση δακτυλογράφου, σήμερα το πρωί βρέθηκα σ' ένα γραφείο όπου στέλνουν και λαβαίνουν τέλεξ για λογαριασμό τρίτων. Ήταν ένας μικροσκοπικός, πνιγηρός χώρος δίχως παράθυρα, γεμάτος ογκώδη μηχανήματα τέλεξ, βουνά από χαρτιά και σκόνη χρόνων. Το αφεντικό, ένας πλαδαρός, βλοσυρός, μάλλον γλοιώδης τύπος, μου έκανε εξονυχιστικό έλεγχο για τις γνώσεις μου στη γραφομηχανή, στα αγγλικά και στα ιταλικά. Μονάχα στα γερμανικά δεν μου έκανε έλεγχο γιατί αυτή τη γλώσσα δεν την ξέρει. Μέχρι που με ρώτησε αν αρρωσταίνω συχνά, μην τυχόν και κάνω πολλές απουσίες! Στο τέλος μου είπε ότι ζητάει υπάλληλο επειδή η μόνιμη γραμματέας του θα λείψει σε άδεια για κανένα μήνα. Με δυο λόγια, αν με προσλάβει θα είναι μονάχα για ένα μήνα. Εγώ, όμως, δεν πτοήθηκα· έστω ένας μήνας προϋπηρεσία είναι καλύτερα από κανένας.

Παρασκευή, 7 Φεβρουαρίου 1986

Αισιοδοξία και χαρά: Ο τύπος με τα τέλεξ με ξανακάλεσε σήμερα στο γραφείο του κι εγώ έτρεξα περιχαρής γιατί νόμιζα ότι θα μου έδινε τη δουλειά. Εκεί, όμως, βρισκόταν και μια γνωστή του κυρία η οποία ήταν Γερμανίδα και άρχισε -δήθεν φιλικά- να μου κάνει προφορικό τεστ στα γερμανικά. "Θα σε ξανακαλέσω", μου είπε τελικά το αφεντικό αλλά δεν θα μου ξανατηλεφωνήσει ποτέ -τόσο το καλύτερο!

Πάντως, οι συγγενείς έχουν αρχίσει πια να απορούν με την αδυναμία μου να βρω δουλειά: "Τόση γκίνια πια αυτό το κορίτσι! Μήπως τελικά φταίνει η Υβόννη;" αναρωτήθηκε, μάλλον χαιρέκακα, η θεία Πηνελόπη το απόγευμα που ήλθε για επίσκεψη.

Δευτέρα, 17 Φεβρουαρίου 1986

Εδώ και λίγες μέρες, εντελώς αναπάντεχα, μια νέα ελπίδα για δουλειά αρχίζει να διαφαίνεται στον ορίζοντα: Ένας φίλος του πατέρα μου έχει λέει έναν ιδιοφυή ανηψιό, λογιστή με πολλές διασυνδέσεις. Κάπου θα βρει να με χώσει, λέει και ξαναλέει.

Σήμερα το απόγευμα, γύρω στις 4:00, ο εν λόγω ανηψιός επιτέλους μου τηλεφώνησε. Μου συστήθηκε ως "κύριος Θανάσης Χαμόδρακας" και μου είπε να πάρω αμέσως ταξί για να φθάσω το γρηγορότερο δυνατόν στο ξενοδοχείο "Lyra" στη Βουλιαγμένη, όπου εργάζεται ο ίδιος, αφήνοντας να εννοηθεί ότι η πρόσληψη στο ταμείο του εστιατορίου θα είναι άμεση.

Μέσα σε λιγότερο από μισή ώρα βρισκόμουν στο λογιστήριο του "Lyra", γεμάτη αισιοδοξία. Ωστόσο, γρήγορα διαπίστωσα πως του κυρίου Χαμόδρακα δεν του πολυγέμιζα το μάτι: "Μα μόνο το Proficiency έχεις στ' Αγγλικά; Δεν έχεις σπουδάσει έξω; ... Και το δίπλωμά σου από τη Σχολή Τουρισμού δεν είναι πανεπιστημιακό ... Ούτε έχεις προϋπηρεσία ... Χρειάζεται πολλή σβελτάδα γι' αυτή τη δουλειά ... Δεν ξέρω, βέβαια, ποιος είναι ο δείκτης νοημοσύνης σου..."

Δευτέρα, 3 Μαρτίου 1986

Είχα ξεχάσει πλέον την υπόθεση, όταν στις 2:00 το μεσημέρι έλαβα ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα: Ήταν ο κύριος Χαμόδρακας, που ζητούσε να ξεκινήσω αμέσως με ταξί για το γραφείο του στο Νέο Φάληρο, επειδή χρειαζόταν επειγόντως βοηθό στο τμήμα εξαγωγών! Έτρεξα αμέσως, μην τυχόν και χάσω τη μοναδική ευκαιρία.

Από την πρώτη στιγμή, αυτός και η παρδαλή σύζυγός του, η Λίζα, έδειξαν το βλοσυρό και κακόβουλο χαρακτήρα

τους: “Να ξέρεις ότι κάθε σου κίνηση θα παρακολουθείται! Ακόμη και το πώς πιάνεις το στυλό δείχνει ποια είσαι! Στο πρώτο λάθος που θα κάνεις, θα φύγεις!” … “Έχεις πολλά να μάθεις εδώ! Για κανένα εξάμηνο θα είσαι σαν μαθητευόμενη, οπότε γι' αυτούς τους μήνες ο μισθός σου θα είναι καθαρά συμβολικός!” … “Και να θυμάσαι: Υπάρχει πολλή ανεργία εκεί έξω!”. Εγώ δεν έλεγα σε τίποτα όχι, αντίθετα ένιωθα σούπερ τυχερή που επιτέλους είχα βρει δουλειά σε γραφείο.

Παρασκευή, 21 Μαρτίου 1986

Εδώ και τρεις βδομάδες καταβάλλω υπεράνθρωπες προσπάθειες για να τα βγάλω πέρα με τις απίστευτες απαιτήσεις της δουλειάς, ως υπεύθυνη εξαγωγών και εξωτερικών εργασιών. Κάθε βράδι γυρίζω πτώμα από τη δουλειά και κάθε πρωί νιώθω ότι δεν έχω ξεκουραστεί αρκετά. Ειλικρινά δεν ξέρω πώς καταφέρνω και ξαναπηγαίνω στο γραφείο, μέρα με τη μέρα.

Από τις 8:00 το πρωί ως τις 2:00 το μεσημέρι κάνω γραφική εργασία ή, συνηθέστερα, τρέχω σε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες του λεκανοπεδίου Αττικής για να διεκπεραιώσω διάφορες γραφειοκρατικές διαδικασίες. Μερικές φορές, μάλιστα, τα αφεντικά μου δίνουν λανθασμένες οδηγίες, οπότε τρέχω άδικα και μετά με βρίζουν γι' αυτό. Πολύ συχνά χρειάζεται να περιμένω σε ατέλειωτες ουρές. Και πάλι με βρίζουν επειδή δεν καταφέρνω να κλέβω τη σειρά των άλλων “με εξυπνάδα”: “Πρέπει να μάθεις κάποτε πώς να κινείσαι σ' αυτούς τους χώρους! Αν σου έκοβε, δεν θα κόλλαγες τόσο στις ουρές!”, τσίριξε σήμερα ο Θανάσης, επειδή έκρινε πως άργησα πολύ να επιστρέψω από μια εφορία. Από τις 2:00 μέχρι τις 6:00-7:00 το απόγευμα τρέχω σε διάφορους πελάτες, στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, για να δώσω ή να πάρω χαρτιά. Στο σπίτι μου φθάνω κατά τις 8:30 το βράδι, νευριασμένη και κατακουρασμένη.

Στο μεταξύ η Λίζα, η γυναίκα του Χαμόδρακα, 20 χρόνια μικρότερή του, πολύ ντίβα και τρελά ερωτευμένη με τα λεφτά του, δεν κάνει απολύτως τίποτα στο γραφείο. Όλη μέρα βάφει τα νύχια της και το παίζει όμορφη. Στο γραφείο εργάζεται και η

ξαδέρφη η Μελίνα, πιο χαμηλών τόνων, που βγάζει όλη τη δουλειά και σε μένα φέρεται πιο ανθρώπινα. Αν δεν ήταν αυτή, αμφιβάλλω αν θα στεκόταν το γραφείο.

Τρίτη, 15 Απριλίου 1986

Έχω αρχίσει να αγανακτώ πια: Όσες ώρες μένω μέσα στο γραφείο, είμαι υποχρεωμένη να ανέχομαι κάθε είδους παρατηρήσεις, ειρωνείες, ταπεινωτικά σχόλια ή βρισιές, που συχνά αγγίζουν τα όρια της τρομοκρατίας. Σήμερα το πρωί έτυχε να βγάλω μια λάθος φωτοτυπία και το μέγα αφεντικό βγήκε από τα ρούχα του: "Άντε βρε Μελίνα, πήγαινε να τη βγάλεις εσύ, να κάνουμε τη δουλειά μας!". Ύστερα γύρισε προς το μέρος μου και γρύλισε: "Άκου δω, πρώτη και τελευταία φορά που ανέχομαι λάθος από σένα! Στο δεύτερο λάθος φεύγεις! Και να θυμάσαι ότι αν δεν τα καταφέρεις σ' αυτή τη δουλειά, δεν θα τα καταφέρεις σε καμία δουλειά!"

Δευτέρα, 21 Απριλίου 1986

Γύρω στις 10:00 έφθασε ο Χαμόδρακας στο γραφείο όλο νεύρα και κακία, ως συνήθως, και με πρόσταξε να του φέρω καφέ. "Ανακάτεψέ το!" ούρλιαξε μόλις το ακούμπησα μπροστά του κι εγώ υπάκουσα με χέρι τρεμάμενο. "Ξανά!" τσίριξε κι εγώ υπάκουσα ξανά.

Μετά από καμιά ώρα, το σοβαρό αφεντικό με διέκοψε από τα ισοζύγια που έφτιαχνα (στα οποία μυστηριωδώς ποτέ δεν συμφωνούν η χρέωση με την πίστωση και οι λογιστάρες το θεωρούν φυσιολογικό) και με κάλεσε στο γραφείο του, μόνο και μόνο για να μου κάνει διάλεξη περί εργατικότητας: "Όλοι οι υπάλληλοι πρέπει να είναι εξίσου άριστοι και να αποδίδουν κάθε στιγμή στο έπακρο των δυνάμεών τους. Μια επιχείρηση είναι όπως ένα βαρέλι γεμάτο κρασί: Όποιο τσέρκι κι αν χαλάσει από το βαρέλι, τι θα συμβεί, Υβόννη;" με ρώτησε με εξυπνακίστικο γελάκι.

"Θα χυθεί όλο το κρασί", απάντησα εγώ, σαν μαθητριούλα που προσπαθεί να πει καλά το μάθημά της στο δάσκαλο.

"Πολύ σωστά! Γι' αυτό πρέπει να βάλεις ακόμη περισσότερο τα

δυνατά σου, ώστε να μην είσαι επιζήμια για την επιχείρηση!” κατέληξε θριαμβευτικά.
“Μάλιστα!”
“Αυτά, πήγαινε τώρα!” πρόσταξε και μου έγνεψε να φύγω, πράγμα που έκανα αυτοστιγμή.

Πάντως, τώρα που σκέφτομαι το θέμα πιο ψύχραιμα, βλέπω ότι: *Άν χαλάσει ένα τσέρκι από το βαρέλι, δεν χύνεται πάντα όλο το κρασί. Εξαρτάται από το πόσο ψηλά βρίσκεται το εν λόγω χαλασμένο τσέρκι: Αν είναι ψηλά, τότε δεν θα χυθεί πολύ κρασί. Αν όμως είναι χαμηλά, τότε ναι, χύνεται όλο το κρασί. Συμπέρασμα: Οι χαμηλόβαθμοι υπάλληλοι κρατάνε τις εταιρείες. Οι υψηλόβαθμοι χρησιμεύουν περισσότερο για διακόσμηση...*

Τρίτη, 6 Μαΐου 1986

Μετά από 9 ώρες εξοντωτικής δουλειάς μέσα-έξω, ο ποντικομούρης κύριος Χαμόδρακας διέταξε να μη φύγω αλλά να περιμένω να τελειώσει κάτι τηλεφωνήματα επειδή ήθελε “να μου πει δυο λόγια”. Περίμενα πάνω από μία ώρα και μετά με κράτησε όρθια στο γραφείο του άλλη μία, για να με βομβαρδίσει με κάθε είδους παράπονα: “Δεν είσαι αρκετά εργατική, δεν είσαι σβέλτη, δεν παίρνεις πρωτοβουλίες, δεν μαθαίνεις γρήγορα, κλπ”. Όταν διαμαρτυρήθηκα ότι δουλεύω ασταμάτητα όλη μέρα και κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, εκείνος μου απάντησε απαξιωτικά:
“Αυτό δεν αρκεί. Αυτά που κάνεις τώρα, είναι σταγόνα στον ωκεανό μπροστά σε αυτά που πρέπει να κάνεις! Και μην ξεχνάς! Υπάρχει πολλή ανεργία εκεί έξω! Γι' αυτό πρέπει να μου υποσχεθείς ότι στο εξής θα δουλεύεις ακόμη σκληρότερα και γρηγορότερα!”
“Μάλιστα”, είπα εγώ. Αν δεν έλεγα έτσι, δεν θα με άφηνε ποτέ να πάω σπίτι μου.

Τετάρτη, 7 Μαΐου 1986

Προφανώς, όλο εκείνο το θέατρο είχε μόνον ένα σκοπό: Να εντείνει το κλίμα τρομοκρατίας εναντίον μου. Και το κατάφερε. Ήδη αισθάνομαι τρομοκρατημένη στη σκέψη και

μόνο ότι πρέπει να πάω στο γραφείο.
“Μόλις μπήκες μέσα, αυτή τρόμαξε!” άκουσα τη γυναίκα του να λέει κάποια στιγμή.
“Δεν θα πει τίποτα! Την έπιασε φόβος και τρόμος!” συμφώνησε ο δράκος.

Το μόνο που με παρηγόρησε κάπως, ήταν το ότι γύρω στο μεσημέρι ο Θανάσης φώναξε τη σύζυγό του μέσα στο γραφείο του για να της τα ψάλλει· μόνο που εκείνη δεν ήταν τόσο υποτακτική όσο εγώ: “Αν δεν σου αρέσει η δουλειά μου, να προσλάβεις και να πληρώνεις μια κανονική λογίστρια!” τον τάπωσε.

Παρασκευή, 9 Μαΐου 1986

Σήμερα είναι η τελευταία μέρα κατάθεσης των δηλώσεων στην Εφορία. Μετά δεν θα υπάρχει πολλή δουλειά, ούτε σπουδαία τρεχάματα, οπότε, ίσως ηρεμήσω κι εγώ λίγο. Ωστόσο, αργά το απόγευμα, με ξανακάλεσε ο Χαμόδρακας στο γραφείο του. *Ωχ, κι άλλη κατσάδα*, ανησύχησα εγώ. Παραδόξως, όμως, μόλις μείναμε μόνοι άρχισε να εκθειάζει τα προσόντα και την εργατικότητά μου, για να καταλήξει τελικά ότι είναι “δυστυχώς” υποχρεωμένος να με απολύσει επειδή δεν έχει τη δυνατότητα πλέον να πληρώνει τον παχυλό μισθό μου -που ως εκείνη τη στιγμή δεν είχα ιδέα πόσος ήταν.

Πάντως, δεν μπορώ να πω ότι δεν το περίμενα καθόλου: Εδώ και μέρες υποψιαζόμουν πως τη θέση μου σύντομα θα έπαιρνε η σταρ Λίζα, η οποία, ξαφνικά άρχισε να διατυμπανίζει: “Πώς θα ήθελα να ήμουν στις εξαγωγές! Δως μου εξωτερική δουλειά και πάρε μου την ψυχή!”. Ακόμη, μόλις προχθές έμαθα ότι συνήθως είναι αυτή υπεύθυνη για τις εξαγωγές και τις εξωτερικές εργασίες. Απ' ότι φαίνεται, όμως, δεν ήταν διατεθημένη να τρέχει σαν την τρελή από δω κι από κει κατά την περίοδο αιχμής (αρχές Μάρτη έως αρχές Μάη), που γίνεται χαμός με τις καταθέσεις των δηλώσεων στις Εφορίες. Για εκείνη τη φρενιτώδη περίοδο προσέλαβαν εμένα, για να βγάλω εγώ το φίδι από την τρύπα. Εντέλει, έλαβα το μισό του κατώτατου βασικού μισθού ως αμοιβή. Πάλι καλά· νόμιζα πως ο

“συμβολικός μισθός” θα ήταν κατά πολύ χαμηλότερος. Εννοείται ότι δεν μου κόλλησαν καθόλου ένσημα. Ο Θανάσης με διαβεβαίωσε πάντως ότι έμεινε πολύ ευχαριστημένος μαζί μου και ότι αν ξαναχρειαστεί βοηθό θα καλέσει εμένα και κανέναν άλλον, ούτε κοπέλα, ούτε άνδρα...

* * * *

Τρίτη, 10 Ιουνίου 1986

Μάλλον ανέλπιστα, στις αρχές του μήνα κατάφερα να βρω μερική απασχόληση (δυο φορές την εβδομάδα, από 2-3 ώρες) ως αλληλογράφος εξωτερικού στην εταιρεία “Αφοί Κυριακίδη ΑΕ”, η οποία εισάγει ανταλλακτικά αυτοκινήτων από την Ιταλία -η πρώτη μου φυσιολογική δουλειά.

Παράλληλα, μου ήλθε η ιδέα να παραιτηθώ από την αναζήτηση οκτάωρης εργασίας και να βολευτώ οριστικά με τη μερική απασχόληση και τα οικιακά, τα οποία μου παίρνουν αρκετές ώρες κάθε μέρα. Έχω βαρεθεί πλέον να ψάχνω για δουλειά στις μικρές αγγελίες και να παρακαλάω τα αφεντικά να με προσλάβουν ως σκλάβα. Άλλωστε, δεν έχω στ' αλήθεια οικονομική ανάγκη, ο πατέρας μου παίρνει πολύ καλή σύνταξη ως συνταξιούχος καπετάνιος, κι εγώ δεν έχω σπουδαία προσωπικά έξοδα: Δεν απαιτώ λούσα, ούτε βγαίνω σε καφετέριες, ντίσκο και τα συναφή. Όσο για ένσημα, θα σκεφθώ τι μπορεί να γίνει. Σε κάθε περίπτωση, λεφτά υπάρχουν στο σπίτι. Γιατί, λοιπόν, να αγχώνομαι; Στο κάτω-κάτω, “ό,τι είναι να γίνει θα γίνει”.

Δευτέρα, 16 Ιουνίου 1986

Την περασμένη Παρασκευή, δεν ξέρω πώς αλλά μου ήρθε και αγόρασα ξαφνικά μια εφημερίδα. Μόλις έφθασα σπίτι, έριξα μια αφηρημένη ματιά στις μικρές αγγελίες και αμέσως ξεχώρισα την ακόλουθη: “Ζητείται γραμματέας από εταιρεία εισαγωγών, με πολύ καλές γνώσεις γραφομηχανής, αγγλικών και ιταλικών, χωρίς προϋπηρεσία”. Αυτό το “χωρίς προϋπηρεσία” ήταν που με έκανε να απαντήσω στην εν λόγω αγγελία.

Πήγα αμέσως για συνέντευξη και παρά την αρχική απαισιοδοξία μου το αφεντικό, ένας ευγενικός κύριος ονόματι Λουκάς Ζαφειράκης, δέχθηκε τελικά να με προσλάβει για οκτάωρη απασχόληση, αρχίζοντας από σήμερα! Προσφέρει, μάλιστα, βασικό μισθό και ΙΚΑ -μιλάμε για πολυτέλειες! Δυσκολεύομαι να το πιστέψω!

Η εταιρεία λέγεται "Vinomec", βρίσκεται στη Νέα Σμύρνη κι κάνει εισαγωγές οινοποιητικών μηχανημάτων απ' την Ιταλία. Κατάφερα να πάρω τη θέση επειδή ήμουν η μοναδική υποψήφια διατεθημένη και ικανή να ακούει ένα κείμενο στα ελληνικά και να το δακτυλογραφεί αμέσως στα αγγλικά ή στα ιταλικά. Απ' ότι μου είπε το αφεντικό, όλες οι άλλες κοπέλες που είχε δει, σπουδαγμένες στην Αγγλία ή στην Ιταλία, είτε τα έκαναν θάλασσα είτε αρνούνταν να υποστούν ένα τόσο απαιτητικό τεστ...

Σάββατο, 6 Δεκεμβρίου 1986

Οι πρώτοι μήνες στη δουλειά κύλησαν ομαλά, χωρίς προβλήματα. Αυτά άρχισαν να εμφανίζονται αργότερα. Σε γενικές γραμμές, το αφεντικό είναι ήσυχος και καλόκαρδος άνθρωπος, ωστόσο η εργασία μου είναι άκρως απαιτητική: Εκτός από δακτυλογράφος-τηλεφωνήτρια, είμαι υπεύθυνη εισαγωγών και αντικαταστάτης του αφεντικού όταν εκείνος λείπει. Η δουλειά απαιτεί μεγάλη υπευθυνότητα, λεπτούς χειρισμούς, πρωτοβουλίες συχνά ριψοκίνδυνες, καθώς και εξειδικευμένες γνώσεις, όχι μόνο της διαδικασίας εισαγωγών αλλά και των μηχανημάτων. Συχνά βρίσκομαι στο επίκεντρο

ανεξέλεγκτων καταστάσεων με πελάτες δύστροπους ή μόνιμα ανικανοποίητους και δημόσιες υπηρεσίες δυσλειτουργικές. Αν κάποιος στην Ιταλία αργήσει να στείλει ένα φαξ, βρίσκω εγώ το μπελά μου. Αν τον πιέσω να στείλει το φαξ, πάλι βρίσκω το μπελά μου επειδή γίνομαι ενοχλητική, λέει το αφεντικό. Αρκετές φορές κάθομαι υπερωρίες χωρίς να πληρώνομαι.

Μήνα με το μήνα, ο Λουκάς γίνεται όλο και πιο απαιτητικός, γκρινιάζει όλο και περισσότερο. Παράλληλα, όλο και συχνότερα αναγκάζομαι να ξεμπλέκω τις πλέον εκνευριστικές καταστάσεις χωρίς καμία καθοδήγηση, εφόσον ο Ζαφειράκης συχνά λείπει από το γραφείο -κι όλα αυτά πάντα υπό το άγρυπνο μάτι της κυρίας Ντίνας: είναι η πεθερά του Λουκά, η οποία προσελήφθη στην εταιρεία ακριβώς την ίδια μέρα με μένα, προφανώς για να με παρακολουθεί διακριτικά. Η όλη κατάσταση με εκνευρίζει συχνά, μα από την άλλη πλευρά μου αρέσει που χρειάζεται να παίρνω πρωτοβουλίες.

Παράλληλα, η κοινωνική μου ζωή πάει να βελτιωθεί λιγάκι -με βήματα σημειωτόν: Έχω βγει μερικές φορές έξω μαζί με τη 19χρονη Μάντυ, γειτόνισσα από χρόνια, ξαδέλφη του Γρηγόρη. Καλή κοπέλα, αν και απίθανα βαρετή: Δεν ξεκινά ποτέ κουβέντα, απλά απαντά μονολεκτικά σε ερωτήσεις. Τέλος πάντων, μετά από κανένα δίμηνο φιλίας, το καλοκαίρι η Μάντυ έφυγε για την Ιταλία μαζί με τους γονείς της. Θα μείνουν εκεί δυο χρόνια, εξαιτίας της δουλειάς του Αμερικανού στρατιωτικού πατέρα της. Στο διάστημα αυτό, θα αλληλογραφούμε τακτικά...

Στο μεταξύ, η φιλία μου με την Περσεφόνη εξελίσσεται με αρκετά θετικό τρόπο. Συναντιώμαστε και κάνουμε παρέα δυο-τρεις φορές την εβδομάδα, ενίοτε δε πηγαίνουμε οικογενειακώς στην ταβέρνα “Αυγουστιανός”. Μερικές φορές γίνεται απαιτητική με τα μαθήματα του σχολείου και με εκνευρίζει, ωστόσο παραβλέπω μάλλον επειδή: “Η Υβόννη θά 'πρεπε νά 'χει άλλο κύκλο τώρα, αλλά αφού δεν έχει ας βγαίνει με την Πέρσα”, όπως είπε στις προάλλες η κυρία Δάφνη στη μάνα μου.

Σήμερα το απόγευμα ήταν η σειρά μου να πάω στο σπίτι της Περσεφόνης. Αυτή τη φορά ήταν παρούσα και η Μαίρη, η εντεκάχρονη ξαδέρφη της. Κουβεντιάσαμε ευχάριστα για λίγες ώρες, ακούγοντας μουσική ποπ. Σε μια στιγμή, μόλις άκουσε την ηλικία μου, η Μαίρη δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την έκπληξή της: “Μα εσύ τώρα θα έπρεπε να είσαι με έναν αρραβωνιαστικό, όχι να κάνεις παρέα με την Πέρσα!” Δεν είπα τίποτα μα το αυθόρμητο σχόλιο του κοριτσιού με τάραξε κάπως, επειδή ήξερα πως είχε δίκιο...

Παρασκευή, 17 Ιουλίου 1987

Τελευταία έχω αρχίσει να καλλιεργώ μεταφυσικές ανησυχίες του τύπου: Τι συμβαίνει με την ψυχή; Υπάρχει μετά θάνατον ζωή; Υπάρχει μετενσάρκωση; και τα συναφή.

Σήμερα, λοιπόν, αποφασίζω να κάνω το εξής πείραμα: Πλησιάζω τον δίχρονο ανηψιό μου, την ώρα που εκείνος παίζει αμέριμνος, και τον ρωτάω με ήρεμη φωνή: “Για πες μου Γιάννη, θυμάσαι τι ήσουν στην προηγούμενη ζωή σου;”

Καμία απάντηση. Ο μικρός εξακολουθεί να παίζει με το κουβαδάκι και το φτυαράκι του, σα να μην μ' έχει ακούσει. Επαναλαμβάνω την ερώτηση, στον ίδιο τόνο.

“Άσε με ήσυχο!” μου κάνει τότε ο Γιάννης, σοβαρός μα

ατάραχος. Εγώ επιμένω. "Άσε με ήσυχο!" ξαναλέει με αυστηρό ύφος. Τον αφήνω ήσυχο, όμως αναρωτιέμαι...

Σάββατο, 26 Σεπτεμβρίου 1987

Εκδρομή στους Δελφούς με γκρουπ του ΚΑΠΗ και τους γονείς μου. Πήγα μαζί τους περιμένοντας να απολαύσω τα θαυμάσια τοπία και το Ιερό του Απόλλωνα, όπως τότε, το Μάρτη του '79.

Ωστόσο, η εκδρομή αποδείχθηκε μάλλον απογοητευτική: Στους Δελφούς μείναμε μονάχα τρία τέταρτα, ενώ στην Ιτέα κάτσαμε δυόμιση ώρες για φαγητό σε παραλιακή ταβέρνα και μπάνιο. Εγώ δεν κολύμπησα καθόλου, γιατί η θάλασσα ήταν γεμάτη με πολύχρωμες τσούχτρες, μεγάλες σαν πιάτα, οι οποίες όμως δεν πτόησαν τον πατέρα μου. Εντέλει, το μόνο που μου έμεινε είναι το ξεθέωμα: Συνολικά έντεκα ώρες μέσα στο πούλμαν, με συνοδεία μουσικής ρετρό...

Παρασκευή, 18 Δεκεμβρίου 1987

Εν όψει των χριστουγεννιάτικων διακοπών, ο Ζαφειράκης μου έχει δώσει τρεις βδομάδες άδεια. Έτσι, νωρίς το πρωί ο πατέρας μου κι εγώ αναχωρούμε για την Κεφαλλονιά, για να παρευρεθούμε στο γάμο της ξαδέλφης μου της Τζένης που θα γίνει μεθαύριο. Ο γαμπρός είναι ένα συμπαθητικό παιδί, κάπως μελαμψός αλλά ήσυχος και ευγενής. Εργάζεται στην ίδια τράπεζα με την ξαδέρφη μου. Πιστεύω ότι ταιριάζουν οι δυο τους.

Μέσα στο πλοίο για τη Σάμη, μπαίνοντας στην καφετέρια, ξαφνικά ακούω νεανικές περιπαικτικές φωνές:
"Αααα! Κοίτα πόσο ψηλή είναι αυτή! Μα πώς είναι έτσι;".
Γυρνώ και αντικρίζω δύο νεαρούς που με παρατηρούν γεμάτοι κατάπληξη. Απορώ κι εγώ. *Νόμιζα ότι τά 'χα ξεφορτωθεί αυτά, εδώ και χρόνια...*
"Μάλλον είστε εσείς κοντοί", τους λέω ψύχραιμα.
"Εμείς έχουμε το φυσιολογικό ύψος για την ηλικία μας!"
"Θα μου επιτρέψετε να αμφιβάλλω!" επιμένω και μετά φεύγω βιαστικά. Δεν έχω καμία όρεξη για άλλες μπούρδες.

Σάββατο, 19 Δεκεμβρίου 1987

Είχα πολλά χρόνια να πάω στην Κεφαλλονιά και τα πράγματα δεν είναι καθόλου όπως τα θυμόμουν: Όλα μου τα ξαδέλφια είναι πλέον παντρεμένοι με παιδιά, οπότε μοιραία οι θερμές σχέσεις των παιδικών μας χρόνων αποτελούν παρελθόν. Μάλιστα, μου δίνουν την εντύπωση πως με αποφεύγουν επιμελημένα. Προβλέπω ότι θα περάσω δέκα μέρες μοναξιάς και ανίας. Απόψε μόνο βρέθηκα σε μια καφετέρια στο Ληξούρι, μαζί με τον ξάδελφο Νίκο, τη γυναίκα του κι ένα άλλο φιλικό ζευγάρι. Δεν αισθανόμουν άνετα μαζί τους και με δυσκολία προσπαθούσα να μπω στην κουβέντα. Έπινα μια γκρεναντίνη με γάλα, όταν σε μια στιγμή ο φίλος του Νίκου γύρισε και μου είπε: "Δεν πίνεις, δεν καπνίζεις, για το τρίτο δεν ρωτάω καν!". Εγώ έμεινα σιωπηλή σε μια ασυνείδητη παραδοχή της ενοχής μου.

Κυριακή, 20 Δεκεμβρίου 1987

Σήμερα το πρωί είχα μια ζωηρή συζήτηση με τον Κώστα, τον εξυπνάκια σύζυγο της Νίκης. Εκείνος επέμενε ότι η επιτυχία στη ζωή είναι θέμα εξυπνάδας και ισχυρής θέλησης, ενώ εγώ υποστήριζα πως η μοίρα τελικά αποφασίζει για τα πάντα.

"Οι αποτυχημένοι τα λένε αυτά", κάγχασε ο Κώστας, που περνιέται για πετυχημένος αλουμινάς.

"Ναι; εντάξει λοιπόν, ας υποθέσουμε πως έχεις δίκιο. Πες μου όμως, γιατί κάποιοι άνθρωποι είναι έξυπνοι και κάποιοι άλλοι όχι;"

Τσιμουδιά ο Κώστας.

"Γιατί κάποιοι άνθρωποι έχουν ισχυρή θέληση, ενώ κάποιοι άλλοι όχι;"

"Μα... εδώ συζητάμε, όχι όλο γιατί και γιατί..." έκανε ο Κώστας, που δεν έβρισκε τίποτε άλλο να πει -ίσως επειδή ξαφνικά του έγινε φανερό πως ακόμη και οι περιβόητες "ικανότητες" προκαθορίζονται από τη μοίρα.

Λίγο πριν ξεκινήσουμε για την εκκλησία όπου θα γινόταν

ο γάμος, συνάντησα στο σπίτι της θείας Δόμνας έναν άγνωστο συνομήλικό μου συγγενή. Χωρίς να μ' έχει ξαναδεί ποτέ, μου εκμυστηρεύτηκε αμέσως το παράξενο πρόβλημά του: Τις νύχτες σηκώνεται σαν υπνοβάτης, ανακάθεται στο κρεβάτι και για ώρα πολλή απαγγέλλει κείμενα σε κάποια αρχαία, άγνωστη γλώσσα! Δεν μπορεί να ελέγξει το φαινόμενο, ούτε κανένας ειδικός μπορεί να τον βοηθήσει. Πιστεύω ότι μου έλεγε την αλήθεια. *Γιατί όμως σε μένα;*

Φάση 4η: Μέρες Ελπίδας

Παρασκευή, 1 Ιανουαρίου 1988

Από σήμερα ξεκινώ τακτικό ημερολόγιο, προκειμένου να ξεδιαλύνω πόσο γεμάτη (ή άδεια) είναι η ζωή μου. Τα χρόνια περνούν όλο και πιο γρήγορα, νιώθω να ξεγλιστρούν μέσα απ' τα χέρια μου, ενώ εγώ μένω απελπιστικά στάσιμη. Σπάνια έχω κάτι ν' αφηγηθώ στις παρέες (της αδελφής μου), όταν οι άλλοι διηγούνται τα κατορθώματά τους. Άλλοτε πάλι, νιώθω ότι το οικογενειακό μου περιβάλλον με καταπιέζει και θέλω να φύγω. Σίγουρα, πάντως, δεν έχω καμία όρεξη να γεράσω μαζί με τους γονείς μου.

Προς το παρόν, ελπίζω να πραγματοποιηθεί το εφηβικό μου όνειρο, δηλαδή να γίνω διάσημη συγγραφέας. Εδώ και λίγο καιρό, κάτι φαίνεται να κινείται: Χάρη στη μεσολάβηση της ξαδέρφης μου Χρυσάνθης, η οποία εργάζεται σε μεγάλο τυπογραφείο στην Αθήνα και έχει πολλά πάρε-δώσε με διάφορους εκδότες, το μυθιστόρημά μου "Η Συνωμοσία των Σκιών" έχει φθάσει στα χέρια της Μαρίας Μπονάνου, που είναι διορθώτρια στον μεγάλο εκδοτικό οίκο "Νέα Αυγή". Η ίδια η Μαρία μου τηλεφώνησε στις προάλλες, με διαβεβαίωσε ότι το βιβλίο μου είναι πολύ καλό και σίγουρα διαφέρει από τα ευτράπελα που διαβάζει κάθε τόσο και ότι τελικά ο διάσημος εκδότης Βάρναλης το ενέκρινε! Τώρα περιμένω νέα της σχετικά με την διαδικασία της έκδοσης, ενώ παράλληλα έχω ξεκινήσει και δεύτερο μυθιστόρημα, φαντασίας και αυτό, με τίτλο "Νέμεσις".

Σάββατο, 2 Ιανουαρίου 1988

"Moonlighting": Το σημερινό επεισόδιο της γνωστής τηλεοπτικής σειράς με προβλημάτισε, καθώς έδειχνε ένα πιθανόν μέλλον της πρωταγωνίστριας Μάντυ, όπου αποτυχαίνει

εντελώς στη ζωή και στο τέλος πεθαίνει σε μια τρομερή σύγκρουση με αυτοκίνητο, σαν αυτή που συχνά φαντασιώνομαι για το δικό μου θάνατο. Την τελευταία στιγμή, όταν όλη η ζωή της πέρασε μπροστά από τα μάτια της, εγώ αναρωτήθηκα: *Στη δική μου περίπτωση, ποιά ζωή θα παρουσιαζόταν;*

Κυριακή, 3 Ιανουαρίου 1988

Το πρωί πήγα με τη μητέρα μου στον Άγιο Τρύφωνα και αφήσαμε στην εικόνα του Αγίου Φανουρίου μια χρυσή πλακέτα που απεικονίζει ένα κορίτσι, επειδή η μαμά το είχε κάνει τάμα για να βρω είτε δουλειά είτε γαμπρό. Τελικά, έκανα κι εγώ ένα νέο τάμα, σχετικά με την έκδοση του βιβλίου μου "Η Συνομωσία των Σκιών". Φαίνεται πως για το κάθε τι που επιθυμούμε εμείς, πρέπει να ελπίζουμε σ' ένα θαύμα...

Δευτέρα, 4 Ιανουαρίου 1988

Πρώτη μέρα στη δουλειά μετά τις διακοπές του Χριστουγέννων και βαριέμαι τρομερά. Όλες εκείνες οι τραγελαφικές υποθέσεις ξανά στο κεφάλι μου! Από την άλλη πλευρά, είναι και η εργασία ένας τρόπος για να ξεχνάμε την ύπαρξή μας, το πόσο άχαρη είναι πραγματικά η ζωή μας.

Πέρασα όλο το πρωί δακτυλογραφώντας στο κομπιούτερ συμφωνητικά και προτιμολόγια του Δήμουλα, αν και ο Ζαφειράκης δεν ελπίζει να πάρει τη δουλειά. Κάποια στιγμή πληροφορηθήκαμε ότι το εργοστάσιο του πελάτη άρπαξε φωτιά την Πρωτοχρονιά. "Όταν ο Θεός έβρεχε τύχη, εγώ κρατούσα ομπρέλλα", είπε με πικρία ο Λουκάς. Στο τέλος όμως, τηλεφώνησε ο Δήμουλας κι επικύρωσε την παραγγελία.

Όταν έφτασα στο σπίτι κατά τις εφτά το απόγευμα, με περίμεναν εκεί η Δάφνη με την Περσεφόνη. Μου χάρισαν ένα ζευγάρι πλαστικά σκουλαρίκια. Τίποτα σπουδαίο, μα είναι η σκέψη που μετράει. Άλλωστε, η Περσεφόνη είναι το μοναδικό άτομο που δεν θεωρεί θυσία μια συνάντηση μαζί μου. Έστω κι αν τη σνομπάρω καμιά φορά, επειδή είναι 11 χρόνια μικρότερή μου.

Τετάρτη, 6 Ιανουαρίου 1988

Των Φώτων σήμερα, αργία ανούσια και βαρετή. Ο καιρός ήταν οδυνηρά ευχάριστος, καθώς εγώ δεν έχω καμία πρόταση για έξοδο. Το απόγευμα βγήκα έξω και περπάτησα για λίγο μονάχη μου στους δρόμους, μια και δεν υπάρχουν για μένα άλλες εναλλακτικές λύσεις για διασκέδαση.

Όλο το βράδι έπληξα αφόρητα, εφόσον δεν ήλθε κανείς να μας επισκεφθεί. Όσο περνούν τα χρόνια, το σπίτι μας μοιάζει με νεκροταφείο κι εγώ είμαι εγκλωβισμένη μέσα. Το αποκορύφωμα: Ο πατέρας μου έλειψε για τρεις ώρες, έμεινα μόνη με τη μητέρα μου και η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από το θέμα που μισώ περισσότερο, δηλαδή την κοινωνική απομόνωσή μου. Η μάνα μου κατέληξε στο σοφό συμπέρασμα ότι φταίω εγώ επειδή δεν δίνω θάρρος στους ανθρώπους, ενώ εκείνοι οι καημένοι με παρακαλάνε να τους κάνω παρέα. Μου έσπασε τα νεύρα, στενοχωρήθηκα και πήγα ν' ακούσω λίγη μουσική στο δωμάτιό μου, μήπως και ηρεμήσω. Τότε, η μαμά μπουκάρισε μέσα και μου πέταξε ότι είμαι στραβόξυλο επειδή κάθομαι στην καρέκλα και ακούω μουσική...

Πέμπτη, 7 Ιανουαρίου 1988

Αυτή η μέρα πέρασε σαν αστραπή, δουλεύοντας χωρίς ανάσα από τις 8:00 το πρωί μέχρι τις 4:00 το απόγευμα, οπότε κάναμε ένα διάλειμμα για τοστ και μετά πάλι μέχρι τις 8:00 το βράδι, για να φτιάξουμε τα προτιμολόγια του Δήμουλα, τα οποία τελικά δεν τελείωσαν επειδή το κομπιούτερ μας είναι καβουρδιστήρι. Και μια ευχάριστη έκπληξη: Το αφεντικό μου έδωσε και 20.000 δρχ δώρο, μάλλον για την άδεια που δεν πήρα το καλοκαίρι.

Αργότερα, με τη μητέρα μου πήγαμε στο σπίτι του Γρηγόρη, που είχε πάρτυ. Τον βρήκαμε να κάθεται μπροστά στην τηλεόραση μαζί με τους φίλους του και να παρακολουθεί τον αγώνα μπάσκετ μεταξύ Ελλάδας και Γιουγκοσλαβίας, στον οποίο χάσαμε μεγαλοπρεπώς. Καθήσαμε στην κουζίνα με τη θεία Ερμιόνη και το ρίξαμε στην κουβέντα, μέχρι που μ' έπιασε ένα ανυπόφορο φούσκωμα μόλις δοκίμασα το γλυκό και δεν

έβλεπα την ώρα να φύγουμε.

Ο Δημήτρης, ο καλός φίλος του Γρηγόρη, ήταν εκεί. Κάποια στιγμή, καθώς περνούσε από τον διάδρομο μου έριξε μια έντονη ματιά, μάλλον συμπαθητική. Δεν είναι άσχημο παιδί, ξανθοκάστανος με γαλάζια μάτια, σίγουρα καλύτερος αυτούς μου μου πέφτουν συνήθως. Μόνο που δεν είμαι βέβαιη αν με συμπαθεί καθόλου, ή αν με κοροϊδεύει. Τι αίσθημα! Και στη μητέρα μου αρέσει, παρόλο που έχει υποχρεώσεις -δύο αδελφές ανύπαντρες.

Τέλος πάντων, σύντομα αναγκαστήκαμε να φύγουμε επειδή άρχισα να ανακατεύομαι, όλο και περισσότερο. Όταν έφθασα στο σπίτι έτρεμα ολόκληρη, μάλλον από κούραση. Έπρεπε να μου βγει ξινή η γιορτή;

Παρασκευή, 8 Ιανουαρίου 1988

Δούλευα απόγευμα στον Κυριακίδη όταν μου τηλεφώνησε αλλόφρων ο Ζαφειράκης για να του συντάξω ένα φαξ στα Ιταλικά, επειδή ο μαλάκας ο Δήμουλας αρνήθηκε πάλι να υπογράψει το συμφωνητικό και ζητούσε ακόμη πιο γελοίες διευκολύνσεις πληρωμής. Του υπαγόρευσα, λοιπόν, το κείμενο για τον ιταλικό οίκο Tafel, ο Λουκάς παραδέχτηκε την αξία μου και η συνάδελφος που στεκόταν δίπλα εντυπωσιάστηκε από τις γνώσεις μου στα Ιταλικά. Λοιπόν, η ουσία είναι μία: Ψοφάω για επιβεβαίωση, είναι υπέροχα να είσαι το νούμερο ένα και να σε θαυμάζουν όλοι. Όλα τ' άλλα είναι φιλολογίες της κακιάς ώρας!

Σάββατο, 9 Ιανουαρίου 1988

Τώρα πια έχω μπει σε μια πιο “φυσιολογική”, αν και πιο ψυχοφθόρα ρουτίνα: σπίτι-δουλειά-σπίτι! Πηγαίνω και στο γυμναστήριο δυο-τρεις φορές τη βδομάδα, όπου κάνω body building. Επίσης, έχω ξεκινήσει να ζωγραφίζω πορτραίτα διάσημων ηθοποιών και τραγουδιστών. Για την ακρίβεια, κάνω μεγεθύνσεις με τη μέθοδο των τετραγώνων. Χρωματίζω με ξυλομπογιές και μαρκανδόρους. Τα καταφέρνω καλύτερα απ' όσο νόμιζα.

Στο μεταξύ, η ρήξη ανάμεσα στους γονείς μου και στο ζεύγος Μαρκάκη δεν άργησε να έλθει. Με τη δικαιολογία ότι οι γονείς μου επεμβαίνουν στα οικογενειακά τους, εδώ και τρεις μήνες το ζευγάρι αποφάσισε να μετακομίσει σ' ένα ισόγειο βοηθητικό κτίσμα στην Αργυρούπολη. Τουλάχιστον μια φορά τη βδομάδα, η μητέρα μου κι εγώ τρέχουμε να βοηθήσουμε την Αλίκη στις δουλειές του σπιτιού, ενώ αυτή μας πουλάει μούρη.

Όπως κάθε Σάββατο, έτσι και σήμερα το πρωί πήγαμε στην Αλίκη για να της κάνουμε δουλειές. Η μαμά έφτιαξε την κουζίνα και ο Γιαννάκης ασχολήθηκε μαζί μου. Τον πήρα αγκαλιά, μου εξομολογήθηκε πως θα του άρεσε να πάει σχολείο και πως θέλει να παντρευτεί την ξαδέρφη του την Ελένη.
“Θέλεις να γίνεις ο άνδρας μου;” τον ρώτησα σε μια στιγμή.
“Είμαι ο άνδρας σου!” μου απάντησε γλυκά.

Το απόγευμα κατέφθασε στο σπίτι μας η θεία Ερμιόνη με τον άνδρα της, τον θείο Αλέκο που είναι στρατιωτικός. Συζητήσαμε ζωηρά το ενδεχόμενο εισαγωγής μου σε κάποια δημόσια υπηρεσία. Ο θείος Αλέκος με προειδοποίησε ότι σε τέτοιους χώρους επικρατούν τα τσιράκια και οι χαραμοφάηδες: “Στην υπηρεσία μου, αν κάποιος είναι σωστός τον διώχνουν!”. Σα να λέμε, εγώ δεν θα επιβίωνα.

Μάλλον δεν θα δώσω εξετάσεις σε δημόσιες υπηρεσίες, όπως σκόπευα. Καλά δεν είμαι στη δουλίτσα μου; Εκεί με εκτιμούν κι έχω να κάνω με καλούς ανθρώπους, ενώ αλλού δεν ξέρω τι θα βρω και το περιβάλλον αποκλείεται να είναι καλύτερο.

Τρίτη, 12 Ιανουαρίου 1988

Άλλη μια ανούσια μέρα. Τίποτα συνταρακτικό δεν συμβαίνει κι ίσως να είναι καλύτερα έτσι. Ας μην βιάζουμε τα πράγματα. “Κάθησε ήρεμα, μην κάνεις τίποτα. Η άνοιξη έρχεται, το χορτάρι φυτρώνει από μόνο του” (Ζεν).

Στο γυμναστήριο βλέπω πολλά όμορφα αγόρια μα ο μοναδικός που μου δίνει σημασία είναι ένας μεσόκοπος, χοντρός, κοιλαράς, φαλακρός, κρετίνος, που δεν παίρνει στιγμή τα μάτια του από πάνω μου. Όπου σταθώ κι όπου βρεθώ, αυτός

τρέχει δίπλα μου και χαμογελά ηλιθιωδώς! Πάντα κάτι τέτοιοι με προσέχουν, θα αυτοκτονήσω!

Εδώ και λίγο καιρό, πάντως, μια καινούργια ιδέα στριφογυρίζει στο μυαλό μου: Νιώθω την ανάγκη να σπάσω την αδράνεια, να κάνω κάτι επικίνδυνο ή επαναστατικό. Να πιλοτάρω αεροπλάνο, να πετάξω με ανεμόπτερο, ή να βιώσω παραψυχικές εμπειρίες σε μυστικιστικούς κύκλους...

Παρασκευή, 15 Ιανουαρίου 1988

Άλλη μια πυρετική μέρα στη δουλειά. Πέρασα ατέλειωτες ώρες δακτυλογραφώντας ηλιθιότητες στο κομπιούτερ. Η δακτυλογράφηση είναι μια κουραστική, εκνευριστική, άχαρη αγγαρεία. Έγινα πτώμα για το τίποτα.

Τελικά, οι λεγόμενες "γυναικείες δουλειές" δεν είναι τίποτα περισσότερο από αγγαρείες, που οι άνδρες δεν καταδέχονται να κάνουν ούτε για ένα εκατομμύριο το μήνα. Μπορεί και οι ανδρικές δουλειές να είναι βαρετές, τουλάχιστον όμως δεν περιορίζονται σε μια μοναδική κίνηση, όπως γίνεται -ας πούμε- στο πλέξιμο, στο κέντημα, στο πλύσιμο των πιάτων, στη δακτυλογράφηση...

Επιπλέον, έμεινα ξανά υπερωρίες ως τις 7:00 το βράδι, επειδή ο ανισόρροπος ο Δήμουλας ήθελε ν' αλλάξει για πολλοστή φορά τους όρους συμφωνίας, παρόλο που έχει ήδη υπογράψει τα συμβόλαια! Καταντάει γελοίο πια...

Όταν επέστρεψα στο σπίτι, με περίμενε η Πέρσα και μου ανέθεσε να της ζωγραφίσω έναν πίνακα με αυγά και καλάθια, τον οποίο θα παρουσιάσει σαν δικό της έργο, στο μάθημα των Τεχνικών. Ανταλλάξαμε βιβλία και της έδωσα μια άδεια κασέτα για να μου γράψει ορισμένα τραγούδια που θέλω: "Bad", "Infatuation", "Beethoven", "Open your heart" κλπ. Καλά περνάμε με την Πέρσα...

Κυριακή, 17 Ιανουαρίου 1988

Εκπλήξεις: Όταν ξύπνησα το πρωί, δεν υποψιαζόμουν το παραμικρό. Λίγες ώρες αργότερα, κατευθυνόμουν με αμάξι προς την Ανάβυσσο, για ν' αγοράσω οικόπεδο από κάποιο κύριο

Γιώργο, κατόπιν απροσδόκητης πρότασης από τη νονά μου. Τελικά, το οικόπεδο αποδείχτηκε καλή ευκαιρία: Βρίσκεται πάνω σε μια χαμηλή λοφοπλαγιά, έχει ωραία θέα, φως, ήλιο, νερό, και ανήκει στο συνοικισμό Γαλήνη, ο οποίος απέχει μόλις 10 λεπτά με το αμάξι από την Ανάβυσσο. Μαζί μας στο αμάξι του κ. Γιώργου ήταν και ο θείος Αλέκος. Έμεινε κι αυτός ικανοποιημένος από το οικόπεδο. Το αγροτεμάχιο στοιχίζει 390.000 δρχ και θα πρέπει να δώσω 50.000 δρχ προκαταβολή. Τα υπόλοιπα θα εξωφληθούν σε δόσεις, με δικά μου χρήματα.

Το απόγευμα πήγα στο γυμναστήριο, όπου έκανα ασκήσεις για τα πόδια. Ο Πέτρος, ένας πολύ γυμνασμένος, σωματώδης τύπος ήλθε και σήμερα κοντά μου κι έδειξε κάποιο ενδιαφέρον για τις ασκήσεις μου. Νομίζω ότι ενδιαφέρεται για μένα.

Το βράδι ήμασταν προσκαλεσμένοι σε τραπέζι από τον Χαράλαμπο και την Αλίκη, για να συμφιλιωθεί ο πατέρας μου με τον Λάμπη μετά τον τελευαίο τρικούβερτο καυγά του ζευγαριού, που κατέληξε σε άγριο ξυλοδαρμός της αδελφής μου. Καλά θα τα πάμε, νομίζω...

Η Αλίκη είπε ότι ο Πέτρος κοιτάει όλες τις γυναίκες κι ότι εγώ του πέφτω λίγη επειδή είναι πρωταθλητής Ελλάδας στο body building. Ακόμη, μου φάνηκε πως η κυρία ζήλεψε για το οικόπεδο που μόλις αγόρασα. Όλα δικά της τα θέλει. Ο μπαμπάς προθυμοποιήθηκε να της γράψει ένα αγροτεμάχιο που έχει στην Κεφαλλονιά, στην άκρη του Θεού. Ήπιε και λίγο παραπάνω και τον έπιασε λογοδιάρροια, είδαμε και πάθαμε να τον σηκώσουμε από το τραπέζι. Στο δρόμο τρίκλιζε λιγάκι αλλά βρήκαμε ταξί γρήγορα...

Δευτέρα, 18 Ιανουαρίου 1988

Ακόμη μια βαρετή μέρα στη δουλειά. Ο Ζαφειράκης άρχισε πάλι τις κλάψες για το μέλλον της επιχείρησης -που πράγματι, δεν το βλέπω ρόδινο. Ο ψυχανώμαλος ο Δήμουλας συνεχίζει να αναιρεί τις υπογραφές του, ενώ ο Κρανάς κλαίγεται ότι είναι πάμφτωχος και παζαρεύει επί ώρες την πενιχρή προμήθεια του αφεντικού μου (τι γύφτος!). Για την

ακρίβεια, έχει την απαίτηση να αναλάβει ο Ζαφειράκης την εισαγωγή των μηχανημάτων του χωρίς να πληρωθεί δεκάρα! Ο Λουκάς αναγκάστηκε να του πει πως δανείστηκε 2.000.000 δρχ το Δεκέμβρη για να μας πληρώσει. Υπέροχα! Βρισκόμαστε μονίμως μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας!

Λοιπόν, έχω αρχίσει ν' αναρωτιέμαι πώς στέκονται στ' αλήθεια όλες αυτές οι μεγάλες επιχειρήσεις και οι πολυεθνικές: Ό,τι κι αν κάνεις, όσο προνοητικός κι αν είσαι, δεν λείπουν ποτέ οι αστάθμητοι παράγοντες που μπορούν να τινάξουν τα πάντα στον αέρα ανά πάσα στιγμή. Άλλωστε, οι προσπάθειες, οι κόποι και τα έξοδα που απαιτούνται συχνά είναι δυσανάλογα τεράστια προς τα όποια κέρδη...

Τρίτη, 19 Ιανουαρίου 1988

Κατόπιν δικής της σιωπής εδώ και βδομάδες, το πρωί τηλεφώνησα εγώ στη Μαρία Μπονάνου για να κλείσω ραντεβού με το Βάρναλη, όπως μου έχει πει η ίδια. Εκείνη όμως με παρέπεμψε ένα μήνα αργότερα επειδή, όπως δικαιολογήθηκε, ο εκδότης είναι πνιγμένος αυτή την εποχή επειδή το εξώφυλλο σ' ένα καινούργιο βιβλίο του δεν βγήκε σωστό. *Και γι' αυτό το λόγο παραλύει ένας ολόκληρος εκδοτικός οίκος;*

Τέλος πάντων, περιμένω ήδη ένα χρόνο τώρα, μα η υπόθεση παραμένει ύποπτα στάσιμη. Αναρωτιέμαι μήπως με δουλεύουν τόσο καιρό. Αν μέχρι την άνοιξη δεν προχωρήσει η υπόθεσή μου, θα δώσω το βιβλίο μου και σε άλλους εκδότες.

Το απόγευμα κάθησα στο σπίτι και χάζεψα τα έργα ζωγραφικής που έχω ολοκληρώσει μέχρι τώρα, έχοντας γεμίσει το πρώτο μου μπλοκ ακουαρέλας με τα εξής πορτραίτα: Farrah Fawcett, Sandra, Charlene Tilton, Dolph Lundgren, Linda Evans, Marilyn Monroe, Νόρα Βαλσάμη, Ralph Macchio, Βάσια Παναγοπούλου, Cyndi Lauper, Samantha Fox, Brook Shields, Rita Hayworth, Brigitte Bardot, Donna Summer. Τα πορτραίτα μου δεν είναι καθόλου άσχημα. Πιστεύω ότι σιγά σιγά βελτιώνομαι στη ζωγραφική. Προβλέπω να ακολουθήσουν πολλά άλμπουμ ακόμη...

Κατόπιν πήγα στην Κάτω Γλυφάδα, χάζεψα στις βιτρίνες και αγόρασα δυο βιβλία, το “Labyrinth” και το “12 ιστορίες με δράκους”. Μόλις γύρισα σπίτι, η μητέρα μου άρχισε τη γκρίνια υποστηρίζοντας ότι είμαι ανώμαλη επειδή διαβάζω τέτοια βιβλία αντί για σαχλοερωτικά Βίπερ Νόρα...

Παρασκευή, 22 Ιανουαρίου 1988

Σήμερα το πρωί ο Ζαφειράκης έλειπε και κανόνισα μόνη μου τον εκτελωνισμό των εξαρτημάτων του Μαλάμου, στα οποία συμπεριλαμβανόταν μια περίσσεια μεμβράνη. Έτσι, ειδοποίησα τον Derossi να στείλει τέλεξ για τη δωρεάν αποστολή της μεμβράνης. Πολλή φασαρία για το τίποτα.

Λίγο αργότερα μάθαμε ότι ο Γιώργος, υπάλληλος του

καλού πελάτη μας Παυλίδη, έπαθε εγκεφαλικό επεισόδιο προχθές. Άλλο και τούτο! Τον προόριζαν για συνεταίρο και ήταν αρραβωνιασμένος. Τώρα όμως, όλα αναβάλλονται επ' αόριστον. Όταν είσαι άτυχος, η μοίρα σου παίζει συχνά άσχημα παιγνίδια, ιδίως τη στιγμή που νομίζεις ότι όλα αρχίζουν να σου πηγαίνουν καλύτερα...

Σάββατο, 23 Ιανουαρίου 1988

Νωρίς το πρωί ήλθε η θεία Ερμιόνη για επίσκεψη και μας έλεγε ότι ο γιος της ο Γρηγόρης γύρισε στις 5:00 τα ξημερώματα από ένα πάρτι και σήμερα το βράδι θα ξαναπήγαινε σε άλλο. Παρόλο που ο πατέρας του τον αποπαίρνει συνεχώς και του σπάει τα νεύρα, ο Γρηγόρης καταφέρνει να ζει πιο φυσιολογικά από μένα. Για μένα τα πάρτι ήταν πάντα μια δοκιμασία κι ένας ευσεβής πόθος ταυτόχρονα. Ας μη τα σκέφτομαι όμως αυτά. Έχω πια ξεκινήσει μια νέα εποχή στη ζωή μου, έστω με βήματα σημειωτόν. Οι πικρές αναπωλήσεις δεν ωφελούν σε τίποτα.

Μόλις η θεία έφυγε, η μητέρα μου κι εγώ φύγαμε βιαστικά για το σπίτι της Αλίκης. Ο Γιαννάκης γίνεται πολύ καλό παιδί, ομορφούλι και γλυκούλι. Η αδελφή μου τον βάζει να κάνει δουλειές: Το πρωί βγάζει τα χαλάκια έξω και στρώνει το κρεβατάκι του (τρόπος του λέγειν). Επίσης, στην πρώτη ευκαιρία κατεβάζει τα παντελόνια του και παίζει, ξέρετε με τι.

Το απόγευμα κατέφθασε η Περσεφόνη με τα σύνεργα του σχεδίου και είπε ότι η δασκάλα της ξετρελάθηκε με τα αυγά και τα κοτόπουλα που της ζωγράφισα την προηγούμενη Παρασκευή. Μάλιστα, θεώρησε το έργο κατάλληλο για να συμμετάσχει σε καλλιτεχνικό διαγωνισμό στην Ευρώπη, εφόσον όμως το ξαναφτιάξω σε ασπρόμαυρη έκδοση! Φυσικά, δεν μπόρεσα να αρνηθώ.

Τρίτη, 26 Ιανουαρίου 1988

Όπως κάθε πρωί, έτσι και σήμερα συνάντησα στο λεωφορείο για τη δουλειά τη Λουίζα Χοϊδά, παλιά μου συμμαθήτρια από το Γυμνάσιο. Μετά από δική της

πρωτοβουλία, συνάντησε χθες όλους τους παλιούς μας συμμαθητές σε μεγάλη καφετέρια της Γλυφάδας, αλλά το δικό μου τηλέφωνο δεν μπόρεσε να το βρει. Μπούρδες. Μάλλον δεν ήθελε να το βρει.

Σήμερα έλειπε το αφεντικό και πέρασα το πρωινό με το νέο μας μηχανολόγο, τον Παύλο. Είναι 28 ετών, έχει σπουδάσει στη Βουλγαρία, δεν είναι κανένας αλήτης, αλλά: τι βλάχος, ξενέρωτος, βλαμμένος, Θεέ μου! Δεν είναι σε θέση να συμμετάσχει στην παραμικρή κουβέντα, βαριέται να κουνηθεί, νυστάζει διαρκώς! Όταν απουσιάζει ο Λουκάς, ο τύπος περνάει ολόκληρο το οκτάωρο κάνοντας απανωτά τηλεφωνήματα στους πάντες! Δεν αφήνει στιγμή το ακουστικό από το χέρι του! Σκέτη υστερία! Τι βλάκας! Έτσι μού 'ρχεται να του σβουρήξω κανένα βάζο στο κεφάλι! Το αφεντικό είναι έξαλλος μαζί του γιατί είναι ανίκανος για την πιο απλή δουλειά: Χθες τον έστειλε σ' ένα εργοστάσιο στον Πειραιά για να παραδώσει έναν φάκελο με έγγραφα. Εντέλει ο Παύλος επέστρεψε μαζί με το φάκελο, δηλώνοντας σε πλήρη σύγχυση ότι το εργοστάσιο είχε κάνει φτερά και ότι δεν το βρήκε στη γνωστή διεύθυνση: "Κοιτάζω από δω, κοιτάζω από κει, πουθενά το εργοστάσιο!" Κι όμως, αυτό το άχρηστο πράγμα εισπράττει 80.000 δρχ το μήνα, ενώ εγώ, που κρατάω ολόκληρη την επιχείρηση, παίρνω μόλις 50.000 δρχ, που είναι ο βασικός μισθός.

Παρασκευή, 29 Ιανουαρίου 1988

Σήμερα έδωσα εξετάσεις στη γραφομηχανή για να μπω στην ΥΠΑ. Έπρεπε να γράψουμε 15 γραμμές κείμενο μέσα σε 7 λεπτά, μονάχα εγώ τα κατάφερα μέσα στην τάξη. Ήταν ένα κείμενο από Εφημερίδα της Κυβερνήσεως σχετικά με τη φύλαξη εκρηκτικών στα λιμάνια. Το περιβάλλον στην ΥΠΑ είναι ευχάριστο, καταπράσινο, δίπλα στο αεροδρόμιο. Θα μου άρεσε να δουλέψω εκεί μα το βλέπω χλωμό...

Το απόγευμα, στο body building έκανα ασκήσεις για πλάτη και πόδια. Συνάντησα την Regine, μια ψηλή Γερμανίδα, που δεν σταματά να διατυμπανίζει την κατωτερότητα των Ελλήνων απέναντι στους Ευρωπαίους. Είδα επίσης δυο

γνωστούς μου άνδρες, τους χαιρέτησα μα δεν κατάφερα να πιάσω κουβέντα μαζί τους. Αρχαίες ντροπές με σταμάτησαν ξανά -εκείνο το μυστηριώδες “κάτι” που μ' εμποδίζει να πλησιάζω τους ανθρώπους. Σε μια στιγμή, με θορύβησε μια συγκεκριμένη ατάκα που πέταξε ένας μπρατσαράς τη στιγμή που περνούσα από δίπλα του: “Τι είναι αυτή η κωμωδία;”

Θα 'θελα πολύ να μην αντιμετώπιζα τέτοια προβλήματα κοινωνικότητας, φαίνεται όμως ότι αυτά είναι ένα με τη φύση μου. Δεν πρόκειται ποτέ να συμβεί κάτι διαφορετικό, εκτός αν γίνει κάποιο θαύμα και αλλάξει η φύση μου. Λίγο αργότερα η Regine έφυγε κι έμεινα πάλι μόνη ανάμεσα σε ωραίους, απόμακρους άνδρες που με προσπερνούν με βλέμμα περιφρονητικό, σα να μην υπάρχω...

Σάββατο, 6 Φεβρουαρίου 1988

Δεν ξέρω πια τι μου συμβαίνει. Ώρες ώρες νιώθω να πνίγομαι. Νωρίς το πρωί τηλεφώνησε η Πέρσα και απαίτησε να την πάω στο Μινιόν και στο Λαμπρόπουλο στην Αθήνα, για να αγοράσει κασέτες (λες και δεν μπορεί να τις βρει στη Γλυφάδα), ενώ το απόγευμα ήθελε να έλθει στο σπίτι μου για να της δείξω στα μαθήματα. Κατόπιν σκληρών διαπραγματεύσεων, η κυρία κατέπλευσε τελικά το βράδι. Της ζωγράφισα ένα ηλίθιο σχέδιο για να κάνει επίδειξη στο σχολείο και μ' έπρηξε με τα αγγλικά.

Μια ολέθρια μέρα που πέρασα μαζί μ' ένα άλλο υποψήφιο δυστυχισμένο ον, την Περσεφόνη. Το πιο λυπηρό, όμως, ήταν ότι πραγματικά δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να

περάσω το σαββατοκύριακο. Ποιός είπε ότι η ζωή είναι ωραία; Αν δεν υπάρχει τίποτα καλό να περιμένει κανείς, τότε είναι προτιμότερος ο θάνατος.

Έχω βαρεθεί πια να περιμένω σε όλη μου τη ζωή ένα θαύμα! Όσο για την περιβόητη συγγραφική καρριέρα μου, δεν θα γίνει ποτέ πραγματικότητα, ας μην κοροϊδευόμαστε. Αυτές οι τύχες δεν ήταν ποτέ για μένα. Ό,τι κι αν επιχειρήσω, πάντα ξεκινά με μια υπόσχεση θριάμβου και τελειώνει με μια θλιβερή αποτυχία. Με όλα αυτά τα ψυχολογικά που αντιμετωπίζω, φοβάμαι μήπως πάθω τίποτα πολύ σοβαρό στο μέλλον. Δεν με νοιάζει να πεθάνω, δεν θέλω όμως να βασανιστώ περισσότερο -μου φτάνουν τα βάσανα που έχω ήδη περάσει. Εκείνο που επιθυμώ τώρα, είναι να ξαπλώσω απόψε στο κρεβάτι για ύπνο και να μην ξυπνήσω ποτέ. Θέλω να μείνω για πάντα σ' ένα από εκείνα τα ζωηρά, απίθανα όνειρα που βιώνω τις νύχτες. Είναι ανάγκη να επιστρέφω κάθε πρωί σ' αυτόν τον εχθρικό κόσμο, όπου δεν έχω καμία θέση;

Κυριακή, 7 Φεβρουαρίου 1988

Προκειμένου να ξεχάσω τη χθεσινή θλίψη και να ξεσκάσουμε λιγάκι, μαζί με τη μητέρα μου πήγαμε στο θέατρο και είδαμε το έργο “Επαναστάτης χωρίς αστεία”, με τον Γιώργο Κωνσταντίνου. Καλό ήταν, γελάσαμε, έστω κι αν το δεύτερο μέρος ήταν κάπως φτωχό και τελείωσε απότομα. Το σενάριο είχε ελλείψεις αλλά ευχαριστηθήκαμε...

Πήρα και τις αποφάσεις μου: Χθες στεναχωρήθηκα πολύ, τόσο που φοβήθηκα μήπως πάθω τίποτα. Αποφάσισα λοιπόν να μην ξανασυμβεί αυτό, γιατί δεν αξίζει τον κόπο. Κατ' αρχάς, πρέπει να αποφεύγω ανθρώπους που η παρουσία τους μου κάνει κακό. Ούτε θα τρέξω να παντρευτώ τον πρώτο μαλάκα που θα μου κολλήσει, παρόλο που ξέρω πως ταιριάζω με ασήμαντους, αποτυχημένους άνδρες όπως ο κουτσός και προβληματικός Λάζαρος που μου κολλάει εδώ και μερικά χρόνια. Καλά κάνω και τον αποφεύγω.

Σίγουρα. δεν ζηλεύω τις άλλες, δεσμευμένες κοπέλες που γνωρίζω, οι οποίες πασχίζουν να διατηρήσουν κάποια

υπολείμματα αξιοπρέπειας, ενώ τρέχουν διαρκώς να προλάβουν τις ιδιοτροπίες ενός αρσενικού. Όπως απόψε, η κοπέλα που καθόταν δίπλα μου στο θέατρο και μου χαμογελούσε φιλικά όποτε της άρεσε μια σκηνή του έργου ή όταν εκείνο το σαχλό πιτσιρίκι που καθόταν πίσω μας ενοχλούσε. Πρέπει να ήταν η Μακρή, κάποτε πρώτη μαθήτρια στο Γυμνάσιο Γλυφάδας. Τώρα είναι παχουλή και δυσκίνητη, παντρεμένη μ' έναν απαίσιο κοιλαρά, ο οποίος μάλλον δεν την υπολογίζει και πολύ εφόσον της είχε φορτώσει το μπουφάν του, καθώς και διάφορα άλλα συμπράγκαλα, ώστε να μπορεί ο κύριος να παρακολουθεί την παράσταση ανενόχλητος.

Καλύτερα καθόλου παρέα, παρά κακή παρέα. Δεν πρόκειται ποτέ πια να ανησυχήσω για τις κοινωνικές μου σχέσεις. Αρκετά πια. Όποτε σκέφτομαι τους άλλους, αναστατώνομαι, αγχώνομαι, στεναχωριέμαι, φθάνω σε απόγνωση. Αυτή είναι η αλήθεια. Άλλωστε, αισθάνομαι πολύ πιο άνετα όταν είμαι μόνη μου. Όποτε είμαι σε "παρέα", νιώθω πως περιορίζομαι, κρίνομαι, φυλακίζομαι.

Τελικά, η ζωή μου είναι μια χαρά! Δεν χρειάζεται να είμαι υπόλογη στα βίτσια κανενός προκειμένου να πετύχω μια έξοδο το σαββατόβραδο. Ευτυχία είναι να βρίσκεσαι στο στοιχείο σου και το δικό μου στοιχείο είναι η μοναξιά. Η αλήθεια είναι πως *είμαι διαφορετική από τους άλλους ανθρώπους. Τι ανακούφιση...*

"Η κόλαση είναι οι άλλοι" (Σαρτρ): Αλήθεια, για ποιό λόγο πρέπει η παραμικρή λεπτομέρεια της ζωής μας να εξαρτάται από τη γνώμη των άλλων; Τελικά, ολόκληρη η εικόνα ενός ατόμου δεν είναι τίποτα περισσότερο από την υλοποίηση του μαζικού ασυνειδήτου της ανθρωπότητας επάνω του: Από τη στιγμή που γεννιέται, ο άνθρωπος-μονάδα ανταποκρίνεται ασυνείδητα στις ανάγκες της ανθρωπότητας σαν σύνολο, έτσι ώστε μέρα με τη μέρα να κτίζει μια ανάλογη προσωπικότητα.

Κατά συνέπεια, μπορεί ένας άνθρωπος να είναι ισχυρός ή αδύναμος, πετυχημένος ή αποτυχημένος, έξυπνος ή κουτός, καλός ή κακός, πλούσιος ή φτωχός, επειδή η συγκεκριμένη ιδιότητά του εξυπηρετεί τους σκοτεινούς σκοπούς του μαζικού

ασυνειδήτου.

Εγώ ειδικά, ήμουν πάντα ο περίγελως του σχολείου, του δρόμου, παντού, επειδή έτσι με χρειάζεται το μαζικό ασυνείδητο. Σε κάθε χώρο υπάρχει ανάγκη για έναν γελωτοποιό, στον οποίο όλοι οι υπόλοιποι ξεφορτώνουν τις κακίες τους. Ποτέ δεν τους ενοχλούσε πραγματικά το (ευγενικό και ήρεμο) φέρσιμό μου, ούτε το (όχι τόσο υπερβολικό) ύψος μου, ούτε το (συντηρητικό) ντύσιμό μου. Απλά, οι άνθρωποι χρησιμοποιούν αυτά τα γνωρίσματά μου σαν δικαιολογίες για να με χλευάζουν, υπακούοντας τυφλά στην πανίσχυρη εντολή του μαζικού ασυνειδήτου. Όσο για μένα, προσπαθώ να ξεφεύγω κρατώντας ένα όσο το δυνατόν χαμηλότερο προφίλ -χωρίς να τα πολυκαταφέρνω...

Αμφισβητώ ακόμη και την έννοια του “λάθους”. Έχουμε μάθει να θεωρούμε ντροπή το να κάνουμε λάθος σε κάτι, και δεχόμαστε ως αυτονόητη την ανάλογη τιμωρία. Προσωπικά, το θεωρώ υποτιμητικό να δίνω λογαριασμό για τυχόν σφάλματά μου, τα οποία κατά κανόνα υποκινούνται και προξενούνται από εξωτερικούς παράγοντες. Τα λάθη που καταλογίζω αποκλειστικά στον εαυτό μου είναι ελάχιστα κι έχουν να κάνουν με την αφελή εμπιστοσύνη που δείχνω καμιά φορά στους άλλους.

Πολύ περισσότερο, αρνούμαι να δεχθώ οποιαδήποτε τιμωρία από τους άλλους. Ποιός είναι ο άλλος, που θα με αξιολογήσει και θα ορίσει τη μοίρα μου σα να είναι αλάνθαστος και αναμάρτητος θεός; Άλλωστε, τι είναι λάθος; *“Λάθος” είναι ό,τι δεν συμφέρει τους άλλους...*

Πέμπτη, 11 Φεβρουαρίου 1988

Ημέρα λούφας και παραλλαγής. Το πρωί κατά στις 9:00 τηλεφώνησα στο γραφείο, απάντησε η κυρία Ντίνα και της είπα πως δεν θα έλθω σήμερα επειδή είμαι άρρωστη. Στις 11:00 πήγα κι έδωσα τις υπόλοιπες εξετάσεις στην Πολιτική Αεροπορία: Στα αγγλικά έκανα το λάθος να πω ότι ο δήμαρχος αδιαφορεί για την πόλη. Στην ορθοφωνία με εξέτασαν δυο κύριοι -γνωστές φάτσες, μάλλον ηθοποιοί- που έμειναν ευχαριστημένοι από τις επιδόσεις μου. Στα γερμανικά δεν ήξερα ότι θα εξεταστώ,

νομίζω πως τα έκανα ολίγον σαλάτα, τουλάχιστον όμως καταλάβαινα τι μου έλεγαν.

Από πλευράς ανταγωνισμού, σκούρα τα βλέπω τα πράγματα: Μια από τις κοπέλες είναι Γερμανίδα, μια άλλη λέει πως έχει ζήσει ένα χρόνο στη Γερμανία και ήλθε από την Αλεξανδρούπολη για να δώσει εξετάσεις, άλλη έχει δουλέψει 13 χρόνια σε ξενοδοχεία κι έχει τρία παιδιά, ορισμένες είναι παντρεμένες με παιδιά και άνεργους ναυτικούς.

Μίλησα για λίγο με μια συνομίληκή μου γαλανομάτα κοπέλα από την Ελευσίνα, η οποία το 'παιζε έξυπνη: "Εσύ νομίζεις ότι θα περάσεις, δηλαδή;" μου πέταξε σε μια στιγμή. Φεύγοντας ξέχασε την ομπρέλα της και κοίταξε να με αγγαρέψει να πάω εγώ πίσω να την πάρω: "Μήπως εσύ τρέχεις πιο γρήγορα, να πεταχτείς να μου φέρεις την ομπρέλλα;" με ρώτησε αφού είχαμε φτάσει σχεδόν στην εξώπορτα. Αλλά δεν σφάξανε...

Σάββατο, 13 Φεβρ. 1988

Το πρωί πήγα μαζί με την Αλίκη στα μαγαζιά για να αγοράσει ένα φουστάνι. Στην αρχή φόρεσε μια ολόσωμη στενή μαύρη φόρμα που δεν της έστεκε καθόλου καλά. Έπειτα ένα μαύρο, στενό, κοντό φόρεμα από το ίδιο λαστιχένιο υλικό. Της πήγαινε αλλά παραήταν προκλητικό, δεν ήταν να το φοράει κανείς στο δρόμο. Τέλος, μια στενή λευκοασημένια φούστα που της άρεσε αλλά κόστιζε 5000 δραχμές.

Φύγαμε άπρακτες, αφού ο Γιαννάκης είχε αναστατώσει όλο το μαγαζί: Κρυβόταν κάτω από το συρμό με τα φουστάνια,

σερνόταν συνεχώς στο πάτωμα και η κοπέλα του μαγαζιού νευρίαζε. Του έδωσε ένα μικρό ροζ εξωγήινο κουκλάκι για να το βουλώσει, όμως φύγαμε γρήγορα με τα χέρια άδεια, παίρνοντας μονάχα τον εξωγήινο.

Το βράδι ήλθαν για επίσκεψη η ξαδέρφη Αννίτα με τον άνδρα της. Πέρασαν ευχάριστα δυο ώρες, αν και νομίζω πως ο τύπος είναι είρωνας και δεν μου αρέσει ο δήθεν αστείος αλλά μάλλον προσβλητικός τρόπος που αντιμετωπίζει τον πατέρα μου, ούτε οι επίμονες υποδείξεις του: "Πρέπει να βγαίνεις έξω, να κάνεις γνωριμίες", μου λέει κάθε τόσο, με ύφος που μάλλον σημαίνει "δεν πρόκειται ποτέ να βρεις παρέες".

Αργά τη νύχτα η Αλίκη μας έφερε τον Γιάννη επειδή θα πήγαινε σ' ένα χορό μαζί με τον σύζυγό της. Το παιδάκι ήταν έτοιμο να κοιμηθεί όταν πήρε τηλέφωνο ο Λάμπης και ζήτησε σώνει και καλά να του μιλήσει. Αυτό ήταν: Ο μικρός ήθελε τον μπαμπά του, γκρίνιαξε για τα καλά, και μας βασάνισε καμιά ώρα μέχρι να κοιμηθεί. Μου φαίνεται πως πρέπει να φεύγω από το σπίτι τα Σαββατοκύριακα, να πηγαίνω οπουδήποτε. Εδώ πνίγομαι...

Κυριακή, 14 Φεβρουαρίου 1988

Το βράδι πήγαμε στον ξάδερφο Δαμιανό, όπου περάσαμε ωραία. Μου έκαναν εντύπωση όσα έλεγε η γυναίκα του η Ανθή για τη Ρουμανία, όπου πήγε μια φίλη της: Τις νύχτες δεν ανάβουν φώτα στους δρόμους για λόγους οικονομίας, για να πάρουν ψωμί στήνονται στην ουρά επί μία ώρα, φοβούνται να μιλήσουν μέσα στο σπίτι τους μήπως υπάρχουν κρυμμένα μικρόφωνα, ακόμη και τα πολύφωτα θεωρούνται πολυτέλεια. Οι εκτρώσεις απαγορεύονται, κάθε βδομάδα όλες οι εργαζόμενες εξετάζονται για εγκυμοσύνη. Μια κοπέλα 23 ετών, μητέρα ενός παιδιού, δοκίμασε να κάνει μόνη της έκτρωση και έπαθε αιμορραγία. Στο νοσοκομείο αρνήθηκαν να την περιθάλψουν και την άφησαν να πεθάνει, για τιμωρία!

Τετάρτη, 17 Φεβρουαρίου 1988

Από τη Δευτέρα το αφεντικό λείπει στην Κρήτη για μια

εγκατάσταση ετικετέζας. Σήμερα το μεσημέρι αναστατώθηκα άσχημα μ' ένα τηλεφώνημα του Δήμουλα -πώς μισώ τα τηλεφωνήματα! Όσο πάει, ο τύπος γίνεται πιο ανισόρροπος στις απαιτήσεις του! Ενημέρωσα το Ζαφειράκη, ο οποίος έφερε την καταστροφή μόλις το άκουσε και άφησε να εννοηθεί ότι έφταιγα κι εγώ για τις τρελές ιδέες του Δήμουλα. Μου τη δίνουν κάτι τέτοια.

Στο γυμναστήριο επικράτησε απόλυτη βαρεμάρα, αν εξαιρέσουμε το ότι σε μια παρέα αγοριών άκουσα πολλές φορές να πετάγεται η λέξη "γκαμήλα". Δεν ξέρω τι εννοούσαν, δεν με απασχολεί πια, απλά συνειδητοποιώ ότι η επιβίωσή μου επί τρεις μήνες εκεί μέσα, σ' ένα χώρο γεμάτο αδιάφορα έως εχθρικά αρσενικά, είναι ήδη μεγάλη υπόθεση.

"Οι Μάγισσες": Ενδιαφέρουσα ταινία στην τηλεόραση. "Ξέρω ότι κι εγώ -όπως όλα- είμαι ένα μέρος ενός σκοτεινού ονείρου. Το αναπάντητο ερώτημα είναι: Ποιός ονειρεύεται;" ...

Κάθε νύχτα, επιστρέφω στην υπέροχη κρυφή μου ζωή, στους κόσμους των ονείρων, εκεί όπου ελεύθερη ταξιδεύω σε κόσμους παράξενους, λαμπερούς ή ομιχλώδεις, παραδεισένιους ή εφιαλτικούς. Εκεί, σε κάθε *Περιπέτεια της Νύχτας,* είμαι η πρωταγωνίστρια, άρα δεν βαριέμαι ποτέ! Εκτιμώ και απολαμβάνω αυτά τα πνευματικά ταξίδια περισσότερο από οποιαδήποτε καθημερινή εμπειρία ή βραδινή εξόρμηση σε κέντρα διασκεδάσεως. Δεν θα παντρευτώ. Δεν θέλω να μοιραστώ την άνεση του κρεβατιού μου με κανέναν, ούτε να θυσιάσω τη νυχτερινή μου μακαριότητα για κανέναν...

Πέμπτη, 18 Φεβρουαρίου 1988

Το απόγευμα διάβασα δύο ενδιαφέροντα δοκίμια: "Η πηγή της μέριμνας" και "Όνειρα με δράκους". Ενδιαφέροντα, στοχαστικά κείμενα, όμως... τι περίεργο: Διαβάζοντάς τα, συχνά είχα την εντύπωση πως δεν με αφορούν, καθώς είναι γεμάτα με ανδρικά ονόματα, ανδρικές ιδέες, ανδρικές ανακαλύψεις, από άνδρες συγγραφείς.

Ομοίως στα βιβλία "Τα μυστήρια του χώρου" και "Τα μυστήρια του χρόνου": Πολύ ενδιαφέροντα μεν, ωστόσο παντού

αναφέρονται άνδρες επιστήμονες, άνδρες ερευνητές. Τα γυναικεία ονόματα είναι ανύπαρκτα, αναφέρεται κάποιο μονάχα όταν δεν γίνεται αλλιώς (μέτρησα δύο γυναικεία ονόματα σε 150 σελίδες!). Τα αναγνώσματα του είδους είναι γραμμένα όχι σα να μη μετρούν οι γυναίκες, αλλά σα να μην υπάρχουν οι γυναίκες...

Κυριακή, 21 Φεβρουαρίου 1988

Στο γυμναστήριο η Γαλλίδα Regine με νευρίασε επειδή την έπιασε πάλι το σωβινιστικό της κι έλεγε ότι οι Έλληνες, ότι κι αν κάνουν, δεν θα πάψουν ποτέ να είναι χωριάτες, κατώτεροι από τους Ευρωπαίους. Της είπα κι εγώ ότι οι Ιταλοί είναι όλο ευγένειες και χαμόγελα, μα δεν το έχουν σε τίποτα να σε μαχαιρώσουν πισώπλατα για να σου κλέψουν 1000 λιρέτες. Τελικά είναι ψηλομύτα η κυρία Regine, κι όλο κολάει σ' εκείνη τη χαζοαμερικάνα γιατί τα βρίσκει καλύτερα μαζί της. Φαντάζομαι ότι οι δυο τους θα κατηγορούν την Ελλάδα με την ησυχία τους.

Στο σπίτι, μόλις πήγα να βάλω τις παντόφλες μου, ένιωσα κάτι σκληρό μέσα στην δεξιά παντόφλα. Κανένα πετραδάκι θα είναι, σκέφθηκα. Αναποδογύρισα το παπούτσι και πετάχτηκε έξω μια ακρίδα τόοοοοση! Φωνές, κακό, αηδία.

Το απόγευμα πήγα στην Πέρσα για να μου γράψει κάτι τραγούδια. Ήθελα πολύ ένα συγκεκριμένο, το “Aliens”· ωστόσο, όπως διαπίστωσα αργότερα, όταν γύρισα σπίτι, τελικά γράφτηκαν όλα τ' άλλα εκτός απ' αυτό! Είμαι η πρωταθλήτρια της ατυχίας! Αν αυτές οι απλές επιθυμίες μου αποτυχαίνουν με τόσο γελοίο τρόπο, τότε τι να περιμένω για τις πιο σημαντικές;

Παρασκευή, 26 Φεβρουαρίου 1988

Καθώς επέστρεφα από τη δουλειά με το λεωφορείο, σε μια στιγμή με πλησιάζει ένας ηλίθιος και μου λέει:
“Μαρινόπουλος!”
“Χαίρω πολύ!” του κάνω ειρωνικά.
Εντέλει αποδείχθηκε πως γύρευε τη στάση "Μαρινόπουλος". Περίπτωση ο τύπος...

Το απόγευμα ήλθε η Θεώνη στο σπίτι και μας φλόμωσε

με τα αισθηματικά της. Τι σεξουάλα, Θεέ μου, δυο άνδρες την διεκδικούν παθιασμένα -παρά την αμορφωσιά και τα πάχη της- κι εκείνη κάνει τη δύσκολη στον πρώην άνδρα της, που την παρακαλάει κι ας τον απάτησε με τον γείτονα...

Αργά το βράδι πήγαμε οικογενειακώς στον χορό του Συλλόγου "Οι Ρίζες Μας". Μαζί μας ήταν η Αλίκη, ο Λάμπης και ο Γιαννάκης. Ο μικρός έκατσε σαν κύριος και στο τέλος κοιμήθηκε στην καρέκλα χωρίς να ενοχλήσει στο παραμικρό. Υπήρχαν και λαχνοί αλλά ήταν σκέτη αποτυχία: κέρδιζε ο ένας στους 25 περίπου, ο κόσμος δεν αγόρασε, περίσσεψαν γύρω στους χίλιους -σαχλαμάρες. Ένας 12χρονος σηκώθηκε κι έπαιξε αρμόνιο, καλά τα κατάφερνε αλλά έπαιζε μόνο κεφαλλονίτικα και βαρέθηκα. Υπήρχε κι ένα τριμελές μπαλέτο, κοπέλες ολίγον κακομούτσουνες που προσπαθούσαν να βγάλουν χορογραφία πάνω σε μια υποψία πίστας. Δεν ήταν κακές, όμως. Ξεχώρισα το τραγούδι "Τα όνειρά σου τράβα τα στα σινεμά, στις ψησταριές, στις ντισκοτέκ τα Σάββατα".

Κατά τ' άλλα, πήξαμε στα τσιφτετέλια που μου σπάνε τα νεύρα. Ο πατέρας μου έμεινε νηστικός για να εξυπηρετεί τον σύλλογο και στο τέλος η μαμά του τα 'ψαλε γιατί τον πιάνουν κορόιδο. Παρόλο που πέρασα αρκετά καλά απόψε, δεν έχω σκοπό να ξανασυμμετάσχω σε χοροεσπερίδα του Συλλόγου. Το ίδιο και η Αλίκη. Επιστροφή στο σπίτι κατά τις 3:30. Τα ξενύχτια δεν είναι για μένα...

Αγανάκτηση

Δευτέρα, 29 Φεβρουαρίου 1988

Αυτό ήταν! Η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι! Μου φαίνεται ότι έχω μείνει πολύ σ' αυτή τη δουλειά! Διαρκώς αναγκάζομαι να παίρνω ευθύνες για πράγματα που δεν μπορώ να γνωρίζω και δεν αποτελούν αρμοδιότητά μου. Το αφεντικό γκρινιάζει ασταμάτητα, λέει ότι όλα είναι πάνω του, ότι "δεν υπάρχει οργάνωση εδώ μέσα" και ότι "άλλα αφεντικά δεν πατάνε ποτέ στο γραφείο" επειδή η σούπερ γραμματέας τους αναλαμβάνει τα πάντα!

Απεχθάνομαι τα τηλεφωνήματα. Συνεχώς αναγκάζομαι να δίνω μισές απαντήσεις εκνευρίζοντας τους πελάτες, δεδομένου ότι μερικά πράγματα δεν πρέπει να λέγονται. Όταν λείπει ο Ζαφειράκης -και λείπει σχεδόν κάθε μέρα- πρέπει να απαντώ εγώ στη θέση του, έστω κι αν δεν είναι δυνατόν να γνωρίζω όσα εκείνος. Σήμερα έκανα επτά τηλεφωνήματα πασχίζοντας να εντοπίσω τον Μπούρα στο Άργος για να του δώσω μισή απάντηση σε μια χαζή ερώτησή του, μόνο και μόνο επειδή φοβόμουν ότι ο Λουκάς θα φώναζε αν δεν το έκανα. Υστερίες...

Κατά τις 11:00 η ώρα κατέφθασαν δύο μοιραίοι τύποι από την Εθνική Τράπεζα και ζήτησαν να δουν τα έγγραφα για την εισαγωγή της πλυντικής μηχανής του Τσακίρη. Δίχως να πονηρευτώ καθόλου, τους έδειξα όλα τα σχετικά βιβλία, αποκαλύπτοντας έτσι την υπερτιμολόγηση της μηχανής. Η κυρία Ντίνα υποψιαζόταν πως κάτι δεν πήγαινε καλά μα δεν είπε κουβέντα, ούτε έκανε την παραμικρή νύξη για να με σταματήσει. Και οι δυο μας νιώθαμε άβολα μα δεν τολμήσαμε να εμποδίσουμε τους ελεγκτές, επειδή φοβόμασταν ότι ο Λουκάς θα θύμωνε αν δεν συνεργαζόμασταν μαζί τους. Φυσικά, στο τέλος αποδείχτηκε πως ήταν λάθος που έδειξα τα βιβλία και όλη η ευθύνη αποδόθηκε σε μένα. Το αφεντικό έγινε έξω

φρενών και ούρλιαζε ότι του κατάστρεψα την εταιρεία. Με έπιασε φρικτός πονοκέφαλος που κράτησε όλη την υπόλοιπη ημέρα. Μα ήταν ανάγκη εκείνοι οι βλαμμένοι να έλθουν σε ώρα που έλειπε ο Ζαφειράκης;

Μισώ αυτή τη δουλειά -γραμματέας: Τι δουλικό, υστερικό, απροσδιόριστο, παράλογα απαιτητικό επάγγελμα! Μια γραμματέας ποτέ δεν ξέρει πού αρχίζουν και πού τελειώνουν τα καθήκοντά της. Κυριολεκτικά, το αφεντικό μπορεί να απαιτήσει από αυτήν οτιδήποτε του καπνίσει! Υποψιάζομαι ότι οι περισσότερες επιχειρήσεις διοικούνται στην ουσία από (θηλυκές) γραμματείς. Φυσικά, τη δόξα και το χρήμα τα εισπράττουν οι (αρσενικοί) διευθυντές.

Ώρα ν' αρχίσω το ψάξιμο γι' άλλη δουλειά. Αν μείνω περισσότερο στη Vinomec, θα σπάσουν τα νεύρα μου εντελώς και για το τίποτα. Το μόνο που έχω να περιμένω εδώ είναι ένας βασικός μισθός, μηδενικές προοπτικές και άσχημα μπλεξίματα.

Τρίτη, 1 Μαρτίου 1988

Ο λογιστής μας πληροφόρησε πως τελικά ο Λουκάς θα τη γλυτώσει μ' ένα μικρό πρόστιμο. Ο πελάτης, όμως, θα βρει άσχημο μπελά. Ας ελπίσουμε ότι η ιστορία δεν θα πάει πολύ μακριά. Στο μεταξύ, ο τεχνικός Ραγγούσης δεν μας ειδοποίησε ότι έφθασε στην Αθήνα κατά τις 11.30 που τον περιμέναμε, και ανησυχήσαμε. Αν πάθαινε κάτι με το αυτοκίνητο, θα τα έριχναν όλα σε μένα. Μου το δήλωσε ο Ζαφειράκης, μάλλον σοβαρά. Ανυπομονώ να φύγω από δω μέσα!

Τετάρτη, 2 Μαρτίου 1988

Είναι τρελοκομείο εδώ κι εγώ δεν σκοπεύω να τρελαθώ. Τα τηλέφωνα χτυπούν σαν μουρλά, μόνο ο Ζαφειράκης είναι σε θέση να απαντήσει αλλά λείπει, οπότε οι υπόλοιποι καθόμαστε αμήχανοι. Υπάρχει τόση δουλειά να γίνει μα δεν υπάρχει καθοδήγηση. Πνίγομαι. Το κλίμα εδώ γίνεται όλο και πιο βαρύ εναντίον μου. Δεν χωράω πια εδώ μέσα.

Ο Λουκάς θα φύγει για την Ιταλία στα μέσα του μήνα κι εγώ αγωνιώ από τώρα. Σκατά. Βαρέθηκα να είμαι υπεύθυνη για

100 πράγματα ταυτόχρονα. Ξέρω: Μόλις επιστρέψει θα με κατσαδιάσει που “δεν έγιναν όλα όπως έπρεπε” και ότι “άλλοι διευθυντές δεν πατάνε καθόλου στο γραφείο, τα αναλαμβάνει όλα η σούπερ γραμματέας τους”.

Τελικά, είναι αχάριστος και πλεονέκτης. Όσα κι αν έχει, πάντα θα του φαίνονται λίγα για την αφεντιά του και θα ζητά όλο και περισσότερα, έστω κι αν δεν μπορεί να ανταπεξέλθει. Τέτοιες εταιρείες δεν γίνονται μονάχα με ένα άτομο, θα 'πρεπε να το ξέρει αυτό ο μπούφος. Εφόσον ο κύριος δεν διέθετε το απαιτούμενο κεφάλαιο και συνεταίρους, ας μην άνοιγε την επιχείρηση! Κι αν δεν ήμουν εγώ να διεκπεραιώνω την όλη αυτή την αλληλογραφία στο πι και φι (στ' αλήθεια, χρειάζεται τόση;) θα μπορούσε να τρέχει από δω κι από κει και να παριστάνει τον έξυπνο;

Αρκετά, όμως, τα σκέφτομαι αυτά και στεναχωριέμαι. Το λάθος ήταν γραφτό να γίνει και γι' αυτό έγινε. Και θα ξαναγίνει, γιατί εκεί μέσα κανένας δεν έχει συγκεκριμένα καθήκοντα, όλοι πρέπει να ασχολούνται με όλα, οπότε είναι αναμενόμενο να γίνονται σφάλματα.

Πρόβλεψη: Από δω και πέρα θ' αλλάζω συνεχώς δουλειές. Ένα-δυο χρόνια στην κάθε επιχείρηση και μόλις ο κλοιός αρχίσει να παρασφίγγει γύρω μου εγώ θα το στρίβω αλά γαλλικά. Δεν θά 'μαι ποτέ από εκείνους που καμαρώνουν: “Δούλεψα τριάντα χρόνια στην τάδε εταιρεία”. Δεν είναι αυτά για μένα. Τελικά, η ζωή μου προβλέπεται αφάνταστα δύσκολη. Άλλωστε, εγώ ποτέ δεν ανήκα στους δημοφιλείς, στους πετυχημένους, στους “ξύπνιους”, στους τυχερούς...

Σάββατο, 5 Μαρτίου 1988

Το βράδι ήλθαν για επίσκεψη ο ξάδερφος Δαμιανός με τη γυναίκα του την Ανθή. Παραπονιούνται ότι αντιμετωπίζουν προβλήματα με τον αδελφό της Ανθής, το Γιώργο, ο οποίος όχι μόνο εγκατέλειψε ξαφνικά το συνεργείο αυτοκινήτων που είχαν από κοινού με το Δαμιανό, αλλά και ζητάει 5.000.000 δρχ για να ανοίξει μόνος του μια ψησταριά. Έχει ήδη νοικιάσει το χώρο εδώ και πέντε μήνες, έχει αγοράσει όλο τον εξοπλισμό αλλά η

επιχείρηση δεν ανοίγει επειδή καθυστερεί η άδεια. Φαίνεται πως κάποιοι του τρώνε λεφτά αλλά ο μπουνταλάς δεν καταλαβαίνει τίποτα. Ο ξάδερφός μου είναι σκασμένος.

Βέβαια, ο Γιωργάκης δεν ήταν ποτέ καλά, εφόσον στα 24 του ερωτεύθηκε ένα 9χρονο κορίτσι, που σήμερα είναι γυναίκα του. Η Ανθή είναι πυρ και μανία με τη νύφη της, καθώς τη θεωρεί υπεύθυνη για όλα τα δεινά της οικογένειας. Υποστηρίζει ότι αυτή παρασύρει τον αδελφό της σε ανοησίες επειδή θέλει να παριστάνει τη σταρ, παίζοντας κιθάρα και τραγουδώντας για τους πελάτες του νέου μαγαζιού. Λέει, ακόμη, ότι η νεαρή έβγαινε ανέκαθεν με πολλούς άνδρες αλλά ο Γιώργος της τα συγχωρεί όλα και την περιμαζεύει κάθε τόσο.

Μου έχουν κάνει πολλή εντύπωση όλα τα παραπάνω, διατηρώ όμως ορισμένες αμφιβολίες: Γνωρίζω την κοπέλα, τώρα είναι 17 ετών, ήσυχη και χαμηλών τόνων -δεν μου φαίνεται πουτάνα, όπως λέει η Ανθή. Ξαφνικά, θυμήθηκα τη φορά που είχε έλθει στο σπίτι μας μαζί με τον άνδρα της, όταν ήταν νιόπαντρη: "Την πρώτη νύχτα του γάμου, ήξερα τι με περίμενε επειδή όταν ήμουν εννέα ετών με είχε βιάσει κάποιος!", είχε εκμυστηρευτεί σε μένα και την Αλίκη.

Τότε που το άκουσα δεν προχώρησε το μυαλό μου, τώρα όμως συνδυάζω τις πληροφορίες: Σύμφωνα με το επίσημο σενάριο, ο Γιώργος γνώρισε τυχαία τη γυναίκα του σ' ένα χωριό στην Ήπειρο, όταν εκείνη ήταν μόλις εννέα ετών, την ερωτεύθηκε τρελά, λέει, και την περίμενε να κλείσει τα 14 για να παντρευτούν. Λοιπόν, υποψιάζομαι ότι ο βιαστής ήταν ο Γιωργάκης! Πιθανότατα, ο γάμος έγινε κατόπιν ειδικής συμφωνίας ανάμεσα σ' αυτόν και τους γονείς της κοπέλας: "Εσύ θα παντρευτείς την κόρη μας κι εμείς θα κρατήσουμε το στόμα μας κλειστό"...

Τρίτη, 8 Μαρτίου 1988

Απόψε ονειρεύτηκα μαύρο χιόνι. Η απάντηση που πήρα σήμερα το πρωί από τη Μαρία Μπονάνου εξηγεί το δυσοίωνο αυτό όνειρο: Ο Βάρναλης δεν ενδιαφέρεται τελικά για το βιβλίο μου, δεν γίνεται τίποτα, άδικα περιμένω. Η Μαρία μου πρότεινε

να πάω και σε άλλους εκδότες, πράγμα που εκείνη θα κρατήσει μυστικό. Αυτό σκοπεύω να κάνω. Βέβαια, κατά βάθος ξέρω πως ματαιοπονώ. Χωρίς μέσον, οι ελπίδες είναι ελάχιστες έως μηδαμινές. Τι να κάνω όμως; Οφείλω να προσπαθήσω.

Το απόγευμα εμφανίστηκε η Περσεφόνη, μαζί μ' ένα αρκετά πολύπλοκο σχέδιο ενός σαλονιού, για να της το ζωγραφίσω για να το παρουσιάσει σαν δικό της έργο στο μάθημα των Τεχνικών. Μ' έπρηξε με τις απαιτήσεις της. Κάποτε ερχόταν και για παρέα. Τώρα, απλά μ' εκμεταλλεύεται. Όσο για τη μάνα της, εξακολουθεί να κοροϊδεύει τη δική μου ότι δήθεν θα με βάλει στην εφορία με κάποιο μέσον ("Πάλι ενόχλησα εκείνο το γέρο γνωστό μου...") και κουβαλάει σχεδόν καθημερινά φορέματα ή φούστες, όλα τριμένα 20 χρονών και βάλε, για να τα επιδιορθώσει η μάνα μου στη ραπτομηχανή.

Ακόμη και η θεία Βαρβάρα, που έτυχε απόψε να έχει έλθει στο σπίτι μας για επίσκεψη, κατάλαβε ότι το ελεφαντάκι η Περσεφόνη (ενάμιση μέτρο ύψος, 130 κιλά βάρος) είναι όλο απαίτηση και παριστάνει και τη γόησσα! Ούτε καν μου έδωσε σημασία η δεσποινίδα όταν πρωτομπήκα στη σάλα, μάλλον με σνομπάρισε επιδεικτικά. Λες και της χρωστώ χάρη που μου επιτρέπει να τη βοηθάω στα μαθήματα! Όσο πάει, η κατάστασή της χειροτερεύει. Σκοπεύω λοιπόν να την ξεφορτωθώ, όπως έκανα και με άλλες άσπονδες φίλες-φίδια. Αρκετά πια...

Πέμπτη, 10 Μαρτίου 1988

Πρωτοφανές! Κατόπιν αιτήσεως μου για δουλειά στην Αμερικάνικη Βάση, με ειδοποίησαν για μια δουλειά σε θέση ταμία στο εστιατόριο του Apollon Palace. Ο μισθός είναι 64.700

δρχ μικτά, καθόλου άσχημα, όμως τα χαλάμε στο ωράριο που είναι 6:00 το πρωί με 2:00 το μεσημέρι. Πώς θα φθάνω εγώ στο Καβούρι τόσο πρωί; Και ουσιαστικά η θέση δεν είναι καν δική μου ακόμη, θα χρειαστεί να περάσω από διαγωνισμό με συνεντεύξεις (σωθήκαμε...).

Πήρα τηλέφωνο στο ΟΑΣ και μου είπαν ότι δεν υπάρχει λεωφορείο τόσο νωρίς, αλλά κι αν υπήρχε θα έπρεπε να συκώνομαι το αργότερο στις 4:30 τα χαράματα. Όχι, ευχαριστώ, δεν θα πάρω! Άλλωστε, μαζί με τη δουλειά στον Κυριακίδη συγκεντρώνω γύρω στις 54.000 δρχ καθαρά το μήνα. Δεν έχω να κερδίσω και τίποτα σπουδαίο...

Το βράδι στο γυμναστήριο είδα την Regine, η οποία με βοήθησε στις πιέσεις πάγκου. Την ώρα που έκανα όρθια πιέσεις με αλτήρα, άκουσα πίσω μου μια τρομερή κραυγή. Ήταν η πρωταθλήτρια του γυμναστηρίου, η Μαρίνα, που σήκωνε 92 κιλά στο σκουώτ! Η Regine γύρισε και μου είπε γελώντας: "Με 2 ½ κιλά και φωνάζεις έτσι; Κι αν πας στα 20, τι θα κάνεις;" Ξεκαρδιστήκαμε.

Επιστρέφοντας νύχτα πια από το γυμναστήριο, μόλις ένα στενό πιο κάτω από το σπίτι μου είδα τη γνωστή παρέα αγοριών, οι οποίοι κάθε φορά μοιάζουν σα να με περιμένουν και αρχίζουν να με σχολιάζουν περιπαικτικά:
"Τάσο, τη θέλεις; Να σου πω, ταιριάζετε!"
"Γυαλιά αυτή, γυαλιά κι εσύ!"
"Ελιά στο μάγουλο αυτή, ελιά στο μάγουλο κι εσύ!"
"Ξυλάγγουρο αυτή, ξυλάγγουρο κι εσύ!"
"Σημάδι στη μύτη από τα γυαλιά αυτή, σημάδι στη μύτη κι εσύ!"
"Τρέξε πίσω της, Τάσο!"
Ποιός να ήταν ο Τάσος; Μυστήριο.
Πώς έχουν προσέξει τόσες λεπτομέρειες, βραδιάτικα, πάνω μου; Άλλο ***μυστήριο...***

Κυριακή, 13 Μαρτίου 1988

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια απέραντη έρημος μετατρέπεται σταδιακά σε θάλασσα, μέσω μαγείας, πυρηνικών

οχημάτων, πυραύλων. Τώρα στην παραλία υπάρχουν λουόμενοι, κι εγώ ανάμεσά τους. Ακούγεται, σαν από μεγάφωνα, ένα ωραίο τραγούδι: "Eye of the Hurricane". Έπειτα βρίσκομαι μέσα σ' ένα τεράστιο πλοίο του μέλλοντος. Δεν είναι όλα τόσο ιδανικά εκεί: Χιλιάδες άνθρωποι εκτελούν καθορισμένα δουλικά καθήκοντα ('δουλειά') και ακολουθούν πανομοιότυπο τρόπο ζωής. Παρατηρώ μια όμορφη καστανή κοπέλα, για την οποία ο "ηλεκτρονικός εγκέφαλος" προβλέπει χιλιάδες χρόνια ζωής, με τη μέθοδο των εναλλασσόμενων κεφαλιών σε διαφορετικά σώματα -πολύ ζοφερή προοπτική. Το όνειρο έκανε να επαναληφθεί μα δεν είχε τη δύναμη...

Πέμπτη, 17 Μαρτίου 1988

Θαύμα! Έγινε θαύμα! Είπα ένα μεγαλοπρεπέστατο "όχι" -και πολύ το φχαριστήθηκα- στην Πέρσα, η οποία ήθελε να ξαναζωγραφίσω (για τρίτη φορά!) τα αυγά και τα κοτόπουλα, ώστε να τα στείλει στον ευρωπαϊκό διαγωνισμό και ασπρόμαυρα και έγχρωμα! Η τρέλα δεν πάει στα βουνά! Ελπίζω να πάρει μηδέν στα Τεχνικά. Αλλά πού τέτοια τύχη...

Και κάτι άλλο: Τελικά, δεν θα πάω στη διήμερη εκδρομή με γκρουπ που σχεδίαζα -για πρώτη φορά στη ζωή μου- επειδή δεν συμπληρώθηκαν οι θέσεις στο πούλμαν. Η τύχη που λέγαμε...

Κυριακή, 20 Μαρτίου 1988

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Για κάποιο λόγο κρύβομαι, μαζί με μια άλλη κοπέλα. Αυτοί που μας κυνηγούν ανακαλύπτουν εκείνη, εγώ όμως το σκάω και συνεχίζω να τρέχω ώσπου καταλήγω σ' ένα μαγειρείο. Κάθομαι σ' έναν πάγκο, στη γωνία πλάι στην πόρτα, ώστε να μην πολυφαίνομαι. Όμως οι εχθροί με βρίσκουν, μου κάνουν διάφορες ερωτήσεις αλλά εγώ τους ξεγελώ και ξεφεύγω.

Ξυπνώ με μια όμορφη αίσθηση υπερηφάνειας, σα να έχω ζήσει στ' αλήθεια αυτή την εμπειρία. Να είναι τα όνειρα η αληθινή ζωή μας; Δεν αποκλείεται...

Το πρωί ήλθε η αδελφή μου με τον Γιαννάκη, φαινόταν

αρκετα φουρκισμένη και μας πληροφόρησε πως δεν πέρασαν καθόλου καλά χθες που πήγαν εκδρομή σε Επίδαυρο και Μυκήνες. Ο καιρός ήταν χάλια, έβρεχε διαρκώς, δεν βγήκαν καθόλου από το πούλμαν, ο μικρός ήθελε συνεχώς αγκαλιά και ωρυόταν ασταμάτητα (με το δίκιο του), ενώ η πεθερά της Αλίκης έκανε την πάπια...

Δευτέρα, 28 Μαρτίου 1988

Στο λεωφορείο για τη δουλειά συνάντησα τη Στέλλα, μια κοπέλα με την οποία μιλάμε στο γυμναστήριο. Μου είπε ότι πήγαινε σε μια σχολή στην Αθήνα και ότι χθες κοιμήθηκε στις 2:30 τα χαράματα και νύσταζε.

“Εσύ πηγαίνεις στη Γλυφάδα;” με ρωτά σε μια στιγμή.

“Όχι πολύ συχνά”, της απαντώ.

“Δεν σ' έχω δει!” μου κάνει αινιγματικά.

“Εσύ πηγαίνεις συχνά;”

“Κάθε μέρα, για βόλτα!”

Δεν ξέρω γιατί, μα μου χτύπησε περίεργα αυτή η στιχομυθία...

Τετάρτη, 30 Μαρτίου 1988

Εκνευρίστηκα σήμερα. Είχα την εντύπωση ότι οι γέροι θα μου αγόραζαν βίντεο, μα η αλήθεια είναι πως ο μπαμπάς δεν το 'χει σκοπό. Στην υπόθεση έχει μπλεχτεί και ο θείος Αλέκος, οι δυο τους έχουν ρωτήσει σε όλες τις αντιπροσωπείες για να βρουν το φθηνότερο βίντεο της αγοράς, αλλά τα έχουν κάνει αχταρμά και δεν βγάζουν άκρη. Καιρός να το πάρω απόφαση: Οι γονείς μου είναι γέροι πια και δεν μπορεί κανείς να βασίζεται πάνω τους.

Το βράδι, την ώρα του φαγητού (ως συνήθως), ο μπαμπάς άρχισε την κλάψα μόλις του ανακοίνωσα ότι σκοπεύω ν' αγοράσω μόνη μου το βίντεο. Υποστήριζε ότι αν δώσω 80.000 δρχ από τα χρήματα που έχω μαζέψει στην τράπεζα, θα χρεωκοπήσουμε. Δεν αντέχω πια αυτή την αιώνια μιζέρια τους. Πρέπει να φύγω. Δεν μπορώ να μείνω εδώ, να γεράσω μαζί με δυο κακόμοιρους γέρους.

Πέμπτη, 31 Μαρτίου 1988

... Εντέλει, μόλις σχόλασα σήμερα πήγα σ' ένα μαγαζί ηλεκτρονικών, κοντά στη δουλειά μου, και αγόρασα ένα βίντεο μάρκας JVC D300R Index, με πάγωμα και slow motion, στην τιμή των 130.000 δρχ.

Το ίδιο βράδι θα παρακολουθήσω το Karate Kid II, την πρώτη μου ταινία στο βίντεο, παρέα με τον Βασίλη, τον μικρότερο γιο της θείας Πηνελόπης.

Σάββατο, 2 Απριλίου 1988

Πρωί-πρωί πήγαμε μαζί με τη μαμά στο σπίτι της Αλίκης για να τη βοηθήσουμε στη μετακόμιση, καθώς έχει βρει νέο σπίτι, πιο μεγάλο και πιο καινούργιο, λίγα στενά πιο πάνω. Όπως κάθε σαββατοκύριακο, πολύ περισσότερο σήμερα έπρεπε να ξεθεωθούμε στις δουλειές για να βοηθήσουμε την Αυτής Μεγαλειότητα. Αυτή τη φορά, γεμίζαμε μεγάλες κούτες με πράγματα και τα μεταφέραμε από το ένα σπίτι στο άλλο.

Κάποια στιγμή, εγώ και η Αλίκη κουραστήκαμε και ακουμπήσαμε μια μεγάλη κούτα πάνω σ' ένα αρχαίο αμάξι γεμάτο κουτσουλιές. Τότε, βγήκε στο μπαλκόνι ένας αλλόφρων τύπος που ούρλιαζε ότι καταστρέφαμε τη "Ρολς Ρόυς" του. Η Αλίκη νευρίασε και άρχισε τις κατάρες:

"Από το Θεό θα τιμωρηθείς! Βίδες να το βρεις, ρόδα να μη του μείνει!"

"Κωλόπαιδα!" φώναξε αυτός, έξω φρενών.

"Κωλόπαιδα να πεις τα παιδιά σου!" του πέταξε η Αλίκη.

"Πάμε να φύγουμε, άσε τον τρελό μαλάκα!" έλεγα εγώ στη Αλίκη.

Ενώ, λοιπόν, πολεμούσαμε να ισορροπήσουμε τις κούτες για να φύγουμε, πετάχτηκε έξω ο τύπος και άρπαξε τη σωλήνα του νερού να μας καταβρέξει! Τότε, τον πλησιάσαμε και του φώναξα:

"Μπορούμε να σου κάνουμε μήνυση! Το ξέρεις ότι είναι παράνομο αυτό;"

"Ποιό;" έκανε αυτός με χαζό ύφος.

“Αυτό!” έδειξα το λάστιχο.

Η Αλίκη ήταν έξαλλη επειδή την είχε καταβρέξει λίγο. Ο τύπος διαμαρτυρήθηκε ξανά για το αμάξι, εγώ του είπα ότι αυτό κοντεύει να βουλιάξει από τις κουτσουλιές και η γυναίκα του έτρεξε κι έκλεισε το νερό χωρίς να μιλήσει.

Έχοντας πια αφήσει την κούτα στο νέο σπίτι της Αλίκης κι επιστρέφοντας στο παλιό για να πάρουμε άλλα πράγματα, η αδελφή μου συνέχιζε να φωνάζει επιδεικτικά ότι θα πήγαινε στην Αστυνομία. Ο καυγατζής της γειτονιάς ξαναβγήκε στο μπαλκόνι και είπε πονηρά: “Έλα να σε πάω εγώ!”. Ωστόσο, σύντομα ο τύπος πήρε το αμάξι κι εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Μάλλον το πήγε για πλύσιμο. Λοιπόν, με όλη αυτή την ιστορία ένιωσα ζωντανή! Καλό κάνει ένας καυγάς πότε-πότε, ανάβουν τα αίματα...

Το απόγευμα ήλθαν για επίσκεψη ο θείος Λάμπρος και η θεία Καίτη με τα παιδιά τους. Η κόρη τους η Νάσια μου μίλησε για τη σχολική εκδρομή που πήγαν στο Ναύπλιο, καθώς και για την κατάντια του σχολείου της που είναι γεμάτο ναρκωτικά, πούστηδες και λεσβίες. Μια συμμαθήτριά της, για να αποφύγει τα ναρκωτικά που μοιράζονται στο κυλικείο, φροντίζει να φέρνει καθημερινά μαζί της ένα φρούτο. Στις προάλλες, κάποιος ξύπνιος έκανε ένεση με ναρκωτικό πάνω στο πορτοκάλι της, χωρίς αυτή να το πάρει χαμπάρι έγκαιρα! Αναρωτιέμαι, πάντως, πώς καταφέρνει η Νάσια (και η κάθε Νάσια) να επιβιώνει χωρίς προβλήματα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον;

Κυριακή των Βαΐων, 3 Απριλίου 1988

Το πρωί πήγα στην εκκλησία για να πάρω βάγια. Εκεί είδα την Κλειώ, παλιά συμμαθήτρια από το δημοτικό. Θεέ μου, πώς έχει γίνει έτσι; Το πρόσωπό της είναι καθαρά ανδρικό πλέον, γεμάτο γραμμώσεις· το ίδιο τα μπράτσα, οι ώμοι, τα πόδια. Το σώμα της είναι πιο αρσενικό από πολλών ανδρών! Βέβαια, είναι γνωστό πως είναι αρσενικοθήλυκη, με κρυμμένα εσωτερικά ανδρικά γεννητικά όργανα. Κι όμως, αυτό το πράγμα παντρεύτηκε εσπευσμένα στα 16 της χρόνια μ' έναν αρκετά εμφανίσιμο άνδρα, που είναι γυμνασμένος, μελαχροινός και

γαλανομάτης! Αλήθεια, πώς αυτός ο νεαρός γόης δεν παρατήρησε τις “ατέλειές” της και δέχθηκε, μάλιστα, να την παντρευτεί μέσα σε χρόνο ρεκόρ; Σε μένα, για παράδειγμα, οι άνδρες τα παρατηρούν όλα με λεπτομέρεια και τα απορρίπτουν όλα αμέσως: Το μεγάλο ύψος μου (1,75 μ.), το ελλειπές βάρος μου (55 κιλά) τις τρίχες στα χέρια μου, το όχι κουνιστό περπάτημά μου, τα γυαλιά μυωπίας που φοράω.

Το απόγευμα ξαναπέρασα από το σπίτι της Αλίκης για να συνεχίσουμε τη μετακόμιση. Μόλις με είδε η αδελφούλα μου ξεφύσηξε μάλλον ενοχλημένη. Ήταν εκεί ο Μανώλης (μεσήλιξ γκομενιάρης φίλος του Λάμπη, παντρεμένος με τρία παιδιά) και η Ρούλα (χαζοβιόλα φίλη της αδελφής μου), οι δυο τους ζευγαράκι της Αγίας Παρασκευής· με αντιμετώπισαν με ψυχρότητα, ίσως και με περιφρόνηση. Κάποια στιγμή η Ρούλα μου ζήτησε να καθήσω έξω να φυλάω την τηλεόραση και μετά είπε στο μικρό Γιάννη: “Είδες; Εγώ την έδιωξα!” Όταν τελικά πήραν την TV και μου επετράπη να ξαναμπώ στο σπίτι, ο μικρός μου εξέφρασε την ανησυχία του. Μάλλον ήταν ο μόνος που χάρηκε με την επίσκεψή μου.

Με εκνευρίζουν αυτές οι καταστάσεις. Η σταρ αδελφή μου με κατηγορεί διαρκώς στις φιλενάδες της, γι' αυτό και όλες τους με κοιτάζουν με μισό μάτι. Πρέπει να αλλάξω περιβάλλον αν θέλω να δω άσπρη μέρα.

Μεγάλη Τρίτη, 5 Απριλίου 1988

Νωρίς το πρωί μου τηλεφώνησε ο Ζαφειράκης και είπε ότι δεν θα ερχόταν στο γραφείο πριν το μεσημέρι. Είπε ακόμη ότι ήθελε σήμερα το απόγευμα να πάει στη Χαλκίδα για να φτιάξει κάτι οινοποιητικά μηχανήματα μαζί με τον Παύλο, τον μηχανολόγο μας, ο οποίος έκανε την πάπια. Εδώ που τα λέμε, είναι φυσικό να λουφάρει όταν ξέρει ότι μετά από οκτώ ώρες στο γραφείο, τον περιμένει ακόμη περισσότερη δουλειά σε κάποιο εργοστάσιο στη Χαλκίδα, μέχρι τα ξημερώματα. Έτσι, ξεσχίστηκε στα τηλεφωνήματα από τις 8:00 μέχρι τις 14:30 το μεσημέρι και μετά την κοπάνησε. Καλύτερα, γιατί είναι ανυπόφορος βλάκας. Πολύ θα ήθελα να του κοπανήσω κανένα

σταχτοδοχείο στο κεφάλι. Μόλις ήλθε ο Λουκάς και δεν τον βρήκε στη θέση του, έβαλε τις φωνές αγανακτισμένος. “Εφόσον ο Παύλος είναι ανίκανος να πάρει οποιαδήποε πρωτοβουλία, ίσως θα έπρεπε να του λέτε τι ακριβώς να κάνει”, τον συμβούλεψα.

Μεγάλη Τετάρτη, 6 Απριλίου 1988

Βγήκαν τα αποτελέσματα της Πολιτικής Αεροπορίας. Έχω σειρά 4000 κάτι, μόλις 36 μόρια, κόπηκα στο πληροφοριακό κομμάτι. Σαπουνόφουσκες...

Ο θείος Αλέκος ήταν περίλυπος που το άκουσε, δεν φανταζόταν τέτοια αποτελέσματα, είπε. Η αλήθεια είναι πως όταν δεν υπάρχει μέσον, δεν πας μπροστά ούτε με περίστροφο. Παρεπιπτόντως: Ο θείος είναι αξιωματικός της Αεροπορίας με ψηλό βαθμό, δεν θα μπορούσε να βοηθήσει λίγο την κατάσταση;

Σημείωση: Πολλά χρόνια αργότερα, η γυναίκα του η θεία Ερμιόνη θα μου λέει: “Κρίμα, βρε Υβόννη, αν ξέραμε τότε πως ήθελες να μπεις στην ΥΠΑ, κάτι θα κάναμε! Δεν μας είπες τίποτα όμως!”

Δευτέρα του Πάσχα, 11 Απριλίου 1988

Το πρωί πήγαμε στην Αλίκη για να τη βοηθήσουμε στις δουλειές, όπως πάντα. Ενώ εκείνη έπλενε τις σκάλες, εγώ έκανα παρέα στον Γιαννάκη:

“Θέλεις να σου κάνω ένα ξαδερφάκι;” τον ρωτώ ξαφνικά.

“Θέλω!”

“Αγοράκι ή κοριτσάκι;”

“Μωράκι!”

“Θα το αγαπάς;”

“Αμέ!”

“Θα παίζετε μαζί;”

“Όχι, γιατί θα είναι τόοοοσο μικρούλι και θα θέλει αγκαλιά! Θα παίρνει τα παιγνίδια μου και θα τα πετάει!”

Ήλθε και η Ρούλα, αδυνατισμένη χάλια, με μύτη πιο τεράστια παρά ποτέ. Ο Γιάννης της πέταξε ένα μήλο στο κεφάλι σημαδεύοντας τη μύτη. Η αδελφή μου λέει ότι με τον Μανώλη δεν τα πάνε καθόλου καλά κι ότι δεν τολμάει να τον χωρίσει επειδή εκείνος απειλεί πως θα τη σφάξει. Λες;

Τρίτη, 12 Απριλίου 1988

Ακόμα ένα πρωί συναντώ τη Λουίζα Χοϊδά στο λεωφορείο για τη δουλειά. Συζητήσαμε για την Εύα Χρηστάκου, παλιά μας συμμαθήτρια στο γυμνάσιο, η οποία τώρα δουλεύει σε τράπεζα, το παίζει στέλεχος ολκής και παραμένει στιφή, απόμακρη και σνομπ – σε πλήρη αντίθεση με τη μικρότερη αδελφή της τη Τζένη, που ήταν ανέκαθεν ένα πανέμορφο, απλό, γελαστό κορίτσι. Εδώ και δυόμισι χρόνια η Τζένη συζεί με τον αρραβωνιαστικό της, έχει σπουδάσει μουσική και τραγουδά σε τοπική ταβέρνα. Έχει πολύ καλή φωνή, με πληροφορεί η Λουίζα, λέει λαϊκά και ρεμπέτικα, ενώ παραδίδει και μαθήματα μουσικής.

Η Τζένη φαίνεται να ζει πραγματικά τη ζωή της και χαίρομαι γι' αυτό, της αξίζει να είναι ευτυχισμένη. Δεν ήταν πάντοτε έτσι: Μέχρι πριν από λίγα χρόνια ζούσε στη σκιά της μεγαλοφυούς, σταρ αδελφής της, έπασχε από κατάθλιψη και κάποτε δοκίμασε να κόψει τις φλέβες της...

Τετάρτη, 13 Απριλίου 1988

Σήμερα το πρωί τηλεφώνησε η Χρυσάνθη και μιλήσαμε για το περιβόητο βιβλίο μου. Είπε ότι η Μπονάνου πιθανότατα το σαμποτάρισε: “Μωρέ μήπως δεν το έδωσε καν στον εκδότη, η βλαμμένη;” Κάτι τέτοιο υποψιάζομαι κι εγώ. Εντέλει, η Χρύσα μου πρότεινε να έλθω σ' επαφή με άλλους εκδοτικούς οίκους, ενώ η ίδια θα δώσει το μυθιστόρημά μου σε έναν μεσάζοντα που γνωρίζει, κάποιον Κοτσώνη, ο οποίος θα το προωθήσει σε δυο-τρεις εκδότες. Δύσκολα τα βλέπω τα πράγματα μα εξακολουθώ να ελπίζω.

Στο μεταξύ, η Περσεφόνη έχει εξαφανιστεί εδώ και κανένα μήνα, δηλαδή από τότε που αρνήθηκα να της ζωγραφίσω εκείνα τα περιβόητα αυγά με κοτόπουλα για τρίτη φορά. Δεν ξέρω τι γίνεται. Δεν ζω στην έρημο. Γύρω μου περιφέρονται γονείς, αδελφή, πολυάριθμοι φίλοι τις αδελφής, συγγενείς, γείτονες, γνωστοί στο γυμναστήριο, συνεργάτες στη δουλειά. Ωστόσο, κανείς τους δεν ασχολείται μαζί μου, κανείς δεν με εισάγει σε μια παρέα, ούτε μου κάνουν έστω ένα προξενιό. Για όλους αυτούς, δεν υπάρχω καν. Ξέρουν μόνο να μου δίνουν συμβουλές του τύπου “Την προσωπική σου ζωή κοίτα να την αναπτύξεις λιγάκι”. Εγώ, από τη μεριά μου, τρέχω από δω κι απο κεί πασχίζοντας να προσκολληθώ σε κάποιο κύκλο, μα ότι κι αν κάνω παραμένω πάντα “της προσκολλήσεως”, πότε στις παρέες της Αλίκης, πότε στους κύκλους των συγγενών που έρχονται να δουν τους γονείς μου. Όλοι με αντιμετωπίζουν σαν ενόχληση ή σαν φτωχό συγγενή...

Πέμπτη, 14 Απριλίου 1988

Ακόμη μια εκνευριστική μέρα στη δουλειά. Ήλθε η προσφορά του Tronchi για το Οινοποιείο Βαλάση, ωστόσο λείπει η εξουσιοδότηση, ενώ η εγγυητική επιστολή είναι γραμμένη στα γαλλικά! Επίσης, το όνομα της εταιρείας μας δεν αναφέρεται πουθενά! Αμάν πια! Λες και δεν έχει ξανακάνει ποτέ εξαγωγή στην Ελλάδα, αυτός ο βλαξ ο Tronchi! Όλο το πρωί έτρεχα μαραθώνιο για να δακτυλογραφήσω την

τετρασέλιδη προσφορά, να στείλω αμέτρητα φαξ και τέλεξ στον Ιταλό για να διορθώσει τα ανωτέρω λάθη, να συντονίσω διάφορους ιταλικούς οίκους με εκτελωνιστές και τράπεζες. Πραγματική υστερία! Βέβαια, είναι φύσει αδύνατον να ολοκληρωθεί η διαδικασία σήμερα. Και ξέρω ότι αύριο που θα γυρίσει ο Ζαφειράκης από τη Θήρα θα μου βάλει τις φωνές. Βαρέθηκα πια...

Παρασκευή, 15 Απριλίου, 1988

Ακόμη μια μέρα στη δουλειά έτρεχα μαραθώνιο για να προλάβω διάφορα. Επιπλέον, είχαμε και την εγγυητική του Tronchi, που η τράπεζα μας έβγαλε το λάδι για να τη φτιάξει. Στο τέλος, η υπάλληλος την έφτιαξε τελευταία στιγμή, μουρμουρίζοντας όλο τσαντίλα. Απεχθάνομαι τις τράπεζες και τις δημόσιες υπηρεσίες. Όλοι εκεί μέσα είναι άχρηστοι τεμπέληδες.

Το απόγευμα ανεβήκαμε πάνω, στο διαμέρισμα του Βασίλη και της Τζούντιθ, οι οποίοι νοικιάζουν τον πρώτο όροφο του σπιτιού μας. Σήμερα στρώνουν κρεβάτι για τον επικείμενο γάμο τους. Με έκπληξή μου είδα ότι το νυφικό κρεβάτι στρώθηκε μόνο με σεντόνι και μαξιλάρια. Το μωρό τους, ο Κωστάκης, είναι πολύ γλυκούλι και κοιμόταν του καλού καιρού. Ο Βασίλης είναι κάπως νευρικός ή μου φαίνεται;

Είχαν μαζευτεί εκεί διάφοροι συγγενείς της Τζούντιθ, που έχουν έλθει από τη Νέα Ζηλανδία. Συνεννοήθηκα άνετα στα εγγλέζικα μαζί τους, ιδίως με τη μητέρα της νύφης και με δυο άλλες κυρίες. Δεν τους πολυκαταλάβαινα ώρες-ώρες επειδή συνηθίζουν να μιλούν μέσα από τα δόντια, ήταν όμως όλοι φιλικοί κι ευχάριστοι. Δεν ένιωθα καθόλου ντροπαλή μαζί τους, δεν αναρωτήθηκα στιγμή τι πρέπει να κάνω για να φανώ ενδιαφέρουσα και χαριτωμένη. Τους έκανε ιδιαίτερη εντύπωση το μπουφάν μου από δερματίνη, με ρωτούσαν πόσο κάνει, πού μπορούν να αγοράσουν ένα τέτοιο, κλπ. Φαίνονται όλοι ευχαριστημένοι από τη ζωή τους στη Νέα Ζηλανδία: Υπάρχει ευημερία εκεί, οι άνεργοι πληρώνονται από το ταμείο ανεργίας μέχρι να βρουν δουλειά (όχι μόνο για εννέα μήνες, όπως εδώ),

οι περισσότεροι άνθρωποι ζουν σε ωραίες φάρμες μέσα στη φύση, έχουν και πισίνες. Μάλιστα, με προσκάλεσαν να με φιλοξενήσουν, όποτε θελήσω να πάω για διακοπές. Καθόλου άσχημη ιδέα αλλά μάλλον δεν θα υλοποιηθεί...

Σάββατο, 16 Απριλίου 1988

Παρά το συνάχι μου που χειροτερεύει συνεχώς, παρατήσαμε το σπίτι σύξυλο και πήγαμε μαζί με τη μητέρα μου στο σπίτι της Αλίκης για καφέ. Καθήσαμε μόλις κανένα μισάωρο στα καρφιά, ενώ η Αλίκη με αποκαλούσε “κουσουράτη” ξανά και ξανά με πονηρόκακο ύφος. Η μαμά είπε τότε ότι ξέχασα να βγάλω κάποιες τρίχες από το σαγόνι μου και η αδελφή μου νευρίασε:

“Μα καλά, τίποτα άλλα στραβό δεν βλέπεις πάνω της; Οι τρίχες στο σαγόνι σε πειράξανε;”

Εντέλει φύγαμε άρον άρον γιατί η Αλίκη δεν έβλεπε την ώρα να πάει στη φίλη της τη Τζένη. Καθώς κατηφορίζαμε, μας έπιασε άσχημη βροχή και ξεπαγιάσαμε. Δεν θα ξαναπάω στην Αλίκη. Πάντα βρίσκει κάτι καλύτερο να κάνει από το να μου κρατήσει συντροφιά. Μόνο να την υπηρετούμε θέλει, κι ύστερα έξω από την πόρτα. Αρκετά την ανέχτηκα πια.

Το απόγευμα κατέφθασε ανέλπιστα η Πέρσα για της ζωγραφίσω ξανά κάτι μουρλά αυγά και καλάθια. Ωστόσο κάναμε λίγη παρέα και συζητήσαμε για τις νέες μίνι τραγουδίστριες που ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια στο χώρο της show business, κοριτσάκια 15-16 ετών, όπως πχ η Tiffany, που προορίζονται να εξαφανιστούν την επόμενη σεζόν. Ακόμη, της φαίνεται αστείο το νέο hit του Julio Iglesias “Lo mejor de tu vida, βίδα, βίδα...”. Δεν έχει άδικο...

Κυριακή, 17 Απριλίου 1988

Το απόγευμα πήγα μαζί με τον πατέρα μου στο γάμο της Τζούντιθ και του Βασίλη. Κουβάλησα τις μπομπονιέρες κάτω και μετά τις ανέλαβε ένας κούκλος ξανθός Νεοζηλανδός. Η νύφη κατέφθασε στην εκκλησία του Αγίου Τρύφωνα με άμαξα αλλά δεν κατέβηκε αμέσως· χρειάστηκε να περιμένει λίγη ώρα,

επειδή ο γαμπρός εμφανίστηκε στις 7:00 ακριβώς, την ώρα του γάμου. Κράτησα για λίγο το μωρό στην αγκαλιά μου μέχρι να βγει η μητέρα της Τζούντιθ από το αυτοκίνητο αλλά εκείνο όλο έκλαιγε. Το πήρε η κυρία Ρούλα, που νοικιάζει τον 2ο όροφό μας, και το ησύχασε. “She knows how to do it”, σχολίασε γελαστά η μαμά της νύφης.

Όταν τελείωσε η τελετή, γυρίσαμε στο σπίτι με τα πόδια. Έπειτα, η κυρία Ρούλα με τον σύζυγο και το γιο της πήγαν στο τραπέζι του γάμου, όπως και οι υπόλοιποι καλεσμένοι. Εμάς δεν μας κάλεσαν. Γιατί άραγε; Νόμιζα ότι είχαμε καλές σχέσεις με τη Τζούντιθ και το Βασίλη...

Πέμπτη, 21 Απριλίου 1988

“Liquid Sky”: Κινηματογραφική ταινία που είδα στο βίντεο. Μου έκανε εντύπωση η ατμόσφαιρα του φιλμ, ο κόσμος των πανκ με τη διάχυτη τρέλλα, τα ναρκωτικά, το αχαλίνωτο σεξ, τις βωμολοχείες. Μια τραγουδίστρια σε μπαρ ξεχωρίζει μ' ένα ιδιαίτερο άσμα σχετικά με το “πολύτιμο, μικρό κουτί της”. Σε άλλη σκηνή, η ίδια εκφωνεί έναν ασυνήθιστο επικήδειο σ' έναν μόλις σκοτωμένο νεκρό: “Go to hell, because you lied”.

Η πρωταγωνίστρια (Anne Karlisle) παίζει δυο ρόλους, έναν ανδρικό κι έναν γυναικείο. Όποιος κοιμάται μαζί της, πέφτει θύμα απαγωγής από εξωγήινους την ώρα ακριβώς που εκκρίνεται μια παραισθησιογόνα ουσία στον εγκέφαλο κατά τον οργασμό. Η ίδια αποφεύγει αυτή τη μοίρα επειδή δεν έχει ποτέ οργασμό, παρόλο που πηδιέται κάθε ώρα και στιγμή με όποιον βρίσκει μπροστά της. Στο τέλος, όμως, προκαλεί τους εξωγήινους να την πάρουν μαζί τους πριν φύγουν από τη γη. Έξοχο έργο. Άρεσε και στη θεία Ερμιόνη, που το είδαμε μαζί.

Πιο αργά, το βράδι, ξανάρθε η Περσεφόνη για να της ζωγραφίσω κάτι νεκροταφεία με νυχτερίδες...

Παρασκευή, 22 Απριλίου 1988

Γολγοθάς στη δουλειά: Τα λεωφορεία έχουν πάλι απεργία. Καταφέρνω να φθάσω στο γραφείο με μισή ώρα καθυστέρηση, δηλαδή στις 8.30. Ευτυχώς, ο Λουκάς δεν έχει

φανεί ακόμη. Τηλεφωνεί ο Rossini της Tafel και προτείνει να στείλει τεχνικούς στο Χρηστίδη στις 2-3 Μαΐου. Ενημερώνω τον πελάτη, εκείνος όμως λέει να έλθουν κατά τις 9-10 Μαΐου. Ενημερώνω τον Rossini σχετικά. Μετά από λίγο ξαναπαίρνει ο Χρηστίδης και αναφωνεί όλο νεύρα:
“8 με 10 Μάη; Μα τι λες κορίτσι μου; Θα είναι πολύ αργά! Το πολύ στις 3 να είναι εδώ ο τεχνικός!”
“Μα εσείς δεν μου είπατε...” διαμαρτύρομαι. Ο τύπος μου κλείνει το τηλέφωνο.
Γίνομαι έξω φρενών. Άντε τώρα να τα μπαλώσω εγώ στον Ιταλό. Τελικά η Tafel στέλνει τέλεξ, όπου εγώ συμπληρώνω από κάτω πως όλα είναι έτοιμα. Μετά τηλεφωνεί ξανά ο Χρηστίδης και λέει να μην κάνουμε τίποτα πριν συνεννοηθεί με το Λουκά. Όταν ήλθε επιτέλους ο Ζαφειράκης, ο Rossini του έδωσε συγχαρητήρια για μένα. Έμεινα τρεις ώρες υπερωρία για να τελειώσουμε. Επί μισή ώρα το αφεντικό έθαβε τον Παύλο σαν ανίκανο. Μου έδωσε και 2.000 δρχ. “για να πιω ένα κρασί στην υγειά του”.

Σάββατο, 23 Απριλίου 1988

Όπως κάθε Σάββατο πρωί, έτσι και σήμερα πήγαμε μαζί με τη μαμά στης αδελφής μου για να τη βοηθήσουμε στα οικιακά. Αυτή η φορά η Αλίκη ήταν ιδιαίτερα ανήσυχη επειδή είχε προγραμματίσει μια φιλική συγκέντρωση για το βράδι και ο Κόκος, το παπαγαλάκι της, πριν από λίγο δραπέτευσε μυστηριωδώς από το κλουβί του και βολεύτηκε πάνω στο σύνθετο. Πλησίασα και του πρότεινα το δάχτυλό μου για να καθήσει επάνω, μα μόλις έφθασα αρκετά κοντά του ο Κόκος τρόμαξε και άρχισε να πεταρίζει γύρω-γύρω στο σαλόνι.

Ο Γιαννάκης άρπαξε αρκετές με τη λουρίδα επειδή πέταξε μια ζώνη από το μπαλκόνι· αργότερα πέταξε κι ένα αρκουδάκι. Η Αλίκη μου τον άφησε για λίγο, ο μικρός μου έβγαλε την πίστη και κόντεψε να μου πέσει από το μπαλκόνι. Όταν ήλθε ο Λάμπης, κατάφερε να πιάσει το πουλί πετώντας του μαξιλάρια.

Όταν έφθασε το βράδι, μαζεύτηκαν όλοι οι καλεσμένοι: Ο σιτεμένος γκόμενος Μανώλης με τη χαζοβιόλα φιλενάδα του την Ρούλα· η ξαδέρφη Νίκη με τον άνδρα της· η Μάρω, αδελφή του Λάμπη, μαζί με τον σύζυγό της (γελοίο πρόσωπο, έβγαλε από την τσέπη του επιδεικτικά ένα χοντρό μάτσο χιλιάρικα για να μας τα δείξει, έκανε κεφαλοκλείδωμα στην Αλίκη και τον έξυπνο σε όλους)· ο κουμπάρος Σάκης με τη γυναίκα του, κλπ. Ως συνήθως, όλοι με αγνοούσαν συστηματικά, ώσπου έμεινα μόνη, ζαρωμένη σε μια γωνιά. Κάτι τόλμησα να πω στην Αλίκη κι εκείνη, ρίχνοντάς μου μια φαρμακερή ματιά, μου πέταξε: Εμείς, πάντως, σε καλέσαμε! Τώρα, αν εσύ δεν περνάς καλά, σκασίλα μας!"

Τρίτη, 26 Απριλίου 1988

Ο περιβόητος διακανονισμός του Παυλίδη αποδείχτηκε φιάσκο, όπως ακριβώς το φανταζόμουν: Στα τιμολόγια οι Ιταλοί είχαν γράψει "Παράδοση Ex Works" αντί CIF. Γολγοθάς για να στείλουν να σωστά τιμολόγια οι Ιταλοί και να πάρω βεβαίωση παραγγελίας από τον πελάτη, όλα σε χρόνο ρεκόρ. Οι στριμμένες κότες στην Τράπεζα Κρήτης δεν δέχτηκαν τη βεβαίωση γιατί μετά τις 11.30 δεν κουνιούνται με τίποτα κι εγώ τους την πήγα στις 12.00. Εντέλει, ο διακανονισμός έγινε λίγο μετά τις 12.00 και χάσαμε το τραίνο. Μισώ τις τράπεζες. Μισώ και τις κότες. Μετά με στείλανε και στην Εφορία για να καταθέσω κάτι καταστάσεις ΦΠΑ, οι οποίες δεν έγιναν δεκτές επειδή ήταν "όλα λάθος!"

Αργότερα, όταν ηρέμησαν κάπως τα πνεύματα, εκμυστηρεύτηκα ορισμένες ιδέες μου στο Λουκά, όπως να φτιάχνει ερωτηματολόγια μηχανημάτων και να τα δίνει στους πελάτες. Χαμογέλασε και μου είπε ότι εγώ θα έπρεπε να κάνω τη δουλειά του Παύλου. "Είσαι ο καλύτερος μηχανολόγος που πέρασε ποτέ από την εταιρεία" παραδέχτηκε. Μα ούτε κουβέντα για αύξηση...

Τετάρτη, 27 Απριλίου 1988

Στο λεωφορείο για τη δουλειά συνάντησα τη Λουίζα και

πιάσαμε ζωηρή συζήτηση. Μου είπε για μια γνωστή της, η οποία παράτησε την άνετη δουλειά της σαν οικιακή γραμματέας γνωστών μεγαλοεφοπλιστών για να μπει στο Δημόσιο, συγκεκριμένα στα τελωνεία, όπου κυριαρχεί η μούχλα και τα ποντίκια! Είναι τρελός ο κόσμος!

Το απόγευμα στο γυμναστήριο πλησίασε ο Χάρης (ωραίος και γυμνασμένος) και προθυμοποιήθηκε να με βοηθήσει στις πιέσεις πάγκου. Λίγο αργότερα είπα να αυξήσω λίγο το βάρος, αντί δυο δίκιλα έβαλα τρία δίκιλα στην κάθε πλευρά της μπάρας, αλλά μου έπεσαν πολύ βαριά, είδα κι έπαθα θα ξαναβάλω τη μπάρα στη θέση της. Τεντώθηκα πολύ και λίγο έλειψε να πέσει επάνω μου, όμως έτρεξε ο Πέτρος (με κάποια καθυστέρηση, θα έλεγα) και με πρόλαβε στο τσακ. "Θα σκοτωθείτε", είπε και ύστερα μας συμβούλεψε όλους να μην κάνουμε τέτοιες ασκήσεις μόνοι μας.

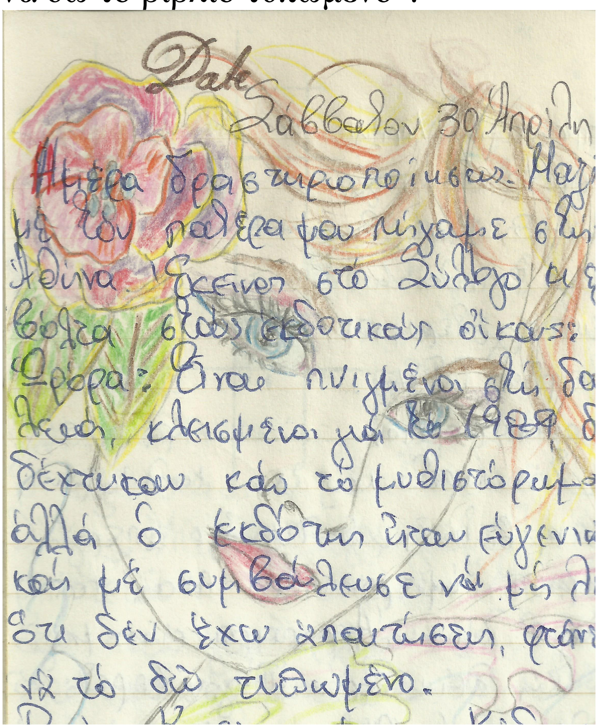
Ύστερα ο Χάρης μου έδειξε πώς γίνονται σωστά τα σετ. Κουραστικό είναι. Εντέλει φύγαμε μαζί. "Πέρασε η ώρα χωρίς να το καταλάβουμε", μου είπε. Μήπως με συμπαθεί;

... Ωστόσο, την επόμενη φορά που θα τον δω στο γυμναστήριο θα μου φανεί απόμακρος και περίεργος. Σε μια στιγμή τον ακούω να χαριτολογεί "Ναι, τη φλερτάρω", στους άλλους, που καγχάζουν ειρωνικά. Τελικά, μάλλον με δουλεύει ο τύπος. Αλήθεια, τι άλλο περίμενα;

Νέοι Ορίζοντες

Σάββατο, 30 Απριλίου 1988

Ημέρα δραστηριοποίησης: Πήρα σβάρνα διάφορους εκδοτικούς οίκους για να τους αφήσω το μυθιστόρημά μου “Η Συνωμοσία των Σκιών”. Αυτή η πρώτη επαφή δεν έφερε τόσο ενθαρρυντικά αποτελέσματα: Η μεγάλη πλειψηφία των εκδοτών δεν δέχθηκαν ούτε να δουν το βιβλίο, επειδή πνίγονται στη δουλειά, λένε. Ορισμένοι άλλοι το παίζουν ιδεαλιστές με υφάκι, που εκδίδουν “μονάχα εκλεκτά αναγνώσματα και όχι ό,τι να 'ναι”. 'ναι”. Σε κάποιον είπα πως “Δεν έχω απαιτήσεις, φθάνει να δω το βιβλίο τυπωμένο”.

“Να μη λέτε έτσι! Δεν έχετε δουλέψει γι' αυτό;” με συμβούλεψε με φιλικό ύφος.
Σαφώς, έχει δίκιο· τρία χρόνια το δούλευα.

Μετά από οδηγίες του πατέρα μου, πήγα στην οδό Αθηνάς, σε κάποιον εκδότη Τσαλίκη, που είναι, λέει, παλιός γνωστός του από το Ληξούρι. Αποδείχτηκε ζαχαροπλαστείο, απ' όπου μ' έστειλαν σ' ένα διπλανό μαγαζί. Τζίφος, φυσικά.

Επέστρεψα στο ζαχαροπλαστείο κι έμαθα τελικά ότι ο Τσαλίκης λείπει στην Ιταλία. Προφανώς, δεν υπάρχει τέτοιος εκδοτικός οίκος.

Ένας άλλος, πολύ διάσημος εκδότης, μου δήλωσε κοφτά πως δεν εκδίδει καθόλου πρωτοεμφανιζόμενους, παρά μόνο επώνυμους συγγραφείς.
"Το βιβλίο είναι καλό", επέμεινα εγώ.
"Ουδεμία αμφιβολία, καλά βιβλία χιλιάδες, μα εμείς δεν εκδίδουμε καλά βιβλία αλλά εμπορικά βιβλία!". Ειλικρινής ο τύπος.
"Είναι και εμπορικό!", απτόητη εγώ.
"Εμπορικό αποκλείεται να είναι γιατί δεν είστε επώνυμη!" Σύντομα και σταράτα.
"Ευχαριστώ, γεια σας!"

Κυριακή, 1η Μαΐου 1988

Ημερήσια εκδρομή με γκρουπ στον Άη Γιάννη το Ρώσο, στην Εύβοια, μαζί με τους γονείς μου και την οικογένεια του θείου Λάμπρου. Η διαδρομή ήταν πολύ ωραία, μέσα σε δενδρόφοιτες βουνοπλαγιές και μπόλικο πράσινο. Όμως, το κέφι όμως, μου το χάλασε ένας παρανοϊκός γέρος, ο οποίος πήγαινε διαρκώς κοντά στον οδηγό κι έβγαζε γελοία λογίδρια ή έλεγε κρύα ανέκδοτα με την απαίσια καμπανιστή φωνή του, σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής.

Όταν φτάσαμε, επιτέλους, στον Άη Γιάννη το Ρώσο (τ' αυτιά μου!) πήγαμε όλοι μαζί για προσκύνημα στη ζώνη του αγίου και μετά στο σκήνωμα. Το πρόσωπό του είναι σκεπασμένο επειδή παλαιότερα οι πιστοί το δάγκωναν για να παίρνουν τα κομμάτια για φυλακτό. Τα χέρια και τα πόδια του δεν είναι τόσο καλοδιατηρημένα. Ύστερα φάγαμε σε τοπική ταβέρνα και μετά παίξαμε βόλεϋ με τη Νάσια και με κάτι άλλα παιδιά από το γκρουπ. Πολύ το διασκέδασα. Στη συνέχεια, κάναμε βόλτα με την ξαδέρφη μου στο ανθισμένο, καταπράσινο χωριό και συζητήσαμε σχετικά με την καταπίεση της γυναίκας στη σύγχρονη κοινωνία, όπου μια κοπέλα μόλις κλείσει τα 25 θεωρείται ξοφλημένη.

Γενικώς, δεν πέρασα άσχημα, ωστόσο στο γυρισμό αγανάκτησα πια με τον γέρο κρετίνο, που μας ανάγκασε να ακούμε ασταμάτητα τις προϊστορικές καντάδες του, τις οποίες

σιγοντάριζε κιόλας! Κάποιος διαμαρτυρήθηκε αλλά ο μαλάκας τον έγραψε. Κανένας άλλος δεν τόλμησε να πει κουβέντα! Όπως έμαθα στην επόμενη στάση, ήταν η κακή μου τύχη που οδήγησε εμένα και τη μητέρα μου να μπούμε στο λάθος πούλμαν. Ο πατέρας μου και η οικογένεια του θείου Λάμπρου μπήκαν στο δεύτερο πούλμαν, όπου ακούγονταν ωραία μοντέρνα τραγούδια, ενώ το όλο κλίμα ήταν πολύ πιο ευχάριστο.

Μέχρι να φτάσουμε στην Αθήνα, έσπασαν εντελώς τα νεύρα μου (και όλων των άλλων φαντάζομαι) με τα προπολεμικά τραγούδια και την ακατάσχετη, αρρωστημένη λογοδιάρροια του βλάκα. Απορίας άξιον: Πώς και δεν αντέδρασε κανένας δυναμικά, όλες αυτές τις βασανιστικές ώρες; Αν είχα απαιτήσει εγώ να ακουστεί μόνο ένα τραγούδι της αρεσκείας μου, θα γινόταν πραξικόπημα εκεί μέσα! Γιατί οι άνθρωποι υποτάσσονται τόσο εύκολα στον κάθε βλαμμένο που το παίζει ηγέτης;

Δευτέρα, 2 Μαΐου 1988

Επιστρέφοντας από τη δουλειά, είδα στο λεωφορείο τον πιο ωραίο άνδρα της ζωής μου: Ψηλός, λεπτός, αθλητικός αλλά εύθραυστος, σέξυ, με λευκό δέρμα, λεπτό γωνιώδες πρόσωπο με άψογα χαρακτηριστικά, μεγάλα καστανά μάτια, συρμάτινα γυαλιά, ψηλό λαιμό, μαύρα σγουρά μαλλιά μακριά ως τους ώμους. Ήταν γύρω στα 25 και φορούσε φόρμα με αθλητική φανέλα. Απλά ήταν τέλειος, δεν χόρταινα να τον κοιτάζω. Κατέβηκε στη στάση Καλογήρων. Θλίψη: Κρίμα να χαθεί έτσι από τη ζωή μου...

Αργότερα, στο σπίτι της Αλίκης, ο Γιαννάκης μου έδωσε μια μαργαρίτα και μου είπε να κάνω "μ' αγαπά, δεν μ' αγαπά". Ύστερα έκλαιγε που του τη χάλασα. Όταν ήλθε η ώρα να φύγουμε, ο μικρός έμπηξε τα κλάματα. Έτσι κάνει πάντα όταν φεύγω, λέει η αδελφή μου. Την προηγούμενη φορά πλάνταξε για κανένα μισάωρο και δεν μπορούσαν να τον ησυχάσουν με τίποτα...

Τρίτη, 10 Μαΐου 1988

Ολόκληρη η ζωή μου συμπυκνωμένη σε μια μέρα: Χαμός στη δουλειά, έπρεπε να κανονίσω την άφιξη των τεχνικών από τις εταιρείες Grossi και Cosmico στο εργοστάσιο του Χρηστίδη στα Γιάννενα. Παράλληλα, έπρεπε να πείσω τους Derossi και Meltec να στείλουν εγκαίρως τα τιμολόγια για τον Δήμουλα. Κατά τις 3.20, ενώ η Meltec έκανε το κορόιδο, τηλεφώνησε ο εκτελωνιστής του Δήμουλα κι απαίτησε να στείλω τα τιμολόγια αυθημερόν με λεωφορείο από τον Κηφισσό -πράγμα αδύνατον, γιατί το τελευταίο λεωφορείο για το Άργος, όπου βρίσκεται το οινοποιείο του, φεύγει στις 5.00. Παρά τα επανειλημμένα φαξ μου, μέχρι τις 5.00 η Meltec δεν είχε στείλει τίποτα κι έπαθα υστερία!

Αργότερα, στο σπίτι επιτέλους, μόλις κάθησα στο μεσημεριανό τραπέζι η μαμά άρχισε τις διαταγές:

"Φάε ψωμί!"

Πάω να πάρω το ψωμί μα δεν προφταίνω.

"Φάε τυρί!"

Πάω να πάρω το τυρί μα δεν προφταίνω.

"Φάε σαλάτα!"

Πάω να πάρω σαλάτα με δεν προφταίνω.

"Φάε και λίγο το φαΐ σου! Όλο με νιανιά θα τρέφεσαι;"

"Μαμά!"

"Τι θέλεις;"

"Παράτα με και πήγαινε να δει τηλεόραση!"

"Άμα ψοφήσω θα ησυχάσεις από μένα!" μου πέταξε και έφυγε χολωμένη.

Όσο για το body building, όλοι μου φαίνονται πια ξένοι εκεί. Η Regine έχει πολύ καιρό να εμφανιστεί, δεν πολυμιλάω με τους υπόλοιπους και έχω αρχίσει να βαριέμαι την όλη ιστορία. Σήμερα το βράδι, γυρίζοντας σπίτι από το γυμναστήριο, κάποιο από τα τσογλάνια της οδού Τεμπών, που μοιάζουν να παραφυλάνε πότε θα περάσω, με φώναξε "καμηλοπάρδαλη". Πολύ θα ήθελα να πέσει και να σπάσει το πόδι του!

Αργότερα πέρασε από το σπίτι η Πέρσα επειδή ήθελε να της ζωγραφίσω ένα σχέδιο με ψάρια. Τελείωσα σ' ένα τέταρτο. Η θεία Ερμιόνη, που ήταν παρούσα, πήγε να την πικάρει: Είπε για δυο αδελφές που τους κεντούσε στο σχολείο κι έπαιρναν άριστα, αλλά αν τις έβαζε η δασκάλα να κεντήσουν μέσα στην τάξη, θα τα έκαναν θάλασσα. Η Περσεφόνη στραβομουτσούνιασε λίγο αλλά έκανε πως δεν κατάλαβε τη σπόντα...

Παρασκευή, 13 Μαΐου 1988

Το αποκορύφωμα: Ο Δήμουλας έχει φαξ στο Άργος και δεν μας το έλεγε! Τσάμπα η αγωνία και το υστερικό τρέξιμο με τα χαζοτιμολόγια! Ο τύπος είναι τρελός για δέσιμο! Ας ελπίσουμε ότι θα λήξει καλά και η υπόθεση με τις ετικετέζες Tafel, οι οποίες έρχονται στον Πειραιά αντί στο Λουτράκι. Όχι τίποτε άλλο, πάλι εγώ θα θεωρηθώ υπεύθυνη για τα λάθη των Ιταλών.

Κατά τ' άλλα: Τηλεφώνησα στον Κοτσώνη, συστηθήκαμε και μου εξήγησε ότι ο ίδιος είναι συγγραφέας με πρόσβαση σε διάφορους γνωστούς εκδοτικούς οίκους. Μου επισήμανε ότι είναι μάλλον απίθανο ν' αναλάβει ο εκδότης όλα τα έξοδα εκτύπωσης του βιβλίου μου, ένα μέρος θα πρέπει να το επιβαρυνθώ εγώ. Ο ίδιος έχει γράψει πολλά βιβλία κι ακόμη δυσκολεύεται. Πάντως, σε πρώτη φάση, μου φάνηκε πολύ θετικός: “Θα σκύψω πάνω του (εννοεί το βιβλίο) με πολλή αγάπη” ... “Μου αρέσει η Κεφαλλονιά μα ο αυξανόμενος τουρισμός έχει σαν αποτέλεσμα την εκπόρνευση των κατοίκων” (δις). Κάτι δεν μου αρέσει στις εκφράσεις του, ωστόσο δείχνει ενδιαφέρον για το μυθιστόρημά μου. Εντέλει, δώσαμε ραντεβού για την Τρίτη.

Σάββατο, 14 Μαϊου 1988

Θαύμα! Έγινε θαύμα! Κατόρθωσα να ξεκινήσω για μια διήμερη εκδρομή στο Πήλιο με γκρουπ και με μεγάλη ευχάριστη παρέα: τις ξαδέλφες Χρύσα και Τούλα, την Ελένη (μένει στην Αργυρούπολη, ήταν παλιά συμμαθήτριά μου στο λύκειο αλλά σε διαφορετικό τμήμα, τώρα είναι συνάδελφος και

φίλη της Χρύσας -κοίτα ***σύμπτωση***), τη Μαίρη (καλή κοπέλα, παλιά συνάδελφος της Χρύσας), τον Χάρη (φίλος της Γωγώς, παχουλός, ορκωτός λογιστής) και τον Γιώργο (22 ετών, ωραίο παιδί, κατασκευαστής). Το πούλμαν ήταν μάλλον παλιό, με κόκκινα καθίσματα και κακά μεγάφωνα.

Καθ' οδόν μιλήσαμε για λίγο σχετικά με το body building, συμφωνήσαμε ότι σφίγγει τους μυς, ενώ αλλάζει ακόμη και το παράστημά μας. Η Χρύσα έλεγε ότι δεν μπορεί να κάνει ορισμένες ασκήσεις, όπως μπάρες και κοιλιακούς. Τα έχασαν όταν άκουσαν πως εγώ σηκώνω 24 κιλά στη μπάρα.

Στα Καμένα Βούρλα σταματήσαμε για καφέ. Άκουσα ότι στο τυπογραφείο όπου δουλεύουν οι ξαδέρφες μου έχουν συνηθίσει τα βλέπουν τεράστια ποντίκια, ενώ τα μηχανήματα είναι πανβρώμικα και οι χώροι πνιγμένα στα χαρτιά.

Διανυχτερεύσαμε στα Καλά Νερά, στο ξενοδοχείο Ιζέλα. Οι άνδρες πήραν ένα δίκλινο δωμάτιο και οι γυναίκες "σουίτα" αποτελούμενη από δυο δίκλινα κουζίνα και λουτρό. Το χωριό είναι ήσυχο, καθαρό, πνιγμένο στις τριανταφυλλιές και στο πράσινο. Φάγαμε το μεσημεριανό μας σε μια παραλιακή ταβέρνα. Ο Γιώργος ήταν δίπλα μου και δεν παρέλειπε να γεμίζει το ποτήρι μου. Ύστερα πήγαμε στα συγκρουόμενα αυτοκινητάκια για τράκες. Το απόγευμα καθίσαμε για καφέ, ακριβώς απέναντι από τη θάλασσα. Στον καφέ ρίξαμε και παγωτό, δεν είχα ξαναδοκιμάσει, ήταν πολύ ωραίο. Κουβέντιαζα ευχάριστα με τους άνδρες και την Τούλα. Σχεδόν απόρησα με την άνεσή μου...

Μετά από δισταγμούς ωρών, και αφού ανακαλύψαμε πως όλο το υπόλοιπο γκρουπ είχε πάει στο Βόλο χωρίς εμάς, πήγαμε στη στάση και περιμέναμε το λεωφορείο. Μέχρι την τελευταία στιγμή, που φάνηκε το όχημα, οι άλλοι ήταν αναποφάσιστοι αν θα πάμε στο Βόλο ή όχι. "Εγώ λέω να το πάρουμε, γιατί αν δεν το πάρουμε ύστερα θα λέμε ότι χάσαμε την ευκαιρία! Και μετά δεν έχει άλλο λεωφορείο!" είπα και τους έπεισα να επιβιβαστούμε.

Το βράδι φάγαμε σουβλάκια με πατάτες στην παραλία του Βόλου (πολύ κόσμος, κίνηση, θυμίζει τον Πειραιά) και

καταλήξαμε στη ντισκοτέκ “Rex”. Η πίστα ήταν μικρή και φαινόταν απέξω. Ξεγελαστήκαμε ακούγοντας το Staying Alive και μπήκαμε. Σύντομα όμως διαπιστώσαμε ότι τα περισσότερα τραγούδια ήταν αργά, όχι χορευτικά. Παρήγγειλα Alexander, μου έφεραν κατά λάθος Cutty Shark, μου το άλλαξαν χωρίς γκρίνια. Εγώ χόρεψα λίγο, η Μαίρη όχι. Ο Γιώργος δεν χορεύει καλά, ούτε εγώ άλλωστε. Ξεχώριζε μια όμορφη κοπέλα με μαύρα σγουρά μαλλιά και μίνι μαύρο φόρεμα με βολάν, η οποία χόρεψε με εντυπωσιακό τρόπο το "Papa don't preach" και μετά το "Billie Jean". Δεν μείναμε για πολύ, τα όνειρα για ξενύχτι ναυάγησαν γρήγορα. Πάντως, η σημερινή μέρα ήταν από τις πιο διασκεδαστικές της ενήλικης ζωής μου...

Κυριακή, 15 Μαΐου 1988

Σήμερα γυρίσαμε τα χωριά του Πηλίου: Στην Τσαγκαράδα οι ξαδέρφες μου κάθησαν σε ένα πνιγηρό καφενείο, ενώ εγώ προτίμησα να περπατήσω μαζί με τους υπόλοιπους. Το χωριό μου άρεσε πολύ, με τα γραφικά σπίτια του μέσα σε δάση από καστανιές τυλιγμένες στους κισσούς. Επιστρέφοντας, βρήκαμε τους άλλους στην πλατεία, όπου δεσπόζει μια πλατανιά χιλιάδων ετών και μια παλιά εκκλησία, στην οποία μπήκαμε και προσκυνήσαμε.

Μετά σταματήσαμε στα Χαϊνια (τίποτα σπουδαίο) για φαγητό μα η μπριζόλα μου άργησε απελπιστικά. Η Μακρυνίτσα μου φάνηκε πανέμορφη, σκαρφαλωμένη κλιμακωτά μέσα στο δάσος, με υπέροχη θέα στη φύση και στην πόλη του Βόλου. Η Πορταριά πρέπει να είναι το καλύτερο απ' όλα τα χωριά, ωστόσο δεν προφθάσαμε να δούμε πολλά πράγματα επειδή η διαδρομή ήταν υπερβολικά χρονοβόρα. Επιστρέφοντας προς το Βόλο είδαμε την Επισκοπή, το πιο εντυπωσιακό κτήριο του Πηλίου.

Όλα καλά, όμως η πολύωρη διαδρομή στο πούλμαν με εκνεύρισε: Τεράστιες αποστάσεις, παιδιά που ούρλιαζαν ασταμάτητα (όπως ο Πάνος, ένα χοντρό, φωνακλάδικο, αντιπαθέστατο παιδί που καθόταν ακριβώς πίσω μου), τραγούδια αδιάφορα που ακούγονταν χάλια στο χαλασμένο

μεγάφωνο. Τελικά, όσο όμορφα κι αν είναι τα τοπία, η ατέλειωτη κουραστική διαδρομή σου χαλάει τη διάθεση. Ωστόσο, ας εκτιμάμε αυτό που μας δίνεται τώρα επειδή, όπως λέει και το πιο ωραίο τραγούδι που άκουσα σήμερα, “Ποιος να ξέρει τ' αύριο τι θα φέρει...”

Τρίτη, 17 Μαΐου 1988

Μετά τη δουλειά, κανόνισα ραντεβού με τη Χρύσα για να πάμε μαζί στο μαγαζί του Χρήστου Κοτσώνη, κάπου στους Αμπελοκήπους. Το περιβάλλον μου φάνηκε ενδιαφέρον, γεμάτο κουλτουριάρικα βιβλία τοποθετημένα πάνω σε τρεις σειρές ράφια που δύσκολα θα εγκαταλείψουν. Καθήσαμε σ' έναν ωραίο χειροποίητο καναπέ, φτιαγμένο από κούτσουρα και σκεπασμένο με κουρελούδες και βιβλία.

Ο τύπος ήταν πολύ φιλικός, μας χάρισε από ένα αντίτυπο του βιβλίου του “Η άγνωστη πόλη” και σε μένα επιπλέον τα “Μικρά Ανάλεκτα”, θα πρέπει όμως να του το επιστρέψω. Σαραντάρης, κουλτουριάρης, ανύπαντρος, πρώην οργισμένος νέος από αυτούς που νομίζουν ότι απέφυγαν το συμβιβασμό. Του είπα ότι γράφω από μικρή αλλά πιο σοβαρά από τα 21 μου, που αποφάσισα να συγγράψω ένα κανονικό μυθιστόρημα και να το εκδώσω. Του είπα επίσης ότι διαβάζω ξένη λογοτεχνία, κυρίως βιβλία που δίνουν πληροφορίες ή διδάσκουν κάτι. Εκείνος μου απάντησε πως τα ίδια κάνει και ο ίδιος μα έτσι δεν αποκτάς πολλά, ούτε ευχαριστιέσαι το διάβασμα. Κάποτε, λέει, ρώτησαν τον Mastroianni: “Τι αποκομήσατε από την ταινία "Ο Μελισσοκόμος" που γυρίσατε με τον Αγγελόπουλο;” κι εκείνος αποκρίθηκε: “Έχω γυρίσει 150 ταινίες. Αν κρατούσα κάτι απ' όλες, θα ήμουν σοφός”. Δεν είμαι σίγουρη ότι συμφωνώ με αυτό το σκεπτικό...

Εντέλει μου δήλωσε ανεπιφύλακτα ότι θα εκδώσει το βιβλίο μου οπωσδήποτε, θα το διαβάσει προσεκτικά, θα το δώσουμε και σε δημοσιογράφους για να πάρουμε κριτικές. Μάλλον θα χρειαστεί να επιβαρυνθώ εγώ μέρος από τα έξοδα εκτύπωσης και τη διακίνηση θα την αναλάβει ο εκδότης. Η λινοτυπία στοιχίζει πολύ λιγότερο από τη φωτοσύνθεση.

Μάλλον θα την προτιμήσουμε, εφόσον μάλιστα το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο.

Λίγο αργότερα ήλθε κάποιος Σάκης μαζί με μια λεπτή συμπαθητική κοπέλα και ο Χρήστος θυμήθηκε τον παλιό καλό καιρό μετά τη Μεταπολίτευση, όταν μπαινόβγαινε πολύς κόσμος στο μαγαζί και τα επαναστατικά βιβλία ήταν της μόδας. Τότε έπαιζαν κι ένα παιγνίδι, "Σενάριο και Ηθοποιοί". Παράδειγμα:

"Φτωχός ψαράς στη Λέσβο, που σπουδάζει γιο στην Αθήνα, ποιός είναι;" ρωτά η "μάνα", δηλαδή ο Χρήστος

"Ο Γιώργος Φούντας ή ο Νίκος Κούρκουλος", απαντά ο Σάκης.

"Όχι, ο Παντελής Ζερβός!" πετάγεται η Χρύσα και η ομάδα συμφωνεί.

"Έχει έναν κολλητό φίλο που τα πίνουν κάθε βράδι στην ταβέρνα. Ποιός είναι;" ρωτά τώρα η "μάνα".

"Ο Λαυρέντης Διανέλλος!", πετάγεται ο Σάκης και συμφωνούμε όλοι.

"Κι αυτός έχει γυναίκα και κόρη. Ποιά είναι η κόρη;" ξαναρωτά ο Χρήστος.

"Η Τατιάνα Παπαμόσχου!" προτείνω εγώ. Του Χρήστου του έκανε εντύπωση η ιδέα μου αλλά πρότεινε χλιαρά Μέμα Σταθοπούλου.

Φεύγοντας, η Χρύσα μου εκμυστηρεύτηκε πως ο Κοτσώνης της φάνηκε καλός αλλά κάπως υπερβολικός. "Θα πάθει την πλάκα του με το βιβλίο σου", μου είπε γελαστά κι εγώ συμφώνησα "αλλά δεν ξέρω από ποιά άποψη, κουλτουριάρης γαρ".

Παρασκευή, 20 Μαΐου 1988

Επιστρέφοντας από τη δουλειά, μπαίνοντας στη Νηρηίδων είδα πολύ κόσμο στο γωνιακό καφενείο, που μόλις μαζεύτονταν από μια κηδεία. Απόρησα επειδή υπήρχαν πολλοί νέοι ανάμεσα στους καλεσμένους, ανάμεσά τους διέκρινα και ορισμένους διάσημους τραγουδιστές. Όπως μας πληροφόρησε αργότερα η θεία Ερμιόνη, ο νεκρός ήταν ένας 22χρονος που αυτοκτόνησε κρεμασμένος από το μπαλκόνι, παρόλο που δεν είχε σοβαρά προβλήματα: Ήταν αρραβωνιασμένος και φοιτητής

Βιομηχανικής. Ποιός ξέρει, όμως... Ο Γρηγόρης στενοχωρέθηκε πολύ επειδή ο αυτόχειρας ήταν πρώην συμμαθητής του. Η θεία Ερμιόνη κατηγορούσε το γιο της ότι το παρακάνει με τους θρήνους -μέχρι που ζήτησε από τη μητέρα του να της δώσει το στήθος της για να το βυζάξει, σα να ήταν μωρό!

"Μάσκα": Κοινωνική ταινία που παρακολούθησα στην TV, με πρωταγωνίστρια τη Σερ. Ένας έφηβος πάσχει από λεοντισμό και είναι παραμορφωμένος στο πρόσωπο. Ωστόσο, τα πάει θαυμάσια με παρέες μηχανόβιων, κερδίζει γρήγορα το αρχικά εχθρικό περιβάλλον του σχολείου πετώντας λίγες εξυπνάδες, κανένας μαθητής δεν ενοχλείται όταν ο "ελεφαντομούρης" σαρώνει όλους τους επαίνους, ενώ τον ερωτεύεται μια τυφλή μα πανέμορφη κοπέλα.

Αν είναι δυνατόν! Και υποτίθεται πως η ταινία βασίζεται σε αληθινά γεγονότα! Ή οι σεναριογράφοι μας δουλεύουν, ή δεν ξέρω τι συμβαίνει! Αλήθεια, έτσι αντιμετωπίζεται ένα "διαφορετικό" άτομο μέσα σε μια οποιαδήποτε αγέλη; Εγώ είχα πάντα πολύ περισσότερα προβλήματα απ' αυτόν! Μας δουλεύουν, μου φαίνεται...

Κυριακή, 22 Μαΐου 1988

Πέρασα το πρωινό με το Γιαννάκη, επειδή οι γονείς του ήταν εκδρομή στην Αίγινα και η μαμά μου είχε πάει στο 40ήμερο μνημόσυνο της θείας Αρχοντίας. Παρακολουθήσαμε κάτι ηλίθια κινούμενα σχέδια σε βιντεοταινία αλλά την περισσότερη ώρα ο μικρός μου έβγαλε την πίστη: Παίξαμε μπάλα, κατουρήθηκε, ήθελε να δει τα βυζιά μου, μπαινόβγαινε από το παράθυρο.

Κάποια στιγμή μου λέει με πονηρό βλέμμα: "Πάρε αυτά τα παιγνίδια και πήγαινέ τα στην κουζίνα" -δύο μέτρα απόσταση. Του κάνω το χατήρι μα μόλις επιστρέφω στην κάμαρα, μετά από ένα δευτερόλεπτο, ο μικρός έχει γίνει άφαντος! Κοιτάζω κάτω από το κρεβάτι μήπως έχει κρυφθεί, τίποτα. Όμως το παράθυρο είναι ανοιχτό, άρα έχει πηδήξει από εκεί στην αυλή, υποθέτω. Βγαίνω έξω μα δεν τον βλέπω πουθενά. Φωνάζω το όνομά του, πουθενά ο μικρός. Πετάγομαι

στο δρόμο, τρέχω ως το κοντινό σταυροδρόμι, τίποτα. Αρχίζω να παθαίνω σοκ. Ξαναμπαίνω στην αυλή, συνεχίζω να φωνάζω και τότε ακούω μια φωνή εξ ουρανού: “Θεία, εδώ είμαι!”. Υψώνω το κεφάλι και βλέπω το Γιάννη να έχει ανέβει στην ταράτσα, δυο ορόφους πιο πάνω! Φαίνεται πως η πόρτα του σπιτιού δεν είχε κλείσει καλά, οπότε ο μικρός την έσπρωξε και μπήκε στο κλιμακοστάσιο. Ανεβαίνω επάνω εν ριπή οφθαλμού, αρπάζω το Γιάννη από το χέρι, τον κατεβάζω κάτω έξαλλη, του ρίχνω και μερικές φάπες. Λοιπόν, απορώ με όλες αυτές που τη βρίσκουν μεγαλώνοντας κουτσούβελα. Αυτή η ζωή μάλλον δεν κάνει για μένα...

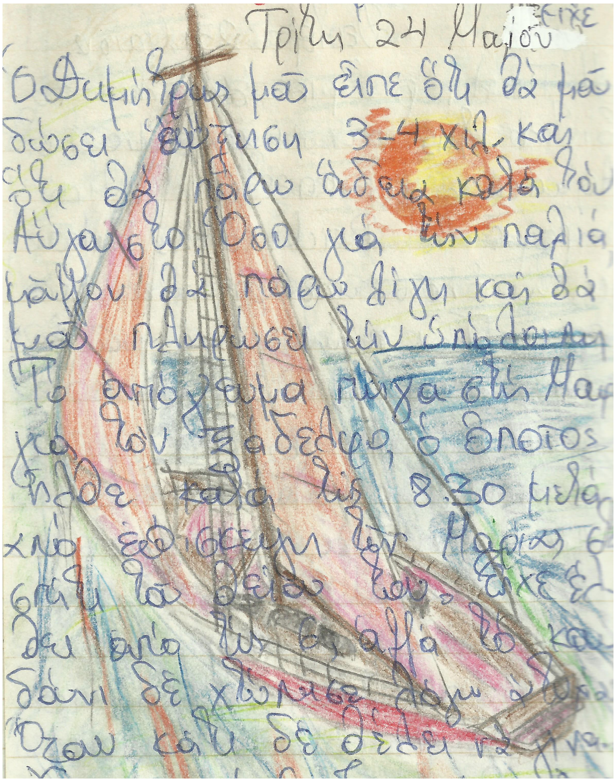
Τρίτη, 24 Μαΐου 1988

Το απόγευμα πήγα στης αδελφής μου με σκοπό να μου συστήσει τον Βαγγέλη, έναν ξάδερφο του Λάμπη από την Κρήτη. Περιμέναμε, περιμέναμε, ο τύπος δεν έλεγε να εμφανιστεί και τελικά η Αλίκη αναγκάστηκε να περάσει από το σπίτι του θείου του εκεί κοντά, για να δει τι έγινε ο νυμφίος. Εντέλει, ο νεαρός εμφανίστηκε κατά τις 8:30 και μας πληροφόρησε πως είχε έλθει και νωρίτερα, κατά τις 6:00, αλλά παραδόξως το κουδούνι δεν χτυπούσε. Περίεργη ατυχία αυτή.

Μόλις μπήκα στο σαλόνι και τον είδα, ένιωσα μια περίεργη αμηχανία -μάλλον επειδή η Αλίκη δεν μπήκε καν στον κόπο να μου τον συστήσει. Είπαμε απλώς ένα “γειά” και τίποτε άλλο. Μετά βρέθηκα στην κουζίνα με την αδελφή μου, η οποία με νουθέτησε με ύφος περιφρονητικό ότι δεν φέρθηκα με το απαραίτητο νάζι και ότι στεκόμουν εκεί σαν ξυλάγγουρο.

Στο μεταξύ ο Χαράλαμπος είχε κουβαλήσει τρεις βιντεοκασέτες και δυο φίλους του με τις γκόμενές τους. Έκατσαν και είδαν και τα τρία έργα επί τόπου, στο σαλόνι, με αποτέλεσμα να μη μπορούμε να αρθρώσουμε κουβέντα. Συμπαθητικός τύπος ο Βαγγέλης, δεν πολυσυμπαθεί τις βιντεοταινίες, ούτε κι εγώ άλλωστε. Ψηλός, λεπτός, ολίγον μαυριδερός -μα πού να τον δω μέσα στο σκοτάδι; Προξενιό να σου πετύχει...

Οι γυναίκες βαρεθήκαμε γρήγορα και πήγαμε για μπύρες. Ο Γιαννάκης προκάλεσε επεισόδιο, έκλαιγε και τσίριζε επειδή το παγωτό κυπελάκι που του πήραμε δεν του έφτασε. Η Αλίκη ξαφνικά θυμήθηκε πως δεν πήγε στη γιορτή γενεθλίων της ξαδέρφης Νίκης και την έπιασε φόβος μή-πως την παρεξηγή-σουν. Έτσι, μου έδω-σε την παραγγελία: “Φεύγοντας, πέρνα από τη Νίκη και πες της χίλια συγγνώμη για την αμέλεια και ότι θα έλθω αύριο για να ευχηθώ”. Εννοείται πως δεν πήγα. Εντά-ξει, έχουμε μπλέξει οικογενειακώς, υπη-ρετούμε την Αυτής Μεγαλειότητα Αλίκη, όμως οι γελοιότητες έχουν και τα όριά τους...

Κυρ. 27 Μαΐου 1988

Το πρωί τηλε-φώνησα στον Κοτσώ-νη και μου ανακοί-νωσε χαρωπά τα εξής: “Το βιβλίο σου είναι πολύ καλό για πρώτο, έχει πολύ ωραία ση-μεία αλλά κάπου θα μπορούσες να το περι-κόψεις. Να το εκδώ-σεις όμως, και προς Θεού, μην σταμα-τήσεις εδώ, να γρά-ψεις κι άλλα βιβλία, καλύτερα!” Πρόσθεσε ότι θα το δώσουμε σε κριτικούς και θα έχουμε καλές αλλά και κακές κριτικές. Μου έχει βρει, λέει, έναν “πολύ αξιόλογο και πρόθυμο εκδοτικό οίκο”, ο οποίος όμως θα ζητήσει κάποια συμμετοχή στα έξοδα έκδοσης. Όταν της το είπα, η Χρύσα συμφώνησε: “Μην απορρίψεις καμμία πρόταση για συμμετοχή. Το αφεντικό μου θα αναλάβει τη στοιχειοθεσία και θα σου κάνουμε έκπτωση”. Αρχίζουν να με πείθουν.

Σάββατο, 28 Μαΐου 1988

Πρωί πρωί η μαμά μου τά 'πρηξε επειδή, ως συνήθως, βάλθηκε να ασχολείται διαρκώς μαζί μου: “Μη βάλεις αυτή τη μπλούζα, βάλε την άλλη” ... “Αυτή σου δείχνει τον ώμο που πέφτει” ... “Η άλλη τονίζει τη στραβή σου πλάτη” ... “Αδυνάτισες, χάλια είσαι!”. Τελικά, είναι πολύ ύπουλα πιεστική. Από τότε που ήμουν μικρή, με νουθετεί συνεχώς για το παραμικρό, φροντίζει να κριτικάρει οτιδήποτε κάνω και κοιτάει να μου στερεί οποιαδήποτε πρωτοβουλία, ακόμη και στα πιο απλά πράγματα.

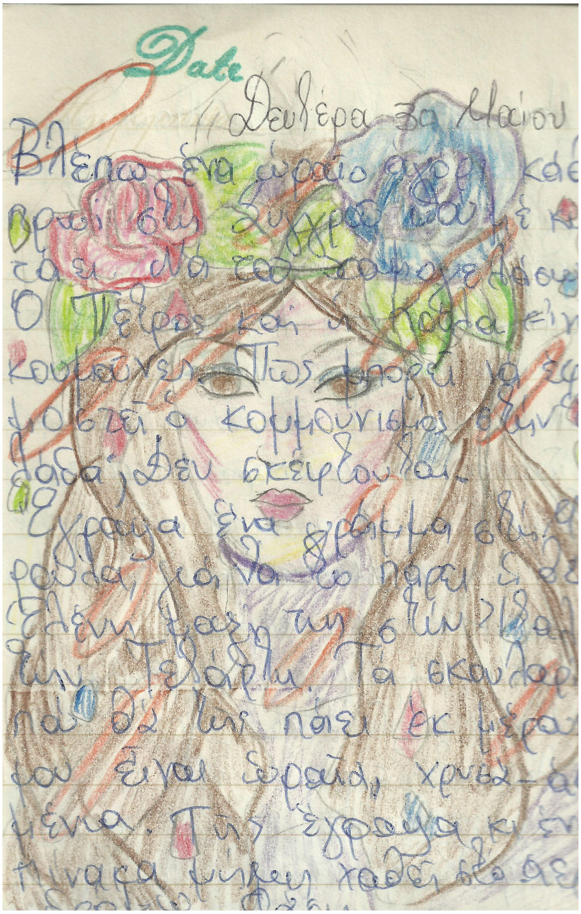
Το μεσημέρι ήλθε η Αλίκη, έφαγε μαζί μας και συμφώνησε ότι η μαμά είναι πιεστική και παράξενη, ιδιαίτερα μαζί μου. Η αδελφή μου της ξέφυγε επειδή για κάποιο περίεργο λόγο η μαμά δεν ασχολιόταν ποτέ μαζί της -έστω κι αν οι γονείς μου φαγώθηκαν να την παντρέψουν βεβιασμένα από τα 16 της, μην τυχόν κι εξωκοίλει.

Κυριακή, 29 Μαΐου 1988

Στο body building έκανα στήθος και πόδια. Μόλις βρέθηκα κοντά στον επικλινή πάγκο, όπου ήταν ήδη βαλμένα 17 + 17 κιλά στη μπάρα, η Regine πλησίασε και μου είπε στ' αστεία: “Κάνεις τόσα; Μπράβο;”
“Προχωρώ γρήγορα! Τι νομίζεις;” απάντησα.
“Θα τα φτάσει! Το φαντάζεσαι;”πετάχτηκε ένας άλλος.
Ύστερα η Regine με βοήθησε να σηκώσω 7 κιλά με τη μπάρα κι επειδή τα κατάφερα καλά έλεγε "Tre bien, tre bien!”

Το βράδι η Αλίκη έκανε πάρτυ. Ήταν εκεί διάφοροι φίλοι του Λάμπη, όμως ο νυμφίος έλειπε. Χόρεψα λίγο χασαποσέρβικο μαζί με τις άλλες γυναίκες σε κύκλο. Η αδελφή μου έκανε επίδειξη χορεύοντας τσιφτετέλι πάνω στην καρέκλα. Στο τέλος βαρέθηκα τις πολλές λαϊκούρες, το ίδιο και οι περισσότεροι εκεί μέσα, όμως το ζεύγος Μαρκάκη δεν εννοούσαν με τίποτα να αλλάξουν ρεπερτόριο. Καλά ήταν γενικά, όμως πρέπει οι οικοδεσπότες να υπολογίζουν και τα γούστα των καλεσμένων. Αποχώρησα γύρω στα μεσάνυχτα, μαζί με τον Τάκη

και τη φιλενάδα του. Ο Τάκης έτρεχε σαν τρελός και στις στροφές τα φρένα στρίγγλιζαν.
“Δεν πιστεύω να φοβάσαι!” μου είπε σε μια στιγμή.
“Εγώ; Όχι βέβαια, γουστάρω!”

Τρίτη, 31 Μαΐου 1988

Άργησα να τελειώσω από τον Κυριακίδη σήμερα επειδή χρειάστηκε να του δακτυλογραφήσω κάτι χαζά πρακτικά 10 σελίδων, συν την υπόλοιπη αλληλογραφία εξωτερικού.

Προσφέρθηκε να με φέρει στο σπίτι με το αμάξι του αλλά μου την έδωσε γιατί το πήγαινε φυρί-φυρί να αποδείξει ότι εγώ δεν βγαίνω ποτέ να διασκεδάσω. “Πώς γίνεται αυτό, να μην έχεις κάπου να πας σήμερα το βράδι; Δεν έχεις κανένα δεσμό;” με ρώτησε καχύποπτα. Όσο κι αν προσπαθούσα να τον πείσω με ψεματάκια για το αντίθετο, ότι δηλαδή βγαίνω συχνά απλά απόψε τυχαίνει να μείνω στο σπίτι, εκείνος επέμενε στα δικά του. Τι τον κόφτει στο κάτω-κάτω;

Όταν έφθασα στο σπίτι, έμαθα ότι μετά από μεσολάβηση της πεθεράς της, η οποία εδώ και πολλά χρόνια εργάζεται σαν καμαριέρα στο πολυτελές ξενοδοχείο “Blue Rose” στη Βουλιαγμένη, από αύριο η Αλίκη πιάνει δουλειά εκεί, σαν λαντζέρα στην ψησταριά. Θα πρέπει να εργάζεται γύρω στις 10 ώρες την ημέρα, με αμφίβολα ρεπό, ωστόσο είναι ευχαριστημένη.

Το βράδι, μια τηλεοπτική εκπομπή σχετικά με το AIDS παρουσίαζε τους άνδρες σαν δημόσιο κίνδυνο. Το συμπέρασμα ήταν πως πρέπει να γίνουμε όλες λεσβίες ή να τους μαστιγώνουμε αντί για τα υπόλοιπα. “Άλλωστε, σε πολλούς αρέσει!” υποστήριζε μια κυρία ελευθερίων ηθών.

Τετάρτη, 1η Ιουνίου 1988

Το απόγευμα πήγα μαζί με την Αλίκη στη σχολή taekwondo του Νίκυ, εδώ κοντά, και παρακολουθήσαμε τη φιλενάδα του Τάκη και άλλους που προπονούνταν. Ο δάσκαλος είναι Κορεάτης, φαίνεται ενδιαφέρων τύπος και πολύ γυμνασμένος. Στην αρχή ήμουν εντυπωσιασμένη, ύστερα όμως η υπόγεια αίθουσα άρχισε να μου φαίνεται πληκτική, στενή και μάλλον αποπνικτική. Το άθλημα είναι κυρίως κλωτσιές. Τα χέρια χρησιμοποιούνται ελάχιστα. Εγώ θα το βαριόμουν γρήγορα...

Πέμπτη, 2 Ιουνίου 1988

Μαζί με τον Κοτσώνη, σήμερα το απόγευμα είχαμε ραντεβού με τον κύριο Κουρτάκη του εκδοτικού οίκου Ευαγόρας. Όπως σύντομα ανακάλυψα, ο τύπος είναι “φάντασμα”: Η επιχείρησή του δεν έχει πινακίδα, δεν υπάρχει ούτε σε τηλεφωνικούς καταλόγους. Ούτε μια κάρτα του δεν είχε να μου δώσει.

Τέλος πάντων, αλλιώς μου τα είχε πει στις προάλλες ο Κοτσώνης, αλλιώς μου τα 'παν τώρα οι δυο τους: Απαιτούν να επιβαρυνθώ εγώ όλα τα έξοδα έκδοσης, ενώ εκείνοι δεν μπορούν να αναλάβουν ούτε τη διανομή επειδή η εταιρειάρα αποτελείται από δύο άτομα μόνο. Ούτε τη φίρμα του βάζει εύκολα, λέει ο Κουρτάκης, γιατί ένας σοβαρός λόγιος σαν αυτόν δεν καταδέχεται να βάλει το όνομα του οίκου του πάνω σε ένα οποιοδήποτε τυχαίο βιβλίο. Δεν προβλέπω καμία συμφωνία. Τελικά, οι δυο τους μου φάνηκαν μάλλον πονηροί μπατίρηδες ψευτοκουλτουριάρηδες που ψάχνουν εναγωνίως για φράγκα.

Αργότερα, στο σπίτι ήλθε για επίσκεψη η κυρία Στέλλα, η οποία υποστήριζε διακαώς ότι η γυναίκα πρέπει να κάνει τα στραβά μάτια αν θέλει να κρατήσει τον άνδρα της, ιδίως αν εκείνος διαθέτει χρήμα. Για παράδειγμα, η αδελφή της Μάντυ: Από τότε που αποφάσισε να υποταχθεί στον άνδρα της και να μην προβάλλει χαρακτήρα και αντιρρήσεις, παίρνει δώρα ακριβά κοσμήματα και ζηλευτές εξόδους σε αριστορικρατικά μέρη. "Έχει πάει σε εστιατόρια, που εσύ ούτε στον ύπνο σου δεν τα έχεις δει!" μου κάνει η Στέλλα με στόμφο...

Παρασκευή, 3 Ιουνίου 1988

Σήμερα το πρωί ξαναπέρασα από το Ευαγόρα. Μόλις άκουσε ο Κουρτάκης ότι δεν είμαι διατεθημένη να πληρώσω, τον έπιασε φόβος και τρόμος! Με ξιπασμένο υφάκι, μου ανήγγειλε πως δεν τον ενδιαφέρει το βιβλίο μου επειδή θυμίζει βιβλίο τσέπης (τα εν λόγω βιβλία κάνουν ρεκόρ πωλήσεων· πολύ θα ήθελε ο βλαξ να είχε γράψει ένα τέτοιο) κι ένας "σοβαρός" εκδοτικός οίκος σαν τον (αόρατο) Ευαγόρα δεν ασχολείται με τέτοια, λέει.

Ο Κοτσώνης τά 'κανε σκατά κι επιπλέον όταν του τηλεφώνησα το απόγευμα, μου ζήτησε και τα ρέστα: "Τι απαιτήσεις ήταν αυτές; Εγώ είχα περισσότερη συστολή όταν εξέδιδα το πρώτο μου βιβλίο", με μάλωσε. Δεν θα ασχοληθώ περισσότερο με τους δύο γελοίους...

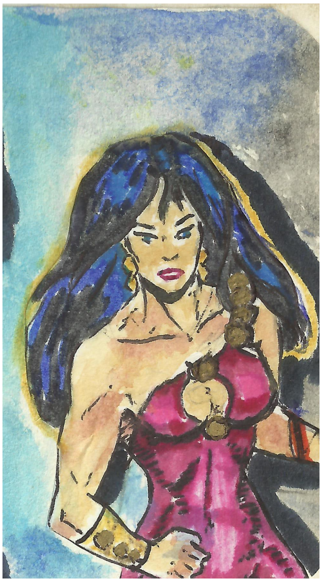
Τέλος καταγραφής στο καθημερινό ημερολόγιο.
Δεν μου κάνει κέφι πια,
ίσως επειδή βλέπω ότι
πολλές πόρτες ανοίγονται μπροστά μου
μα καμία δεν οδηγεί πουθενά...

. . . .

Όλοι εσείς,
οι δαίμονες της ζωής μου,
Θα 'ρθει ο καιρός που θα πληρώσετε,
σύντομα, πολύ σύντομα.

Η ώρα έρχεται, αργά μα αναπόφευκτα.
Μετά από ατέλειωτες θλιβερές μέρες,
θα γευθείτε την εκδίκησή μου,
σύντομα, πολύ σύντομα.

Ένα σας διαβεβαιώ, δεν θα αποφύγετε
αυτό που πάντα φοβόσασταν:
Την εισβολή μου στις τέλειες ζωές σας
σύντομα, πολύ σύντομα.

Ο κύκλος των υποσχέσεων

Σάββατο, 4 Ιουνίου 1988

Μέχρι σήμερα έχω ήδη γυρίσει δεκάδες εκδοτικούς οίκους σε όλη την Αθήνα με το μυθιστόρημά μου υπό μάλης. Τα αποτελέσματα εξακολουθούν να είναι απογοητευτικά: Οι περισσότεροι δεν θέλησαν καν να κοιτάξουν το μυθιστόρημά μου. Σε κάποιους φάνηκε πολύ μεγάλο (155 σελίδες), κάποιος το θεώρησε "καλό, συμπαθητικό, όχι κανένα αριστούργημα αλλά τώρα δεν γίνεται τίποτα γιατί είμαστε κλεισμένοι για ένα χρόνο".

Από τον μεγάλο εκδοτικό οίκο "Δανάη" μου το επέστρεψαν μετά από ένα μήνα, με την εξής κριτική σε γραπτό σημείωμα: "Ενδιαφέρουσα γραφή. Το μυθιστόρημά σας έχει διάφορες επιρροές αλλά είναι αρκετά πρωτότυπο". Η υπεύθυνη μου χαμογέλασε φιλικά, με φώναξε με τ' όνομά μου και μου πρότεινε να πάω σε άλλους εκδότες: "Έχετε κανέναν γνωστό;" με ρώτησε στο τέλος. Οι ίδιοι δεν μπορούν να το εκδώσει γιατί είναι κλεισμένοι για ενάμιση χρόνο.

Ένας άλλος, εξίσου γνωστός, δεν δέχθηκε να δει το μυθιστόρημα, ήταν όμως ειλικρινής: Αποκλείεται να το εκδώσω χωρίς να πληρώσω, η επιστημονική φαντασία είναι σε πτώση, μόνο οι επώνυμοι επιβιώνουν έστω κι αν γράφουν μαλακίες. Μου είπε επίσης πως ο Βάρναλης είναι απλησίαστος, "ο πιο κοντά στον πρωθυπουργό". Μάλλον με κορόιδευε τόσο καιρό η κυρία Μπονάνου.

Περισσότερες ελπίδες μου έδωσαν στον εκδοτικό οίκο "Φαισύλη": Ο φιλικός, μουσάτος εκδότης έχει ήδη διαβάσει και εγκρίνει το μυθιστόρημά μου. Ωστόσο, με μεταθέτει από μήνα σε μήνα για την υπογραφή του συμβολαίου. Ο διορθωτής του μου έχει μιλήσει δια τηλεφώνου με πολύ ενδιαφέρον, μου έχει κάνει ορισμένες σωστές παρατηρήσεις και μου έχει διευκρινίσει ότι το βιβλίο μου "Η Συνωμοσία των Σκιών" είναι fantasy και

όχι επιστημονική φαντασία.

Όμως, ακόμη πιο ελπιδοφόρα περίπτωση είναι ο εκδότης Χάλαρης, ο οποίος έχει επίσης εγκρίνει το βιβλίο μου και μάλιστα μου είπε ότι θα υπογράψουμε συμβόλαιο στα τέλη του 1989. Περιμένω γεμάτη αισιοδοξία...

Κυριακή, 5 Ιουνίου 1988

Το απόγευμα επισκέφθηκα την ξαδέλφη Χρύσα, συζητήσαμε για τη νούλα του Κοτσώνη και μετά κατέφθασαν δυο φιλενάδες της, η Μαρία και η Ματίνα. Πήγαμε όλες μαζί για καφέ στο Πεδίο του Άρεως. Νομίζω ότι κολλάω άνετα με αυτή την παρέα. Κάποια στιγμή, η Χρύσα με ρώτησε αν υπάρχουν άλλες εξελίξεις σχετικά με το βιβλίο μου. Της είπα ότι έχω πάει σε πολλούς εκδότες και δυο από αυτούς ενδιαφέρθηκαν να εκδώσουν το μυθιστόρημα μέχρι του χρόνου και ότι θα προτιμήσω εκείνον που θα μου υπογράψει πρώτος συμβόλαιο. Όλοι έδειξαν να εντυπωσιάζονται.

"Θα σε ξαναδούμε;" με ρώτησε με συμπάθεια η Ματίνα αργότερα, καθώς έφευγα.

"Φυσικά!" αποκρίθηκα.

Στο δρόμο του γυρισμού, ενώ ήμουν μέσα στο τρόλλεϋ, ήλθε και κάθησε δίπλα μου και μου κόλλησε ένας συμπαθητικός νεαρός. Δεν άργησε να μου πιάσει κουβέντα. Αρχικά μου συστήθηκε σαν Μιχάλης, 24 ετών, εκδότης στο επάγγελμα, καθόλου άσχημος, παρόλο που είναι αρκετά πλαδαρός με ανοιχτές περιφέρειες. Υποστήριζε ότι η εταιρεία του είναι είναι πολύ πετυχημένη, με 50 άτομα προσωπικό, και ότι πήγαινε στην Έκθεση Βιβλίου στο Σύνταγμα για να πετύχει νέες συνεργασίες.

Καταλήξαμε μαζί στην Έκθεση. Περάσαμε από διάφορους πάγκους, εγώ αγόρασα ένα μυθιστόρημα του Herman Hesse με τίτλο "Κάτω από τη ρόδα" -το οποίο δεν μέλλει να με ενθουσιάσει. Εκείνος μίλησε με κάποιους υπεύθυνους. "Έτσι βγάζεις 4.000 δρχ την ημέρα", υπερηφανεύτηκε. Πιθανόν, όμως, να είναι ένα απλός πλασιέ που προσπαθεί να ρίχνει γκόμενες παριστάνοντας τον εκδότη. Όταν φτάσαμε στο Ζάππειο με ξεμονάχιασε στο παγκάκι και με

φίλησε. Νομίζω ότι προχωρά γρήγορα και λέει παχιά λόγια, όπως: "Φιλάς όμορφα, Υβόννη". Μήπως είναι σαπουνόφουσκα;

Τρίτη, 7 Ιουνίου 1988

Το πρωί πέρασα από το Λύκειο μαζί με τη μητέρα μου για να βγάλουμε μερικά αντίγραφα του απολυτηρίου μου. Λόγω δικής μου αβλεψίας, ο καθηγητής δεν μπορούσε να επικυρώσει τις φωτοτυπίες, οπότε τσάμπα ο κόπος. Τότε, η μητέρα μου βρήκε την ευκαιρία να εκφράσει όλη την απογοήτευσή της για μένα: "Όλο παραπονιόμαστε για την τύχη μας, τη βλακεία μας όμως δεν την κοιτάμε!" Αμέσως μετά άγγιξε την αριστερή μου πλάτη, αυτή που προεξέχει λίγο εξαιτίας της σκολίωσης. "Η πλάτη σου στράβωσε, χρειάζεσαι γυμναστική", μου πέταξε πικρά. Κατόπιν, έπιασε τον δεξί μου ώμο, που γέρνει λίγο. "Σήκωσε τον ώμο σου, αφαιρείσαι και τον αφήνεις να πέφτει!", συνέχισε με βλοσυρό ύφος. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα ότι η μάνα μου θα ήθελε να έχει μια άλλη κόρη, όμορφη, τσαχπίνα, δημοφιλή. Όχι σαν εμένα...

Το απόγευμα ξεκίνησα για το γυμναστήριο με μάλλον κακή διάθεση. Μόλις με είδαν να κατηφορίζω, τα γνωστά τσογλάνια της Τεμπών άρχισαν την καζούρα: "Ουουου! Γκαμήλα! Καμηλοπάρδαλη!". Δεν έλεγαν να σταματήσουν, ώσπου ξαφνικά στράφηκα πίσω και τους φώναξα: "Είσαστε αδελφές!" Παραδόξως, το βούλωσαν αμέσως.

Το βραδάκι ήλθε για επίσκεψη η θεία Πηνελόπη, η νονά της αδελφής μου. Κάτι είπα που δεν της άρεσε και, παίρνοντας αφορμή από το νεσκαφέ που έπινα, γύρισε και μου πέταξε με βλοσυρό βλέμμα: "Γι' αυτό θα γίνεις τρελή στο τέλος και δεν θα αντέχεις ούτε τον παραμικρό θόρυβο! Και η μύγα που πετάει θα σε πειράζει!". Κατ' αρχήν, απόρησα που η θεία σκέφτηκε κάτι τέτοιο, μα ύστερα γέλασα και της είπα πως δεν έχω κανένα πρόβλημα με τους θορύβους. Εκείνη με ξανακοίταξε με αινιγματικό, διαπεραστικό βλέμμα, σαν να έλεγε: "Καλά, καλά, περίμενε και θα δεις..."

Κυριακή, 19 Ιουνίου 1988

Έχουν περάσει ήδη δυο βδομάδες και ο Μιχάλης δεν έχει δώσει σημεία ζωής, οπότε αποφάσισα να του τηλεφωνήσω εγώ. Δώσαμε ραντεβού και πήγαμε μαζί βόλτα στο Βασιλικό Κήπο. Με φίλησε δυο-τρεις φορές με τα σαρκώδη χείλη του, με προβλημάτισε όμως γιατί κάθε τόσο μου πετούσε σπόντες του τύπου: "Να οι συγγενείς σου!" (περνώντας έξω από το κλουβί με τις κατσίκες) ή "Να τα ξαδέλφια σου!" (έξω από τη μάντρα με τους γαϊδάρους). Στην αρχή το έπαιρνα γι' αστείο, όταν όμως του είπα κάτι ανάλογο έξω από την κλούβα με τις μαϊμούδες, δεν του άρεσε καθόλου. Κάποια στιγμή του ζήτησα το τηλέφωνο της δουλειάς του και μου είπε:

"Στο έχω δώσει και σου έχω πει να μη με παίρνεις εκεί!"

"Σοβαρά; Μου είπες όλα αυτά και δεν τα θυμάμαι;" του είπα ειρωνικά.

Ύστερα καθήσαμε στην καφετέρια του Κήπου, όπου με κέρασε καφέ. Δεν θα απέκλεια ακόμα μια συνάντηση, μέχρι που ο Μιχάλης μου είπε πονηρά, την ώρα που ετοιμαζόμασταν να φύγουμε:

"Επειδή ξέχασα να πάρω αρκετά χρήματα από το σπίτι μου και χρειάζομαι ταξί επειγόντως, έχεις να μου δανείσεις ένα χιλιάρικο;"

"Όχι, δεν έχω", απάντησα ήρεμα.

"Τέσσερα κατοστάρικα;"

"Ούτε..." Χαμογέλασα ελαφρά. Μου ήταν ξεκάθαρο πως ο τύπος ήθελε να του πληρώσω τον καφέ αλλά δεν θα του έκανα τη χάρη.

Πριν καλά-καλά τελειώσει το φλογερό αυτό ειδύλλιο, άρχισε ένα άλλο: Φθάνοντας στο Σύνταγμα, έξω από την καφετέρια Όασις, διασταυρώθηκα μ' έναν άλλο τύπο: Ήταν λεπτός, ραφινάτος, καστανόξανθος, με χαρακτηριστικές κοντές αφέλειες στο μέτωπο. Με σταμάτησε και μου ζήτησε επί τόπου να πάμε για καφέ. Εγώ, θέλοντας να φανώ κοινωνική και πρόθυμη για ερωτικές εμπειρίες, δέχθηκα αμέσως. Μου είπε ότι τον έλεγαν Κώστα και ότι δούλευε σαν δάσκαλος. Μου φάνηκε πιο εκλεπτυσμένος κι ευγενικός από τον προηγούμενο,

μιλήσαμε για αρκετή ώρα με ενδιαφέρον κι έδειξε κατανόηση για τις δυσκολίες της δουλειάς μου: "Η δουλειά δεν τελειώνει ποτέ, Υβόννη", μου είπε ήρεμα.

Κυριακή, 26 Ιουνίου 1988

Το απόγευμα συναντήθηκα με τον Κώστα και πήγαμε για καφέ στην Αίγλη, στο Ζάππειο. Στην αρχή φαινόταν συγκρατημένος και κρατούσε "ακίνδυνη" στάση, μετά όμως μου είπε: "Πρέπει να έλθουμε πιο κοντά! Έτσι όπως καθόμαστε, οι άλλοι θα λένε: 'Μάλλον είναι μαλωμένοι αυτοί οι δύο'!". Έτσι, πιαστήκαμε αγκαζέ και από το χέρι. Πολύ σύντομα μου ζήτησε να πάμε βόλτα -επέμεινε ιδιαίτερα γι' αυτό. Δέχθηκα επειδή ήθελα να δείξω καλή θέληση και προσαρμοστικότητα. Πού να φανταζόμουν τι με περίμενε;

Λοιπόν, σε όλη τη διάρκεια της βόλτας, ο τύπος δεν πήρε τα χέρια του από πάνω μου! Με κρατούσε εγκλωβισμένη μπροστά του συνεχώς, σε μια αφύσικη στάση, έτσι ώστε το σώμα του να εφάπτεται στο δικό μου καθώς προχωρούσαμε. Με το ζόρι μπορούσα να περπατήσω, ενώ ο κόσμος όλος μας κοίταζε. Δεν τολμούσα να πω τίποτα επειδή δεν μου είχε ξανατύχει κάτι τέτοιο και δεν ήξερα πως να φερθώ. Παράλληλα, δεν ήθελα να με περάσει για καμιά παγοκολώνα -έστω κι αν κάθε στιγμή μου φαινόταν μαρτυρική.

Όταν επιστρέψαμε στο Ζάππειο, μόνο τότε τόλμησα να του ζητήσω να μαζευτεί. Εκείνος δέχτηκε αλλά εξακολούθησε να μου κρατά το χέρι και το ακουμπούσε πάνω στο πέος του! Έκανα υπομονή μέχρι που φτάσαμε έξω από το λεωφορείο μου. Φυσικά, δεν ξαναβγήκα ποτέ πια με τον ανώμαλο. Όμως, αναρωτιέμαι: Αυτά γίνονται όποτε μια κοπέλα βγαίνει ραντεβού μ' έναν άνδρα; "Έτσι κάνουν όλοι", επιβεβαιώνει η ειδήμων στα σεξουαλικά αδελφή μου. Μα πώς τα ανέχονται αυτά οι γυναίκες; Είναι δυνατόν; Απ' ότι ακούω, στις περισσότερες αρέσει μάλιστα! Δεν το χωράει ο νους μου...

Σάββατο, 2 Ιουλίου 1988

Εδώ και τέσσερα σαββατοκύριακα παίρνω τηλέφωνο τη

Χρύσα και της προτείνω να συναντηθούμε μια από τις δυο μέρες, εκείνη όμως είναι ψυχρή μαζί μου και με αποφεύγει με διάφορες δικαιολογίες. Θλίβομαι γιατί ξέρω ότι δεν πρόκειται να ξαναβγούμε ποτέ πια μαζί και αδυνατώ να καταλάβω το γιατί. Πάνω που νόμιζα ότι είχα βρει μια φυσιολογική, διασκεδαστική συντροφιά... *Γιατί άραγε έπαψε να ενδιαφέρεται η Χρύσα για μένα;*

Σάββατο, 16 Ιουλίου 1988

Λόγω έλλειψης παρέας (συνηθισμένα πράγματα), σήμερα το πρωί πήγα μόνη μου για μπάνιο στην πλαζ της Βούλας. Κολυμπούσα στα ρηχά, όταν με πλησίασε ένας μαυριδερός τύπος και μου έκανε καμάκι. Δεν μου πολυάρεσε, φαινόταν Άραβας, κολυμπούσε σαν βατράχι και μου έκλεινε το δρόμο. Ωστόσο, είπα να φανώ φιλική και δεκτική· άλλωστε, τα χρόνια περνούν και δεν μπορώ πια να πολυδιαλέγω. Μου είπε ότι τον έλεγαν Ομάρ, ήταν Αιγύπτιος και δούλευε στην πρεσβεία. Εγώ θεώρησα φρόνιμο να μην αποκαλύψω τα αληθινά στοιχεία μου. Έτσι, του είπα ότι με λένε Μαίρη και ότι κατοικώ στη Δάφνη. Κι εκείνος μένει στην Καλλιθέα, μου είπε. Βγαίνοντας από το νερό, ο τύπος ήθελε να κρατιόμαστε χέρι-χέρι σαν πιτσουνάκια. "Από την πρώτη στιγμή είσαι στην καρδιά μου, Μαίρη!", μου ανήγγειλε με μάλλον θεατρικό ύφος. Με κέρασε καφέ, μιλήσαμε για λίγο και κανονίσαμε να συναντηθούμε μετά από λίγες μέρες σε μια καφετέρια στην Καλλιθέα. Την ώρα που έφευγα από την παραλία, ο Ομάρ μου φώναξε: "Όχι ψέματα, Μαίρη, έτσι; Όχι ψέματα!"

... Όταν ήλθε η αποφράδα μέρα, σκοτώθηκα να πάω στη συνάντηση παρόλο το ξεθέωμα: Το πρωί δούλευα στη Νέα Σμύρνη, το απόγευμα είχα ραντεβού στη στάση Αγίου Ιωάννη, στη Δάφνη, όπως είχαμε συμφωνήσει. Περίμενα γύρω στα τρία τέταρτα, όμως ο νυμφίος δεν εμφανίστηκε.

Σάββατο, 23 Ιουλίου 1988

Ήμουν αρκετά αφελής ώστε να ξαναπάω στην ίδια παραλία -η οποία, πάντως, δεν είναι και μικρή. Ο Ομάρ

βρέθηκε πάλι μπροστά μου και μου ζήτησε το λόγο, γιατί δεν πήγα στο ραντεβού. Εγώ υποκρίθηκα ότι δεν τον γνώριζα, του είπα ότι κάνει λάθος κι ότι εγώ δεν τα φτιάχνω με ξένους, ενώ παράλληλα προσπαθούσα να βγω από το νερό. Εκείνος μου έκλεινε το δρόμο, εγώ άρχισα να εκνευρίζομαι, ο τύπος θύμωσε και δεν με άφηνε να κολυμπήσω προς τα έξω. Ευτυχώς ήμασταν στα ρηχά. "Όχι νεύρα, Μαίρη", διαμαρτυρήθηκε σε μια στιγμή. Εντέλει τα κατάφερα να βγω από τη θάλασσα και αμέσως ξάπλωσα στην άμμο για ηλιοθεραπεία. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα εκείνος πέρασε από δίπλα μου, με αποκάλεσε "μαλακισμένη", του πέταξα κι εγώ ένα "είσαι μαλάκας", και τέρμα κι αυτό το ειδύλλιο. Εννοείται ότι δεν σκοπεύω να ξαναπάω μόνη μου σε αυτή την πλαζ.

Δευτέρα, 25 Ιουλίου 1988

Άλλο ένα καλοκαίρι περνά και ούτε φέτος έχω κάπου να πάω διακοπές. Βλέπω ότι τα χρόνια περνούν και η ζωή ξεφεύγει μέσα από τα δάχτυλά μου χωρίς να μπορώ να χαρώ τίποτα. Εδώ και κανένα μήνα σκέφτομαι έντονα ότι πρέπει επιτέλους να ξεκουνηθώ από την οδό Νηρηίδων, να δω τον κόσμο. Μου ήλθε, λοιπόν, η ιδέα να πάω διακοπές με γκρουπ, κάπου στο εξωτερικό.

Ψάχνοντας στις εφημερίδες, έχω ανακαλύψει ένα φτηνό πρόγραμμα για το γύρο της Ρουμανίας, μόλις 45.000 δρχ αεροπορικώς, μία εβδομάδα όλα πληρωμένα. Ωστόσο, ως την τελευταία στιγμή διστάζω να δώσω την προκαταβολή: Ουσιαστικά δεν με πολυενθουσιάζει η ιδέα να πάω διακοπές μόνη μου, άγνωστη μεταξύ αγνώστων σ' ένα γκρουπ τουριστών.
"Από την άλλη πλευρά όμως, μπορεί να περάσω καλά, ίσως γνωρίσω και καμιά νέα παρέα", εξηγώ σήμερα το απόγευμα στη θεία Πηνελόπη, που έχει έλθει για καφέ.
"Να πας! Δεν ξαναγίνεσαι 25 χρονών!" με συμβουλεύει εκείνη.

Τρίτη, 9 Αυγούστου 1988

Βρίσκομαι στη **Ρουμανία** από χθες: Πήγα στο αεροδρόμιο μαζί με τη μητέρα μου και με τη θεία Πηνελόπη, η

οποία προσφέρθηκε να με πάει με το αμάξι της επειδή το αεροπλάνο μου θα απογειωνόταν στις 4:00 τα ξημερώματα. Όταν οι δυο γυναίκες αποχώρησαν κι έμεινα μόνη, ένιωσα κάπως αμήχανα.

Το γκρουπ αποτελείται μόνο από 18 άτομα, που σημαίνει ότι έχουμε αρκετή άνεση στο πούλμαν και “δένουμε” ωραία. Περισσότερη παρέα κάνω με την Όλγα, μια 40άρα χωρισμένη με παιδί, ήσυχη και καλοπροαίρετη. Κατά τη διάρκεια της ημέρας κάνουμε βόλτες στο Βουκουρέστι, ενώ τις νύχτες διασκεδάζουμε στις κοντινές ντισκοτέκ, οι οποίες προσφέρουν, εκτός από πίστα για χορό, ζωντανή μουσική και θέαμα καν καν. Με έκπληξή μου διαπιστώνω πως στη Ρουμανία είναι αρκετά δημοφιλής η ελληνική μουσική.

Τετάρτη, 10 Αυγούστου 1988

Η μέρα πέρασε με εξουθενωτικές διαδρομές ανάμεσα σε πόλεις που δεν προλάβαμε να δούμε (Τούλσα, Κωστάντζα) και χρονοβόρες επισκέψεις σε μουσεία που τελικά δεν είχαν και πολλά πράγματα τα επιδείξουν. Μέσα στο γκρουπ μας είναι και μια πενηντάρα που ντύνεται σαν εικοσάρα, το παίζει ντίβα, είναι μάλλον ψώνιο και με κυνηγάει παντού. Τη λένε Φανή και δεν χάνει την ευκαιρία να υπερηφανευτεί για τα πιο απίθανα πράγματα: Διατυμπανίζει ότι διαθέτει 600 χρυσά δαχτυλίδια και αμέτρητα άλλα κοσμήματα, πέντε-έξι πτυχία μουσικής, δυο-τρία πανεπιστημιακά διπλώματα και ότι έχει ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο. Ταυτόχρονα το παίζει και θρήσκα. Σε μια στιγμή, επειδή τόλμησα να αμφισβητήσω τα δόγματα της Αποκάλυψης, μου πέταξε αλαζονικά: “Εσύ δεν είσαι του Χριστού. Δεν σε ξέρει!”

Πέμπτη, 11 Αυγούστου 1988

Μονοήμερη κρουαζιέρα στο δέλτα του Δούναβη: Μάλλον βαρετή διαδρομή μέσα σ' ένα τιγκαρισμένο πλοιάριο. Γίνεται ενδιαφέρουσα μονάχα σε ορισμένα σημεία, εκεί όπου οι ρίζες των δέντρων ξεπηδούν και συμπλέκονται έξω από το νερό.

Η Φανή με έχει πλευρίσει ακόμα μια φορά. Ξεκινάμε

συζήτηση σχετικά με τις δυσκολίες της ζωής, εγώ της λέω πως τα προβλήματα δεν πρέπει να μας πτοούν και ότι πρέπει να ξεπερνάμε οτιδήποτε μας συμβαίνει. Τότε, εκείνη μου διηγείται μια περίεργη "ιστορία που έγραψαν και οι εφημερίδες: Μια νεαρή τουρίστρια, η οποία επισκέφθηκε πριν από λίγα χρόνια ένα ελληνικό νησί, έπεσε θύμα απαγωγής και πολλαπλών βιασμών από ομάδα αλητών. Όταν τη βρήκαν, είχε αιμορραγία από μπρός, αιμορραγία από πίσω, και κόντεψε να πεθάνει. Ωστόσο, τον επόμενο χρόνο η κοπέλα ξανάρθε στο ίδιο νησί!"
"Αλήθεια; Πώς είναι δυνατόν;" απορώ εγώ.
"Είναι αυτό που λες, ότι πρέπει να ξεπερνάμε οτιδήποτε μας συμβαίνει", καταλήγει χαιρέκακα. Είναι λίγο πουτάνα, ή μου φαίνεται;

Σάββατο, 13 Αυγούστου 1988

Μετά από μια πολύ ενδιαφέρουσα επίσκεψη στον περίφημο Πύργο του Δράκουλα, καταλήξαμε σε μεγάλο ξενοδοχείο της Ποϊάνα Μπρασόφ: Πανέμορφα "ελβετικά" τοπία, ηρεμία, αναπάντεχη πολυτέλεια. Η θέα από το μπαλκόνι μου είναι καταπληκτική.

Σε μια στιγμή, ενώ καθόμαστε στο φουαγιέ, μια ηλικιωμένη γυναίκα από το γκρουπ υποστηρίζει ότι η μέρα που γεννιέται κάποιος φανερώνει ορισμένα πράγματα για τη μοίρα του. Όταν της λέω πως έχω γεννηθεί Παρασκευή, δείχνει σα να τρομάζει και αποφαίνεται αμέσως ότι:
"Θα τρέχεις!"
"Θα τρέχω; Γιατί θα τρέχω;" απόρησα εγώ.
"Θα τρέχεις για πολλούς και διάφορους λόγους, για να βοηθήσεις ας πούμε..."

Το βράδι διασκεδάσαμε σε τοπική ντισκοτέκ, όπου ακούστηκαν και ελληνικά τραγούδια. Εκεί διαπίστωσα ότι οι ξένοι χορεύουν το χασάπικο καλύτερα από τους Έλληνες...

Τρίτη, 23 Αυγούστου 1988

Πάνω που προβληματιζόμουν επειδή οι συγγενείς δεν μου κάνουν ποτέ προξενιά, καταφθάνει το απόγευμα ο θείος Αλέκος

και μας αναγγέλλει ότι μόλις γνώρισε στη θάλασσα έναν τύπο αληθινό κελεπούρι για μένα: Πρόκειται για έναν Άραβα μουσουλμάνο, που ψάχνει εναγωνίως για νύφη! Ωστόσο, θα χρειαστεί εγώ να εγκαταλείψω τα πάντα, να πάω στην Αραβία και να βαφτιστώ μουσουλμάνα! "Φαίνεται πλούσιος, όμως!" καταλήγει ο θείος. Κατενθουσιασμένη η μητέρα μου, με παρωτρύνει να συναντηθώ με τον εν λόγω τύπο. Αρνούμαι κάθετα. Δεν έχω καμία όρεξη να μπλέξω με έναν μαυριδερό μωαμεθανό και να θαφτώ σε κανένα χαρέμι.

Τετάρτη, 24 Αυγούστου 1988

Το απόγευμα πηγαίνουμε βόλτα, μαζί με τη μητέρα μου. Μόλις στρίβουμε στην Πέλλης, ποιόν συναντάμε εντελώς τυχαία; Τον θείο Αλέκο, που εκείνη την ώρα ανηφορίζει το δρόμο μέσα στο αμάξι του! *Θεϊκή ή διαβολική **σύμπτωση**;* Ο θείος υποστηρίζει ότι η συνάντησή μας είναι μοιραία και ότι είναι γραφτό να συναντήσω τελικά το νυμφίο εξ Αραβίας, ο οποίος κάθε μέρα τέτοια ώρα λιάζεται σ' ένα συγκεκριμένο σημείο στην παραλία "Διαμάντι" της Γλυφάδας! "Ειδικά σήμερα, θα μας περιμένει", μας διαβεβαιώνει ο θείος.

Η μάνα μου χοροπηδάει από τη χαρά της και συμφωνεί ότι η μοίρα με σπρώχνει προς την Αραβία! Μπαίνουμε αμέσως στο αυτοκίνητο του θείου και κατευθυνόμαστε προς την Κάτω Γλυφάδα. Όμως, φθάνοντας στο "Διαμάντι", διαπιστώνουμε ότι ο νυμφίος δεν φαίνεται πουθενά. Φιού! Ευτυχώς! Ωστόσο, ο θείος και η μαμά μου δεν πτοούνται τόσο εύκολα. Επιμένουν να μείνουμε εκεί κανένα μισάωρο μήπως κι εμφανιστεί ο πρίγκηπας του παραμυθιού. Η ώρα περνά μα τίποτα τέτοιο δεν συμβαίνει. Μόνο που δεν βάζει τα κλάματα η μητέρα μου. Τι να πω; Τέλος καλό, όλα καλά...

Τετάρτη, 5 Οκτωβρίου 1988

Συναυλία στο Παναθηναϊκό Στάδιο, των Bonnie Tyler, Joan Jett, Jerry Lee Lewis κ.α., όπου πήγα μαζί με την Περσεφόνη και ζήσαμε μια σπάνια για μας, δυνατή εμπειρία. Πριν αρχίσει η συναυλία, για λίγα λεπτά με συνεπήρε μια

παράξενη εντύπωση -ήταν σαν να είχα εισέλθει σε ***Μια Άλλη Πραγματικότητα:*** *Το οπτικό μου πεδίο περιλαμβάνει χιλιάδες ανθρώπους που κινούνται σε όλο το χώρο του σταδίου. Περπατούν γρήγορα ή αργά, φωνάζουν, περιμένουν, γελούν, χειρονομούν, νεύουν, τρέχουν, ανεβοκατεβαίνουν στις κερκίδες, αλλάζουν κατευθύνσεις. Κι όμως, όλοι ακολουθούν έναν κοινό βασικό ρυθμό, μοιράζονται ένα κοινό μοτίβο, όλοι οδηγούνται μυστικά από την ίδια αόρατη μα έλλογη δύναμη που τους δεσμεύει, τους ελέγχει και τους κινεί σαν μαριονέτες μέσα στο δικό της μυστηριώδες σχέδιο...*

Πέμπτη, 13 Οκτωβρίου 1988

Γυρίζοντας με το λεωφορείο από τη δουλειά, συνάντησα σήμερα μια παλιά μου συμμαθήτρια, την Καίτη, με την οποία κάναμε (βαρετή όσο δεν παίρνει) παρέα στο λύκειο. Τώρα είναι παντρεμένη εδώ και πέντε χρόνια, και μάλιστα με διάσημο ποδοσφαιριστή! Έχει δυο παιδιά μαζί του και συνεχίζει να εργάζεται στην εφορία, όπου προσλήφθηκε μόλις έβγαλε το λύκειο. "Έτυχε να δω και τη Λένα πριν από λίγους μήνες", με πληροφόρησε ξαφνικά. "Είναι και αυτή παντρεμένη κι άμα δεις τον άνδρα της, θα πάθεις πλάκα! Είναι ένας κούκλος! Στο μεταξύ, η Λένα έχει αδυνατίσει, έχει γίνει πανέμορφη. Έχει και αυτή καλή, μόνιμη δουλειά στο ΙΚΑ!"

Δεν μπόρεσα να μη το σκεφτώ: Οι δυο πιο βαρετές του σχολείου, μόνιμα χωμένες σε μια γωνιά να παπαγαλίζουν το μάθημα ξανά και ξανά, καλοπαντρεύτηκαν πριν τα είκοσί τους και βολεύτηκαν σε δημόσιες υπηρεσίες...

Σάββατο, 5 Νοεμβρίου 1988

Σήμερα πήγαμε μονοήμερη εκδρομή στο Καβούρι μαζί με τη μητέρα μου, την αδελφή μου και τον Λάμπη. Μαζί μας ήλθαν και μερικοί φίλοι του ζεύγους: Ο Μανώλης με τη σύζυγό του, ο Νίκος το ομορφόπαιδο με τη καινούργια γκόμενά του που είναι γύφτισσα (κυριολεκτώ) και ο Σάκης με τη φιλενάδα του τη Μαρία. Εγώ και η μητέρα μου δεν πολυκολάγαμε με την παρέα. Ωστόσο, τόλμησα να μπω στο παιγνίδι βόλεϋ με φιλέ που

στήθηκε κάποια στιγμή. Πέρασε πολλή ώρα χωρίς να σταυρώσω μπαλιά και άρχισα να προβληματίζομαι. Κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι ο σταρ Μανώλης, που έπαιζε στην πρώτη γραμμή, χοροπηδούσε διαρκώς σαν κατσίκι ιδίως όταν η μπάλα κατευθυνόταν προς το μέρος μου και φρόντιζε να ανακόπτει επιμελημένα όλες τις βολές που θα μου έρχονταν! Περίμενα λίγο ακόμη και μετά βγήκα από το παιγνίδι απογοητευμένη...

* * * *

Σάββατο, 28 Ιανουαρίου 1989

Σήμερα το βράδι, ο θείος Λάμπρος και η γυναίκα του η Καίτη μας έχουν καλέσει στο σπίτι τους στη Νίκαια για να μου κάνουν ένα προξενιό. Εγώ δεν έχω ενθουσιαστεί με την ιδέα, ωστόσο δεν θα ήθελα να χάσω καμιά "καλή τύχη". Έτσι, δέχθηκα να πάω μαζί με τον πατέρα μου στο σπίτι του θείου για να γνωρίσουμε τον υποψήφιο γαμπρό.

Τον λένε Τιμόθεο, είναι 32 χρονών, δουλεύει σαν εργάτης σε εργοστάσιο και εκ πρώτης όψεως δεν με τραβάει καθόλου: Μοιάζει με χοντρό λυμφατικό βαμπίρ, γλοιώδης και δύστροπος, με μυτερά κίτρινα δόντια. Ο πατέρας μου, όμως, φαίνεται ενθουσιασμένος και μιλά πολύ χαρωπά μαζί του. Εγώ θεωρώ σκόπιμο να κάνω κακή εντύπωση στον τύπο, φέρνοντάς του αντιρρήσεις σε ό,τι κι αν λέει. Παρόλα αυτά, εκείνος δεν χαμπαριάζει κι επιμένει να με ξαναδεί.

Τρίτη, 31 Ιανουαρίου 1989

Δεν έχω καμία όρεξη να ξανασυναντήσω το βαμπίρ, ωστόσο οι πιέσεις από γονείς, συγγενείς και γείτονες είναι αφόρητες. Από την άλλη πλευρά, νιώθω κι εγώ ότι πρέπει να πάρω την απόφαση να δεσμευτώ με κάποιον, έστω με το ζόρι, δεδομένου ότι τα χρόνια περνούν και αίσθημα στον ορίζοντα δεν διακρίνεται ούτε με τηλεσκόπιο. Έτσι, σφίγγω τα δόντια και βγαίνω μαζί του απόψε.

Στις 8:00 το βράδι συναντιώμαστε σε μια παραλιακή καφετέρια στη Γλυφάδα. Μόλις καθόμαστε στο τραπέζι, ο Τίμος

μου δηλώνει σοβαρά: "Θα σου πω κάτι που δεν ξέρει ούτε η μητέρα μου: Δεν είμαι απλός εργάτης αλλά μέτοχος στο εργοστάσιο!" Και μετά από λίγο: "Μου πρότειναν να γίνω προϊστάμενος αλλά εγώ δεν δέχτηκα επειδή έτσι θα αναγκαζόμουν να γίνω καρφί!". Προσπαθεί συνεχώς να το παίξει αξιόλογος, μα ό,τι κι αν λέει εγώ δεν καταφέρνω με τίποτα να καταπνίξω την απέχθεια που αισθάνομαι γι' αυτόν. Από την άλλη μεριά, νιώθω υποχρεωμένη να συνεχίσω μαζί του. Κάποτε πρέπει επιτέλους να παντρευτώ.

Σάββατο, 4 Φεβρουαρίου 1989

Απόψε έχω πάλι συνάντηση με τον Τιμόθεο, στην ίδια καφετέρια. Στο μεταξύ, όλες αυτές τις μέρες νιώθω άρρωστη, σαν πρόβατο που το οδηγούν στη σφαγή. Ο τύπος κάτι καταλαβαίνει και δυσανασχετεί με την ψυχρότητά μου, ωστόσο μου προσφέρει ένα τριαντάφυλλο, από αυτά που πουλάει μια τσιγγάνα. Αυτή τη φορά μου εκμυστηρεύεται πως ο καλύτερός του φίλος είναι η μητέρα του κι ότι αν τελικά παντρευτούμε θα πρέπει να ξεχάσω τον υπόλοιπο κόσμο και να συναναστρέφομαι μονάχα τη μαμά του.

Τέλος πάντων, ελλείψει ενδιαφέροντος αποχωρούμε σχετικά γρήγορα κι εγώ ξεχνώ το λουλούδι πάνω στο τραπέζι. Φτάνοντας στο σπίτι, αισθάνομαι τόσο μπερδεμένη και ανήσυχη ώστε μένω καθισμένη σε μια καρέκλα σκεφτική, από τις 1.00 ως τις 2.30 τη νύχτα, χωρίς καν να αλλάξω ρούχα. Ωστόσο, του έχω υποσχεθεί ότι θα ξανασυναντηθούμε ύστερα από λίγες μέρες.

Τρίτη, 7 Φεβρουαρίου 1989

Μία από τις πιο σημαντικές μέρες της ζωής μου: Το πρωί μου τηλεφωνεί ο εκδότης Χάλαρης και με καλεί να πάω αύριο το απόγευμα στο γραφείο του για να υπογράψουμε το συμβόλαιο έκδοσης του βιβλίου μου "Η Συνωμοσία των Σκιών"! Πετώ στα σύννεφα, ωστόσο υπάρχει ένα αγκάθι στην ευτυχία μου: Έχω υποσχεθεί στο μαλάκα τον Τίμο ότι θα του τηλεφωνήσω σήμερα για να κλείσουμε ραντεβού για το βράδι.

“Τι θέλεις;” μου κάνει ψυχρά, μόλις με ακούει.
“Να συναντηθούμε απόψε”, απαντώ ήρεμα.
“Ώστε μπορείς απόψε;” ρωτά ειρωνικά και τότε καταλαβαίνω: Τον πειράζει που αποφεύγω να τον βλέπω κάθε μέρα -λες κι έχουμε κανένα σοβαρό δεσμό.
“Ναι” του κάνω ξερά.
“Καλύτερα να σταματήσουμε εδώ!”
“Όπως θέλεις!” αποκρίνομαι αυθόρμητα, ενώ δεν πιστεύω στ' αυτιά μου! Επιτέλους ελεύθερη! Ελεύθερη ξανά! Χοροπηδώ απ' τη χαρά μου, νιώθοντας σα να έχω μόλις γλυτώσει από μια θανάσιμη παγίδα!

Τετάρτη, 8 Φεβρουαρίου 1989

Την καθορισμένη ώρα φθάνω στα γραφεία του Χάλαρη. Το όλο κλίμα μου φαίνεται αρκετά θετικό μα η νευρικότητά μου από τη μία και η διάθεσή μου να φανώ “ξύπνια” (κατάλοιπα της παιδικής ηλικίας) απο την άλλη, ορισμένες φορές με οδηγούν σε αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά, ξένη προς τον πραγματικό χαρακτήρα μου:
“Είστε τόσο μικρή και γράφετε;” με ρωτάει κάποια στιγμή η προϊσταμένη.
“Δεν είμαι και τόσο μικρή”, απαντώ νευρικά.

Εντέλει υπογράφουμε το συμβόλαιο, το οποίο προβλέπει έκδοση του μυθιστορήματος ως τα τέλη του 1989 κι εγώ δεν αποφεύγω κάποιες ηλίθιες ερωτήσεις νευρικότητας: “...10% για το συγγραφέα; Σε όλες τις εκδόσεις;”
“Όταν γίνετε διάσημη, τότε θα κάνουμε διαφορετική συμφωνία”, μου απαντά ψύχραιμα ο εκδότης.

Αποχωρώ πλέοντας σε πελάγη σπάνιας ευτυχίας. Ωστόσο, πριν καν φθάσω στη στάση του λεωφορείου, αρχίζουν ήδη να με ζώνουν οι αμφιβολίες: Στη σύμβαση δεν υπάρχει πουθενά σφραγίδα της εταιρείας, πράγμα που μου γεννά μπόλικες αμφιβολίες σχετικά με την εγκυρότητα του εγγράφου. Γρήγορα όμως διώχνω κάθε απαισιοδοξία και αφήνομαι στην πρωτόγνωρη ηδονή της επιτυχίας.

Πέμπτη, 9 Φεβρουαρίου 1989

Περίεργη ***σύμπτωση:*** Χωρίς να πολυκαταλάβω πώς, κάποια στιγμή ο Ζαφειράκης οδήγησε την κουβέντα μας στις τέχνες και τελικά κατέληξε, με μάλλον ειρωνικό ύφος: "Εγώ πιστεύω πως όσοι ασχολούνται με ζωγραφική, μουσική, γράψιμο και τα παρόμοια, είναι χαμένοι άνθρωποι. Οποιοσδήποτε αν καθήσει για λίγο να ασχοληθεί, μπορεί να ζωγραφίσει ένα τοπίο, να συνθέσει ένα τραγούδι ή να γράψει ένα βιβλίο, ας πούμε. Όμως, οι νορμάλ δεν ασχολούνται με τέτοια πράγματα. Τα φυσιολογικά άτομα προτιμούν να περνούν τον καιρό τους δουλεύοντας!". Θεώρησα τη άποψή του εντελώς παράλογη αλλά έκανα πως συμφώνησα. Στα αφεντικά και στους μουρλούς δεν πρέπει να φέρνουμε αντιρρήσεις. Πάντως, πολύ παράξενη αυτή η δήλωση του Λουκά, ειδικά μετά τη χθεσινή ανέλπιστη επιτυχία μου...

Σάββατο, 11 Μαρτίου 1989

Εδώ και κανένα δίμηνο έχω αρχίσει να κάνω συστηματικά παρέα με την Λουίζα Χοϊδά, παλιά μου συμμαθήτρια από το Δημοτικό. Συναντιόμασταν τα πρωινά στη στάση του λεωφορείου για τη δουλειά κι έτσι σιγά σιγά πιάσαμε φιλίες. Είναι πρόσχαρος άνθρωπος, δείχνει ενδιαφέρον και κατανόηση για οτιδήποτε της λέω, ενώ κερδίζει την εμπιστοσύνη όλων με την έμφυτη αθωότητά της.

Η Λουίζα μου έχει γνωρίσει όχι μόνο τον αρραβωνιαστικό της το Νώντα αλλά και τους φίλους της, με τους οποίους συναντιώμαστε σχεδόν κάθε Σάββατο. Είναι η πρώτη "φυσιολογική" συντροφιά που έχω αποκτήσει ως ενήλικη. Για πρώτη φορά στη ζωή μου, βγαίνω με φίλους σε ταβέρνες, καφετέριες ή για χορό! Αρκετά συχνά πηγαίνουμε και στο θέατρο, όπου έχουμε δει διάφορες παραστάσεις όπως "Η Στρίγγλα που έγινε αρνάκι", "Γεννημένη χθες", "Ο θείος Βάνιας" κλπ.

Τελευταία φέρνουν στην παρέα και τον Κώστα, φίλο του Νώντα, ο οποίος με πλευρίζει συστηματικά. Δεν μπορώ να πω ότι είναι άσχημος, ούτε είναι κακό παιδί, ωστόσο δεν

τρελαίνομαι γι' αυτόν, μάλλον επειδή έχει μούσι και το φέρσιμό του είναι κάπως τραβηγμένο: Χειρονομεί πολύ, μιλάει πολύ, γελάει πολύ, λέει πολλά κρύα ανέκδοτα.

Χθες το βράδι πήγαμε όλοι μαζί σε μια ωραία ντισκοτέκ, όπου παίζουν τραγούδια κυρίως των δεκαετιών '60 και '70. Κάποια στιγμή ο Κώστας με τράβηξε στην μεγάλη πίστα για να χορέψουμε ένα παλιό ερωτικό κομμάτι που του αρέσει ιδιαίτερα. Όσο κράτησε το τραγούδι εκείνο, ήταν ιδιαίτερα επιδεικτικός: Έκανε συνεχώς βεβιασμένες κινήσεις και κάποια στιγμή μου άρπαξε τα χέρια, τα σήκωσε πάνω και ήθελε να χορεύουμε με τις παλάμες ενωμένες ψηλά. Ένιωσα πολύ αμήχανα. Νομίζω πως γίναμε νούμερο. Κατόπιν, χορέψαμε ένα μπλουζ και ο τύπος μου έκανε παρατήρηση ότι δεν λυγίζω τη μέση μου αρκετά. Αργότερα, έξω από το μαγαζί, ενώ είμασταν έτοιμοι να μπούμε στα αυτοκίνητα για να πάμε σπίτια μας, ο Κώστας με πλησίασε και μου είπε υπό μορφήν αστείου ότι δεν ξέρω να χορεύω και ότι είμαι ανεπίδεκτη μαθήσεως. Είναι εκνευριστικός τελικά...

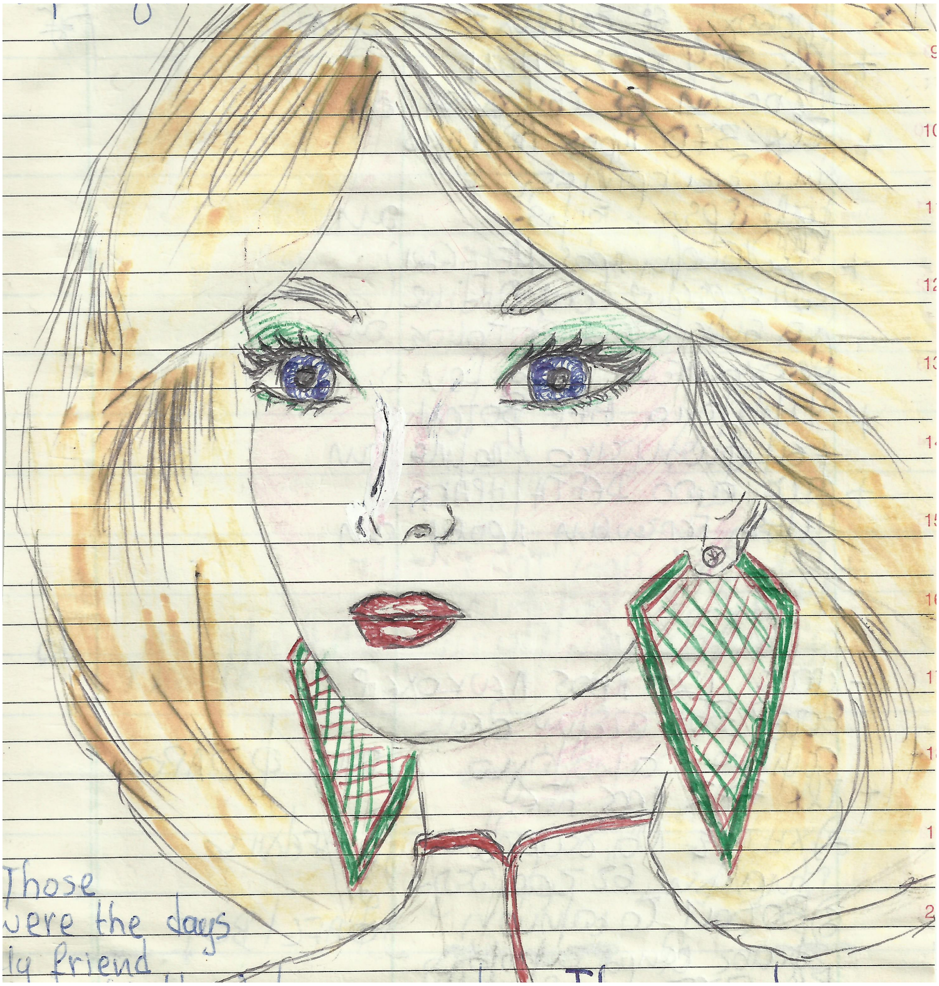
Ψύχωση

Δευτέρα, 20 Μαρτίου 1989

Loveweb: Εδώ και δυο βδομάδες με έχει κυριεύσει μια πρωτοφανής ψύχωση: Μου έχει γίνει έμμονη ιδέα να ξαναβρώ τον παιδικό μου έρωτα, τον Γιώργο Φραντζή! Μέρα με τη μέρα επιδίδομαι σε μια απεγνωσμένη αναζήτηση ενός χαμένου έρωτα: Κατ' αρχήν, προσπάθησα να βρω τον αριθμό τηλεφώνου του σε παλιούς και νέους καταλόγους. Δοκίμασα δεκάδες νούμερα, ώσπου κατέληξα στο 9630...., που μου φαίνεται πιο πιθανό. Το έχω πάρει πολλές φορές, μα δεν απαντά ποτέ!

Σήμερα το πρωί έτυχε να συναντήσω στο λεωφορείο μια παλιά μου συμμαθητρια, την Ευαγγελία Χρηστάκου. Μιλήσαμε λίγο για τις δουλειές μας, της είπα ότι δουλεύω σε εταιρεία εισαγωγών κι εκείνη μου είπε πως έχει σπουδάσει Βιολογία αλλά τώρα εργάζεται σε μεγάλη τράπεζα. Λίγο αργότερα, έφερα με τρόπο τη συζήτηση στους παλιούς συμμαθητές και στο Γιώργο Φραντζή. Η Χρηστάκου με πληροφόρησε ότι ο Γιώργος μόλις ξαναγύρισε στην Ελλάδα μετά από σπουδές στην Αμερική, μου έδωσε μάλιστα και το τηλέφωνό του που είναι όντως το 9630....!

Στις μέρες που ακολουθούν, θα επιμείνω πολλές φορές μήπως και τον πετύχω, ωστόσο είτε δεν το σηκώνει κανείς, είτε μπλέκονται οι γραμμές. Δεν θα αργήσω να ανακαλύψω και τη διεύθυνσή του, ένα ισόγειο πολύ κοντά στο παλιό μας σχολείο. Θα στηθώ πολλές φορές απέξω για αρκετή ώρα, περιμένοντας υπομονετικά μήπως φανεί ο Γιώργος ή έστω κάποιος δικός του. Όμως, οι πόρτες και τα παράθυρα του σπιτιού μένουν πάντα πεισματικά κλειστά. Το μόνο που έχω καταφέρει, είναι να δω το όνομα της γειτόνισσας που είναι γραμμένο καθαρά πάνω στο γραμματοκιβώτιο: Ρίτα Μπόγρη. Αμέσως νιώθω την ελπίδα να δυναμώνει μέσα μου...

Παρασκευή, 7 Απριλίου 1989

Στο μεταξύ, έχω αρχίσει να βλέπω "φαντάσματα" μέσα στα λεωφορεία, δηλαδή άτομα που μοιάζουν στο Γιώργο ή στην αδελφή του τη Ροζίτα και που εγώ υποψιάζομαι ότι μπορεί να είναι οι ίδιοι. Καμιά φορά, μάλιστα, δεν διστάζω να παρακολουθήσω για λίγο αυτά τα άτομα. Σήμερα το πρωί, που συνάντησα τη Λουίζα στο λεωφορείο για τη δουλειά, δεν άντεξα και της έδειξα έναν από αυτούς, ο οποίος καθόταν απέναντί μας: "Για δες αυτόν εκεί: Δεν είναι ο παλιός μας συμμαθητής, ο Γιώργος Φραντζής;" ρώτησα δήθεν αδιάφορα.

"Όχι, Υβόννη, αυτός δεν είναι ο Γιώργος, απλά του μοιάζει λίγο. Ο Γιώργος δεν ήταν τόσο μελαχροινός!" μου το ξέκοψε η Λουίζα κι εγώ είδα αμέσως πως είχε δίκιο.

Πέμπτη, 13 Απριλίου 1989

Πάντως, δεν πτοούμαι τόσο εύκολα: Εδώ και λίγες μέρες έχω βάλει στο μάτι μια κοπέλα ξανθιά και γαλανομάτα, που πιστεύω πως είναι η Ροζίτα. Μπαίνει κάθε πρωί στο λεωφορείο, από τη στάση "Γεφυράκι". Σήμερα στήθηκα πιο νωρίς και την παρακολούθησα καθώς ερχόταν. Πήραμε το ίδιο λεωφορείο και φρόντισα να καθήσω σε αντικρυνή θέση, ώστε να μπορώ να παρατηρήσω πιο προσεκτικά το πρόσωπό της. Μετά από λίγη ώρα, το πήρα απόφαση ότι ναι μεν μοιάζει κάπως με τη Ροζίτα, όμως δεν είναι αυτή. Ξαφνικά, η κοπέλα γύρισε και με κοίταξε τρομαγμένη -προφανώς με πήρε χαμπάρι! Την καημένη, πρέπει να της έκοψα τη χολή! Καλύτερα, λοιπόν, να μην ξαναεμφανιστώ ποτέ πια σε αυτή τη στάση.

Κυριακή, 16 Απριλίου 1989

Εδώ και λίγους μήνες η Αλίκη έχει ανοίξει ψιλικατζίδικο, παρόλο που είναι έγγυος. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να τρέχουμε οικογενειακώς για να τη βοηθάμε όχι μόνο στο σπίτι αλλά και στο μαγαζί, καθότι ο σύζυγός της απαξιεί ν' ασχοληθεί. Μάλιστα, η Αλίκη πρότεινε στον πατέρα μου να εγκαταλείψει την πρωινή δουλειά του ως πωλητής σε χρωματοπωλείο, για ν' αναλάβει το ψιλικατζίδικό της -φυσικά χωρίς καμία αμοιβή. Το αποκορύφωμα: Ο πατέρας μου παραιτήθηκε πρόσφατα από τη δουλειά του για να της κάνει το χατήρι αλλά σήμερα η αδελφή μου μας ανακοίνωσε πως δεν θα τον "προσλάβει" επειδή της φαίνεται, λέει, πως ο μπαμπάς θα επεμβαίνει υπερβολικά στο μαγαζί!

Σάββατο, 22 Απριλίου 1989

Κεραυνός εν τη αιθρία: Η αδελφούλα μου ξαναχωρίζει (για πολλοστή φορά) από τον Λάμπη μετά από καυγάδες, ξυλοδαρμούς και άλλα επεισόδια. Μας συνταράζει όλους με το δράμα της, καθώς έχει επείγουσα ανάγκη από ηθική και προπάντων οικονομική συμπαράσταση, τώρα ειδικά που είναι έγγυος. Κυριολεκτικά, οι γονείς μου τρέχουν και δεν φθάνουν

να προλάβουν τις διαρκώς αυξανόμενες ανάγκες της, εφόσον η Αλίκη νοικιάζει μόνη της από σήμερα κιόλας μια κοντινή γκαρσονιέρα. Έτσι, εμείς θα πρέπει να τρέχουμε καθημερινά για να τη βοηθάμε στο στήσιμο του νέου σπιτικού.

Κάτι μου λέει πάντως, ότι το παραμύθι της ανεξαρτησίας της δεν πρόκειται να διαρκέσει πολύ -όπως συνήθως: Το συνηθισμένο παιχνιδάκι "χωρίζω, τα ξαναφτιάχνω, όλοι ασχολούνται μαζί μου" στήνεται περίπου δυο φορές το χρόνο, πράγμα που σημαίνει πως έχουμε μετακόμιση δυο φορές το χρόνο!

Το γενικό σενάριο έχει ως εξής: Χωρίς καν ξεκάθαρο λόγο, το ζευγάρι στήνει ομηρικούς καυγάδες, ο Λάμπης κοπανάει την αδελφή μου, εκείνη φεύγει από τη συζυγική στέγη και νοικιάζει άλλο σπίτι, μόνη της. Ύστερα, ο νυμφίος πάει και τη βρίσκει, την καλοπιάνει με γλυκόλογα, αγάπες και λουλούδια, η Αλίκη επιστρέφει στη συζυγική στέγη, εγκαταλείπει το σπίτι που είχε βρει μόνη της, κ.ο.κ. Σε κάθε περίπτωση, η κόμισσα έχει την απαίτηση να σπεύδουμε εμείς κάθε φορά να τη βοηθάμε στον τεράστιο όγκο δουλειάς που απαιτεί μια μετακόμιση.

Εξυπακούεται πως όλοι -συγγενείς, φίλοι, γνωστοί- ασχολούνται μονίμως με τα προβλήματα της Αλίκης. "Μα, έχεις κι άλλο παιδί", υπενθυμίζει ο ξάδελφος Σταύρος στον πατέρα μου κάποια στιγμή. Μόλις τότε συνειδητοποιώ ότι έχει δίκιο: Η Αλίκη έχει ρουφήξει όλη την προσοχή και την ενέργεια των γονέων μου εδώ και δεκαετίες...

Τρίτη, 16 Μαΐου 1989

Χθες τα ξημερώματα η θεία Σοφία, αδελφή της μητέρας μου, μας άφησε χρόνους -από εγκεφαλικό. Ήταν έγκλειστη σε άσυλο ψυχοπαθών στο Μενίδι, εδώ και 35 χρόνια, επειδή έπασχε από σοβαρή μανία καταδίωξης. Η ασθένεια είχε ξεκινήσει κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών στον Πειραιά τον καιρό της Γερμανικής Κατοχής, όταν μια βόμβα έπεσε πολύ κοντά στο σπίτι της. Μια φορά το μήνα, πηγαίναμε και τη βλέπαμε στο ψυχιατρείο. Την παίρναμε και κάναμε βόλτες στα

χωράφια εκεί κοντά. Ήταν πάντα καλή κι ευγενική μαζί μας. Τώρα όμως, “Ο δρόμος για το Μενίδι κόπηκε”, όπως λέει με πίκρα η μητέρα μου. Ένα ζευγάρι σκουλαρίκια κρίκοι της θείας κατέληξαν σε μένα. Τα φόρεσα όλη μέρα σήμερα, μα ένιωθα κάπως περίεργα...

Την ίδια νύχτα θα δώ ένα περίεργο όνειρο: Βρίσκομαι στο νεκροταφείο Γλυφάδας, όπου είναι θαμμένη η θεία Σοφία. Ξαφνικά ακούω μια καρδιά να χτυπάει δυνατά, αντηχώντας σε όλο το νεκροταφείο. Γεμάτη αγωνία, καταλαβαίνω ότι η θεία είναι θαμμένη ζωντανή. Λέω και ανοίγουν τον τάφο. Η θεία βγαίνει έξω, χαρούμενη, φωτεινή και με φιλάει χαρούμενη.

Ξυπνώ αναστατωμένη. Μόλις έρχεται το πρωί, φροντίζω να ξεφορτωθώ τα σκουλαρίκια...

Σάββατο, 20 Μαΐου 1989

Ο Κώστας, ο νεόπλουτος σύζυγος της ξαδέρφης Νίκης, περνιέται για μεγαλοεπιχειρηματίας τελευταία, εφόσον από απλός υπάλληλος σε αλουμινάδικο έχει πια αποκτήσει δικό του τεράστιο μαγαζί, καθώς κι ένα νυχτερινό κέντρο στην παραλιακή λεωφόρο -κι όλα αυτά μέσα σ' ένα χρόνο! Παράλληλα, ο γαμπρός μου, που τα 'χει ήδη ξαναφτιάξει με την Αλίκη, επιθυμεί κι αυτός να μπει στην “καλή κοινωνία”. Έτσι, δέχθηκε πρόσκληση σε γεύμα από τον Κώστα για απόψε, ώστε να γνωρίσει τους αξιότιμους συνεργάτες του. Φόρεσε, λοιπόν, η Αλίκη το πιο ξέκωλο σύνολο που βρήκε (στενό κοντό σορτς με γυαλιστερό μπουστάκι) και πήγαν στο επαγγελματικό meeting όλο πόζα και χαρούλες.

... Σύντομα θα αποδειχθεί ότι ο Κωστάκης επιδιδόταν σε εμπόριο ναρκωτικών μαζί με τους “συνεργάτες” του, ώσπου λόγω δικής του βλακείας θα προδωθεί από το κύκλωμα και θα οδηγηθεί στη φυλακή! Πάλι καλά που ο Χαράλαμπος δεν μπλέχτηκε τελικά σ' αυτή την ιστορία! Και μετά αναρωτιέμαι, γιατί η δική μου οικογένεια παραμένει πάντοτε φτωχή, και πού βρίσκουν τόσα χρήματα ορισμένοι “ξύπνιοι”...

Δευτέρα, 22 Μαΐου 1989

Σήμερα το απόγευμα η Αλίκη μας φέρνει το Γιαννάκη για να τον κρατήσουμε ως το βράδι. Ωστόσο, δεν παύει να με αντιμετωπίζει πάντα με την ίδια περιφρόνηση...

“Κανένα καλό παιδί να προξενέψουμε στη Υβόννη; Τόσους φίλους έχει ο Λάμπης”, της προτείνει η μητέρα μου σε μια στιγμή.

“Τη Υβόννη τη βλέπουν κάθε τόσο, αν τους άρεσε θα το λέγανε”, απαντά η αδελφούλα μου απαξιωτικά. “Άλλωστε, δεν θέλω να τους κάνω την πρόταση και να μου λένε πως η Υβόννη δεν τους αρέσει!”

“Και γιατί να μη τους αρέσει;” επιμένει η μαμά.

“Μα δε βλέπεις τα χάλια της;”

“Εγώ έτσι είμαι και σ' όποιον αρέσει!” πετάγομαι τότε εγώ.

“Σε κανέναν δεν αρέσει!” καταλήγει η Αλίκη, με ύφος 100 σταρ του Χόλυγουντ.

Τετάρτη, 14 Ιουνίου 1989

Χαράς ευαγγέλια: Η διαδικασία έκδοσης του βιβλίου μου έχει ήδη ξεκινήσει! Παρέλαβα τα ρολά με το μυθιστόρημά μου πριν από λίγες μέρες και σήμερα το απόγευμα πήγα και τους τα έδωσα πίσω αφού πρόσθεσα ορισμένες ακόμη διορθώσεις. Ακόμη, τους πήγα κι ένα εξώφυλλο ζωγραφισμένο από μένα, με μαρκανδώρους και ξυλομπογιές: Ένα μυστηριώδες τοπίο με πυραμίδες και την πρωταγωνίστρια σε πρώτο πλάνο. Απ' ό,τι μου είπαν, υπάρχει δυνατότητα να το επεξεργαστούν στο κομπιούτερ έτσι ώστε να φαίνεται σαν γνήσιος πίνακας ζωγραφικής. Μπορώ να πω ότι διασκέδασα την όλη φάση, ωστόσο αναρωτιέμαι: Δεν είναι υποχρέωση του εκδότη να βρίσκει εξώφυλλα για τα βιβλία που εκδίδει;

Δευτέρα, 10 Ιουλίου 1989

Μετά από μια πολύ δύσκολη γέννα (το μωρό είχε τυλιχτεί με τον ομφάλιο λώρο), σήμερα τα ξημερώματα η αδελφή μου γέννησε το δεύτερο παιδί της, τον Θανάση.

Σημάδι της μοίρας(;): Όταν της τον πήγαν στο δωμάτιο,

η Αλίκη ανακάλυψε πως το βρέφος ...είχε αλλάξει φύλο! "Ξέρετε, εγώ γέννησα αγόρι!" ενημέρωσε τη νοσοκόμα και τελικά της έφεραν το δικό της αρσενικό παιδί, επιστρέφοντας το κοριτσάκι στη μητέρα του.

Ως φυσική συνέπεια, η Αλίκη θα κλείσει άμεσα το μαγαζί της, παρόλο που κερδίζει αρκετά. Βλέπεις, είχε τη φαεινή ιδέα να το ανοίξει όταν ήταν έγγυος δύο μηνών. Όπως και να 'χει, τώρα με τη γέννηση του νέου μωρού θα έχουμε ακόμη περισσότερα τρεχάματα η μητέρα μου κι εγώ...

Κυριακή, 16 Ιουλίου 1989

Κάλλιο αργά παρά ποτέ! Επιτέλους, το περίφημο νούμερο 9630... απάντησε! Ήταν, όμως, δύο παιδικές φωνές που έλεγαν ασυναρτησίες. Ζήτησα να μιλήσω στο Γιώργο Φραντζή, μου είπαν "περιμένετε" και περίμενα μισή ώρα στο ακουστικό χωρίς να έλθει κανείς! Το ίδιο πράγμα θα επαναληφθεί δυο φορές ακόμη μέχρι το απόγευμα. Δεν πρόκειται να βγάλω άκρη έτσι. Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω...

Αρνούμενη ν' αποδεχθώ την πραγματικότητα, το ίδιο βράδι αποφασίζω να μιλήσω ξεκάθαρα στη Λουίζα σχετικά με το θέμα και να της ζητήσω να με βοηθήσει, χρησιμοποιώντας ίσως τις παλιές της διασυνδέσεις από το λύκειο. Δέχεται με χαρά, λέγοντας: "Σε καταλαβαίνω, Υβόννη, κι εγώ ήμουν ως πρόσφατα ερωτευμένη μ' ένα συμμαθητή μας, τον Δήμο, αν θυμάσαι! Μην ανησυχείς, θα σε βοηθήσω!". Το αποτέλεσμα: Μετά από δυο μέρες, όταν η Λουίζα δοκίμασε τον επίμαχο αριθμό, έπεσε πάνω στα ίδια πιτσιρίκια, τα οποία της φώναζαν με μια φωνή: "Εγώ είμαι ο Γιώργος Φραντζής!".

... Όμως, όσο η μοίρα με πολεμάει, τόσο το πείσμα μου γιγαντώνεται: Με το σκεπτικό ότι ίσως ο Γιώργος να έχει αλλάξει αριθμό τηλεφώνου μετά από τόσα χρόνια, το επόμενο πρωί τηλεφωνώ στην κυρία Μπόγρη, που ξέρω ότι κατοικούν έναν όροφο πάνω από τους Φραντζήδες. Ζητάω ευγενικά και αθώα "τον κύριο Γιώργο Φραντζή", μου εξηγεί ότι μένει ακριβώς από κάτω κι ότι έχω λάθος αριθμό τηλεφώνου. Όμως, θα αρνηθεί να μου δώσει τον σωστό...

Παρόλες τις αντιξοότητες, μου είναι απλά αδύνατο να εγκαταλείψω το όνειρό μου, όσο τρελό κι αν φαίνεται. Με το πέρασμα του χρόνου, όλο και περισσότερο η ψύχωση κυριεύει το μυαλό μου: Καταλήγω ν' αναζητώ πιθανούς συγγενείς του με το ίδιο επώνυμο σε όλη την Αθήνα, με σκοπό να καλλιεργήσω σχέσεις! Θα πάω ως πελάτισσα σε κάποιο βιβλιοπωλείο στα Πετράλωνα, σε ένα ψιλικατζίδικο στα Πατήσια, και σ' ένα άλλο στο κέντρο των Αθηνών! Ευτυχώς, γρήγορα θα διακρίνω τη ματαιότητα αυτής της προσπάθειας...

Παρασκευή, 11 Αυγούστου 1989

Στη δουλειά, το αφεντικό αρχίζει να μη μου τα λέει καλά: Οι μέρες περνούν και μου είναι πλέον φανερό ότι ο Ζαφειράκης σκοπεύει να αφήσει να περάσει όλος ο Αύγουστος χωρίς να μου δώσει καθόλου άδεια, παρόλο που αυτός είναι ο μοναδικός μήνας που δεν έχουμε σχεδόν καθόλου δουλειά.

Τα ίδια είχαμε και σήμερα το πρωί: “Την επόμενη βδομάδα δεν θα μπορέσω να σου δώσω άδεια γιατί πρέπει να πάω στο χωριό· ούτε την μεθεπόμενη θα μπορέσω, επειδή θα θέλει η γυναίκα μου να την πάω στο χωριό και θα πρέπει κάποιος να μείνει στο γραφείο”, δήλωσε το αφεντικό με μάλλον ειρωνικό ύφος.

“Εγώ από Δευτέρα δεν θα μπορώ να έλθω στη δουλειά γιατί έχω ήδη βγάλει εισητήρια για διακοπές!”, του είπα ψέματα.

Για λίγες στιγμές, ο Ζαφειράκης έμεινε εμβρόντητος σα να μην πίστευε στ' αυτιά του. Αμέσως μετά άρχισε να φωνάζει, έξω φρενών: “Τι είν' αυτά που μου λες; Αν είναι δυνατόν! Ως τώρα μου έδειχνες ένα άλλο πρόσωπο, ένα πρόσωπο που μπορούσα να εμπιστευτώ! Τώρα όμως βλέπω μπροστά μου μια άλλη Υβόννη!”

“Δεν καταλαβαίνω γιατί απορείτε”, αποκρίθηκα ήρεμα. “Θεωρώ ότι αυτό είναι το καλύτερο και για τους δυο μας, επειδή ο Αύγουστος είναι ο μόνος μήνας που όλες οι ιταλικές εταιρείες κλείνουν και δεν έχουμε δουλειά. Εσείς όμως μου αναβάλλετε συνεχώς τις διακοπές μου με διάφορες δικαιολογίες...”

“Θα έχουμε πάρα πολλή δουλειά αυτό το μήνα! Θα αναγκαστώ εξαιτίας σου να προσλάβω άλλη κοπέλα για όσο διάστημα λείψεις! Θα καταστραφώ οικονομικά εξαιτίας σου!” κατέληξε όλο νεύρα.
“Δεν παρακαλάνε το Θεό ορισμένες που έχουν μια δουλειά! Θέλουν και διακοπές! Βρίσκουν κάποιον και τους πληρώνει τις διακοπές!” πετάχτηκε τότε η κυρία Ντίνα.

Στο μεταξύ, εγώ ήδη κόντευα να βάλω τα κλάματα, παρόλο που ήξερα ότι μου λέγανε σαχλαμάρες. Δεν περίμενα τέτοια αντίδραση, ούτε και ήθελα στ' αλήθεια να χαλάσω τις σχέσεις μου με το αφεντικό, οπότε θεώρησα καλό να του τα γυρίσω:
“Δεν ήξερα ότι περιμένετε πολλή δουλειά αυτό το μήνα ειδικά· σε αυτή την περίπτωση, θα δώσω πίσω τα εισητήρια και δεν θα πάω τελικά διακοπές”, του είπα με τρεμάμενη φωνή.
“Α, όχι, τώρα θα κάνεις τις πολυπόθητες διακοπές σου! Να ξέρεις όμως ότι κανονικά το αφεντικό είναι που αποφασίζει πότε θα πάρει άδεια ο υπάλληλος! Επίσης, μην ξεχνάς ότι τα περισσότερα αφεντικά δεν αρκούνται στα υπαλληλικά καθήκοντα αλλά ζητούν και άλλα πράγματα από τις γραμματείς τους!”
Αυτό το τελευταίο δεν περίμενα ποτέ να το ακούσω. Έμεινα να τον κοιτάζω με αποχαυνωμένο, βουρκωμένο βλέμμα.
“Ναι, Υβόννη, έτσι είναι: Οι γραμματείς, εκτός από το να σηκώνουν τηλέφωνα και να γράφουν τιμολόγια, προσφέρουν κι άλλες υπηρεσίες στα αφεντικά τους! Νομίζεις ότι είναι όλοι τόσο ολιγαρκείς όσο εγώ;” ξεσπάθωσε ο Ζαφειράκης. Μετά από όλο εκείνο το λίβελλο, ζήτησα να βγω για λίγο έξω, όπου γύριζα για πάνω από μισή ώρα στους δρόμους κλαίγοντας.

Τετάρτη, 16 Αυγούστου 1989

Εντέλει, ο Λουκάς κουβάλησε σήμερα κιόλας μια γνωστή του κοπέλα για να κρατήσει το γραφείο για το διάστημα από 21 έως 31 Αυγούστου που θα λείπω εγώ. Είναι μια 20χρονη υπερφιλόδοξη ψωνάρα, που το παίζει στέλεχος ολκής: “Κανονικά, δεν θα καθόμουν εδώ ούτε μια ώρα!” υπερηφανεύεται με

υπεροπτικό υφάκι. “Στην προηγούμενη επιχείρηση που ήμουν, η εργασία ήταν πολύ απαιτητική, δεν στεκόσουν λεπτό και διαρκώς κάτι μάθαινες! Εδώ δεν συμβαίνει ποτέ τίποτα κι εγώ δεν είμαι καμιά χαμένη, εγώ σκοπεύω να πετύχω στη ζωή μου!”

Διακοπές στην Αίγινα (Δευτ. 21 – Παρ. 25 Αυγ. 1989)

Ολιγοήμερες διακοπές στην Πέρδικα της Αίγινας μαζί με τους γονείς μου (συνταρακτικό...). Μένουμε στο ξενοδοχείο “Ιππόκαμπος”, νησιώτικου στυλ, καθόλου άσχημο, ωστόσο εγώ έχω πρόβλημα επειδή κοιμόμαστε και οι τρεις σ' ένα μικρό δωμάτιο και ο μπαμπάς ροχαλίζει σαν ατμομηχανή όλη νύχτα. Επιπλέον, η πόλη είναι πολύ θορυβώδης: Οι ταβέρνες και η ντισκοτέκ ακούγονται συνεχώς, παντού. Το μέρος δεν έχει ωραία θάλασσα, δεν υπάρχει αμμουδιά παρά μόνο βράχια.

Ευτυχώς, έχουμε για παρέα μια οικογένεια γειτόνων μας από τη Γλυφάδα, οι οποίοι έχουν αμάξι κι εξοχικό εδώ, κι έτσι δεν θα πλήξουμε: Κάθε μέρα πηγαίνουμε όλοι μαζί για μπάνιο σε κοντινές παραλίες, κάποια πρωινά μπαίνουμε στο σκάφος των φίλων μας και πηγαίνουμε στο αντικρινό νησάκι, τη “Μονή”, όπου υπάρχει ωραία μικρή παραλία και αλανιάρικα παγώνια. Τα απογεύματα μαζευόμαστε στη βεράντα τους ή κάνουμε βόλτες στα πέριξ.

Θα περνούσα πολύ καλύτερα, αν στο μεταξύ δεν είχα πάθει ψύχωση: Βρίσκομαι σε απελπιστική ψυχολογική κατάσταση, δεν καταφέρνω να ηρεμήσω ούτε μέρα ούτε νύχτα, καθώς στο μυαλό μου τριγυρίζουν διαρκώς οι απίστευτες καταστάσεις που αντιμετωπίζω στη δουλειά, η μόνιμη πλέον εχθρικότητα του περιβάλλοντος και οι ατέλειωτες απαιτήσεις του αφεντικού. Ουσιαστικά, εκείνο που προσπαθεί να μου επιβάλει ο Ζαφειράκης, είναι να δουλεύω αδιάλειπτα χωρίς να παίρνω ποτέ άδεια, πάντοτε με το βασικό μισθό, ενώ παράλληλα να μου αναθέτει όλο και περισσότερα καθήκοντα. Ακόμη, σκέφτομαι τα αντίποινα που θα αντιμετωπίσω με την επιστροφή μου το Σεπτέμβρη και μου είναι αδύνατο να κλείσω μάτι τις νύχτες. Ώσπου, μια επαναστατική ιδέα αρχίζει να στριφογυρνά στο νου μου: Να φύγω από τη Vinomec και ν'

ανοίξω το δικό μου γραφείο δακτυλογραφήσεων-μεταφράσεων στο κέντρο της Αθήνας. Στη σκέψη αυτή αισθάνομαι ήδη πολύ καλύτερα...

Δευτέρα, 28 Αυγούστου 1989

Ξαναγυρνώντας στο γραφείο για πρώτη μέρα σήμερα, η κοπέλα θα με πληροφορήσει ότι όσες μέρες έλειψα δεν είχε καθόλου δουλειά, βάραγε μύγες όλη μέρα και η επιχείρηση θύμιζε νεκροταφείο -απολύτως αναμενόμενο αυτό το μήνα. Απλά, ο Λουκάς την έφερε εδώ μόνο και μόνο για να δείξει σε μένα πόσο ανεύθυνη είμαι που ζητάω άδεια αυγουστιάτικα...

Δευτέρα, 11 Σεπτεμβρίου 1989

Παρόλο που η Λουίζα έχει ήδη προσπαθήσει αρκετές φορές να οργανώσει μια συγκέντρωση παλιών συμμαθητών, μήπως κι έτσι καταφέρουμε να εντοπίσουμε και το Γιώργο, μέχρι τώρα έχει σταθεί αδύνατον να βρει οποιονδήποτε απ' αυτούς στο τηλέφωνο. Όσο περνά ο καιρός και δεν πλησιάζω το σκοπό μου, απογοητεύομαι.

Πέρα απ' αυτά, το βλέπω ότι η φιλία μου με τη Λουίζα έχει αρχίσει να χαλάει: Σιγά σιγά απομακρύνεται από μένα, αποφεύγει τις πολλές εξόδους μαζί μου, ενώ βγαίνει όλο και συχνότερα με το αγόρι της, το Νώντα. Πάντως, κάθε φορά που συναντιώμαστε οι τρεις μας (μάλλον παίζω το ρόλο του φαναριού), φροντίζει να μου δίνει υποσχέσεις για γνωριμίες με συμπαθητικούς νεαρούς. Από την άλλη, όποτε της εκμυστηρεύομαι ότι κάποιος από την παρέα μου αρέσει, μου τον βγάζει αμέσως σκάρτο και φροντίζει να μην έχουμε καμία επαφή με το εν λόγω άτομο.

Από τότε, μάλιστα, που της είπα ότι μου αρέσει ο Τάκης -ένα ψηλό, λεπτό παιδί με ξανθά μαλλιά ως τους ώμους και γαλάζια μάτια, σοβαρός και μετρημένος, φίλος του αχώνευτου, χοντρού αδελφού της- δεν ξαναβγήκαμε με την παρέα! Η ίδια ισχυρίζεται ότι ούτε εκείνη τους βλέπει πια και της παραπονούνται πως τους παραμελεί επειδή τώρα έχει άλλους φίλους! Έτσι που μου τα καταφέρνει, τον Τάκη δεν τον έχω δει πάνω

από τρεις φορές συνολικά! Παράλληλα, η φίλη μου έχει λυσσάξει να τα φτιάξω με το Μπάμπη, έναν παχουλό χαζούλη που τον κοροϊδεύουν όλοι στην παρέα. "Όσο σας κοιτάζω, τόσο βλέπω ότι είστε ταιριαστό ζευγάρι!" μου λέει με διφορούμενο ύφος.

Τρίτη, 26 Σεπτεμβρίου 1989

Μετά από μήνες μάταιης αναζήτησης ενός χαμένου έρωτα, νιώθω πια τόσο απογοητευμένη ώστε δεν δίστασα σήμερα το πρωί να πάρω έκτακτη άδεια από τη δουλειά "λόγω ασθενείας", προκειμένου να πάω στο γυμνάσιο Γλυφάδας για να ζητήσω τη διεύθυνση και το τηλέφωνο της Ροζίτας! "Ψάχνω μια παλιά μου φίλη, τη Ροζίτα Φραντζή, που την έχω χάσει αλλά πρέπει να την ξαναβρώ!", δήλωσα στους κατάπληκτους καθηγητές, οι οποίοι έδειξαν κατανόηση, έψαξαν στις παλιές καταστάσεις μαθητών αλλά τελικά με πληροφόρησαν πως δεν υπάρχει πια κανένα στοιχείο της εν λόγω μαθήτριας, μετά από τόσα χρόνια. Ύστερα, σαν αυτόματο, άφησα τα βήματά μου να με οδηγήσουν στο Δημαρχείο, όπου επαναλήφθηκε ακριβώς η ίδια φάση.

Παρασκευή, 29 Σεπτεμβρίου 1989

Σήμερα το πρωί, με μοναδική αποφασιστικότητα ανακοίνωσα στο Λουκά την πρόθεσή μου να αποχωρήσω από την επιχείρησή του στα τέλη Οκτώβρη "για προσωπικούς λόγους", τους οποίους αρνήθηκα σθεναρά να αποκαλύψω, όσο κι αν μου κλαιγόταν το αφεντικό.

... Καθ' όλη τη διάρκεια του επόμενου μήνα, θα παρελάσουν διάφορες κοπέλες από το γραφείο, υποψήφιες για τη θέση μου. Εννοείται ότι θα σταθεί αδύνατο να βρεθεί γραμματέας τόσο φθηνή σαν εμένα, ή τόσο αποδοτική ώστε να φέρει εις πέρας το περιβόητο τεστ του στις ξένες γλώσσες. "Τόσο δύσκολα τεστ δεν κάνουν ούτε στο Υπουργείο Εξωτερικών!" είπε στο αφεντικό μια κοπέλα που είχε σπουδάσει στο εξωτερικό.

Εντέλει, ο Ζαφειράκης θα προσλάβει μια ήσυχη κοπέλα, η οποία έχει σπουδάσει στην Ιταλία και δεν απαιτεί παρά το βασικό μισθό.

Κυριακή, 8 Οκτωβρίου 1989

Είμαι σε διακοπές και απολαμβάνω τον ζεστό ήλιο, τη χρυσή αμμουδιά, το διάφανο νερό της θάλασσας. Οι ηλιαχτίδες στραφταλίζουν στα γαλάζια δαντελωτά κυμματάκια, πραγματική μαγεία. Ο Γιώργος Φραντζής είναι μαζί μου, γλυκός και γοητευτικός, ψηλόλιγνος, με μεγάλα λαμπερά μάτια, όπως τότε που συναντιόμασταν στο γυμνάσιο. Είναι τέλειος και είναι δικός μου. Είμαστε ερωτευμένοι και πανευτυχείς. Φιλιόμαστε τρυφερά -σημάδι αντάμωσης. Ξυπνώ με μια μοναδική αίσθηση μακαριότητας. *Τι υπέροχο **ερωτικό όνειρο** ήταν αυτό;*

Πέμπτη, 12 Οκτωβρίου 1989

Η οριστική λύση του ερωτικού μου προβλήματος ήλθε αναπάντεχα σήμερα το πρωί από τη Θεώνη, γειτόνισσα και καλή φίλη μας που εργάζεται ως οικιακή βοηθός σε σπίτια. Πάνω στη συζήτηση, μου αποκάλυψε εντελώς τυχαία ότι πηγαίνει συχνά στην κυρία Μπόγρη και της κάνει δουλειές! Τέτοια παρανοϊκή ***σύμπτωση**!* Της ζήτησα, λοιπόν, να τους ψαρέψει για το Γιώργο. "Γιατί; Δεν τελειώσατε τις δουλειές σας όσο ήσασταν στο σχολείο;" απόρησε γελώντας, ενώ εγώ πετούσα από τη χαρά μου.

... "Ο Γιώργος Φραντζής σπουδάζει προγραμματισμό ηλεκτρονικών υπολογιστών στην Αμερική. Είναι αρραβωνιασμένος με μια Ελληνίδα και θα την παντρευτεί γρήγορα. Δεν θα ξανάρθει ποτέ στην Ελλάδα", είναι τα νέα που θα μου φέρει η Θεώνη, μετά από λίγες μέρες.

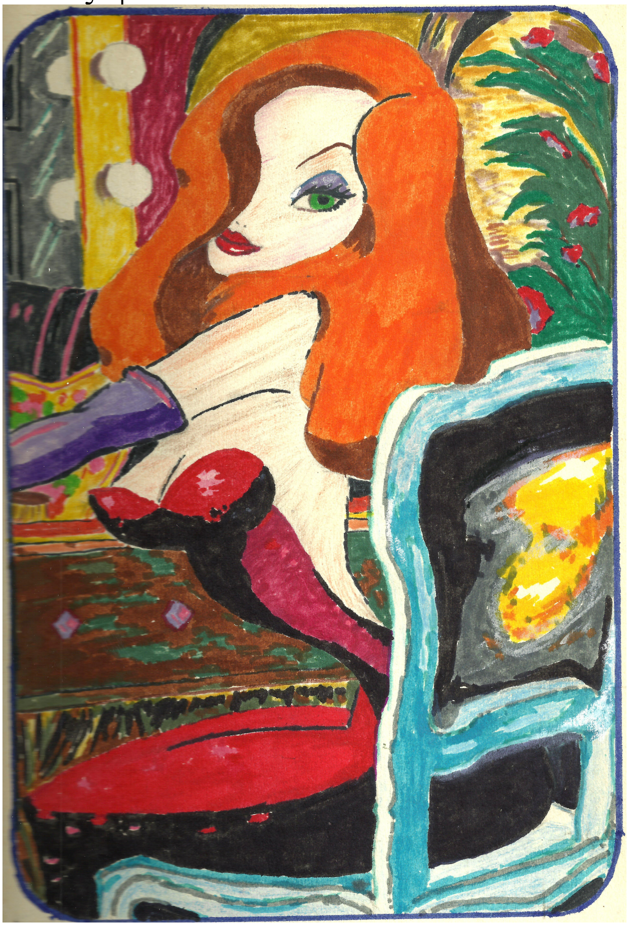
Τέλος, λοιπόν. Γιατί όμως να με πιάσει όλη αυτή η παράνοια 12 χρόνια μετά; Ίσως επειδή κατά βάθος ξέρω ότι σε ολόκληρη τη διάρκεια της ζωής μου ποτέ δεν πρόκειται να βρεθεί καμιά άλλη αγάπη για μένα. Ξέρω ότι η ζωή μου θα κυλήσει στην απόλυτη ερωτική μοναξιά, ακολουθώντας το δικό της αλλόκοτο μονοπάτι...

Χειμώνας 1989

Παράλληλα, το βλέπω, ότι η σχέση μου με τη Λουίζα έχει

πια αρχίσει να χαλάει: Μέρα με τη μέρα απομακρύνεται από μένα, ορισμένες φορές διακρίνω μια τάση ειρωνείας εκ μέρους της, ενώ εξακολουθεί να μου δίνει άδειες υποσχέσεις: “Δεν θα πάρουμε τηλέφωνο τον τάδε ή τον δείνα παλιό συμμαθητή;”

Όσο για την υπόλοιπη παρέα, δεν νιώθω άνετα μαζί τους χωρίς τη Λουίζα. Κάποιες φορές που πήγα μόνη μου στο γραφείο της ΟΝΝΕΔ, έπιασα γύρω μου βαριά βλέμματα, μυστικοπάθεια, μουρμουρητά, ψυχρότητα. Με το ζόρι με καλούν να βγω μαζί τους, μονάχα όταν βλέπουν πως η ώρα περνάει κι εγώ δεν λέω να εξαφανιστώ.

Ένα βράδι πήγαμε για τελευταία φορά στο θέατρο με τη Λουίζα και το Νώντα: Ήταν στο “Καρέζη”, δεν θυμάμαι τι έργο είδαμε, θυμάμαι όμως ότι μόλις τελείωσε η παράσταση και φύγαμε, το θέατρο έπιασε *φωτιά* και κάηκε ολοσχερώς, γεγονός που μου χτύπησε αρκετά παράξενα...

Μέχρι τα τέλη του χρόνου έχω ολοκληρώσει το δεύτερο άλμπουμ ζωγραφικής μου, και αυτό γεμάτο με πορτραίτα καλλιτεχνών: Heather Locklear, Bonnie Tyler, Samantha Fox, Cher, Jessica Rabbit, Donna Summer, Fay Dunaway, Victoria Principal, Madonna, Princess Metternich και: Ατομική βόμβα...

Η ζωή συνεχίζεται...

Δευτέρα, 1η Ιανουαρίου 1990

Εδώ και δυο μήνες έχω ανοίξει το δικό μου γραφείο για Δακτυλογραφήσεις - Μεταφράσεις (Αγγλικά, Ιταλικά, Γερμανικά, Ισπανικά), αφού πρώτα κατάφερα να βρω ένα φθηνό χώρο κοντά στην Ομόνοια. Προς το παρόν δεν έχω πολλούς πελάτες, όμως τα πάγια έξοδά μου είναι πολύ μικρά κι έτσι δεν προβληματίζομαι ιδιαίτερα. Πάντως, αυτό που κάνω τώρα μου αρέσει πολύ περισσότερο από το να είμαι υπάλληλος σε εταιρεία. Πιστεύω, μάλιστα, πως το υπαλληλίκι δεν μου πήγαινε ποτέ.

Ωστόσο, ορισμένοι πελάτες -κάποιοι στριμμένοι, τσιγγούνηδες δικηγόροι- ήδη από τις αρχές αυτού του μήνα άρχισαν να απαιτούν να τους δίνω αποδείξεις για τα λιγοστά χρήματα που μου πληρώνουν. Έτσι, αναγκάστηκα να ανοίξω βιβλία στην Εφορία και να γραφτώ στο ΤΕΒΕ. Όμως, είμαι γραμμένη και στον ΟΑΕΔ, απ' όπου παίρνω επίδομα ανεργίας, το οποίο δεν θέλω να χάσω. Στο κάτω κάτω, τα έσοδά μου από το γραφείο είναι πολύ λίγα ακόμη.

Μετά από μια μάλλον χαλαρή συζήτηση με το λογιστή μου και τον πατέρα μου, αποφάσισα να συνεχίσω να λαβαίνω το επίδομα ανεργίας και παράλληλα ν' ανοίξω προσωπική επιχείρηση, πράγμα που κανονικά απαγορεύεται. Ο λογιστής μου είπε ότι μετά από 40 χρόνια που θ' αποκαλυφθεί η απάτη (όταν θα ζητήσω σύνταξη), πιθανότατα δεν θα υπάρξουν συνέπειες.

Ωστόσο, στο βάθος του μυαλού μου δεν είμαι ήσυχη σχετικά με αυτό το θέμα: Κι αν κληθώ να πληρώσω κανένα απίθανο πρόστιμο όταν έλθει η ώρα; Όπως και νά 'χει, δεν σκεφτήκαμε την εξής απλή λύση: Θα μπορούσα να περιμένω εννέα μήνες να τελειώσει το επίδομα ανεργίας πριν ανοίξω το γραφείο, να σκεφτώ κι εγώ καλύτερα πώς να οργανώσω την επιχείρησή μου, και νά 'ναι μετά όλα νόμιμα κι ωραία. Όμως,

όσον αφορά εμένα, πάντα μας έτρωγε οικογενειακώς η αγωνία μην τυχόν και μείνω ένα μήνα χωρίς δουλειά ή χωρίς ψάξιμο για δουλειά...

Μεταγενέστερη Παρατήρηση: Συχνά μου βγαίνει ένας παλιός θυμός για τους γονείς μου. Αυτό επειδή εκείνη την κρίσιμη εποχή της δεκαετίας του '80, όχι μόνο δεν είχα καμία προστασία απ' αυτούς αλλά όπου υπήρχε παγίδα με έσπρωχναν να πέσω μέσα:
α) Περίπου τρία χρόνια συνολικά ψάξιμο για δουλειά σε Αθήνα, Πειραιά και προάστια, περνώντας μου τη νοοτροπία ότι έπρεπε να δεχτώ αναντίρρητα οποιονδήποτε ψυχανώμαλο εργοδότη είχε την καλοσύνη να με προσλάβει, έστω και άμισθη.
β) Τραγελαφικές περιπέτειες στην Ιταλία. Τι γύρευα εγώ εκεί; Αυτά είναι για κολοπετσωμένες!
γ) Άσχημες περιπέτειες και στυγερή εκμετάλλευση από τον Βαγγέλη Κάργα, ιδιοκτήρη φροντιστηρίων στη Σάμο, όπου βρέθηκα για ένα μήνα, με παρώτρυνση του πατερούλη μου.
δ) Ένας χρόνος χαμένος στη Σχολή Τουρισμού στη Σαρωνίδα, εφόσον για να βρει κανείς δουλειά σε ξενοδοχείο χρειάζεται βαρβάτο μέσο. Πάλι καλά που δεν κατέληξα σε κανένα άλλο νησί σαν τη Σάμο, να κάνω τετράμηνη πρακτική για ψίχουλα...
ε) Όταν, επιτέλους, κατάφερα να βρω μόνιμη δουλειά στου Ζαφειράκη, το θεωρούσα φυσικό να δίνω στους γονείς μου όσα χρήματα κέρδιζα στο χέρι! Κρατούσα μόνο ένα ποσόν που το έβαζα στην τράπεζα.
στ) Ο συνδυασμός Προσωπική Επιχείρηση + Επίδομα ανεργίας = Παρανομία, θα μπορούσε να αποφευχθεί αν είχαμε βάλει λίγο το μυαλό μας να δουλέψει κι αν δεν τρέμαμε από το φόβο μήπως μείνω μια βδομάδα χωρίς έξτρα χρήμα για την οικογένεια...

Λεπτομέρειες: Κατ' αρχήν, μόλις είδαν ότι γύρισα άπρακτη από την Ιταλία, οι γονείς μου αντέδρασαν με πανικό και δεν κάθησαν ούτε στιγμή να σκεφθούν με ψυχραιμία την περίπτωσή μου, ότι δηλαδή ήμουν ένα άτομο εξαιρετικά μοναχικό, συνεσταλμένο και αθώο, εντελώς ακατάλληλο για τη

ζούγκλα των επιχειρήσεων. Εκείνοι όμως με αντιμετώπιζαν λες και ήμουν άνδρας, ήδη παντρεμένος με γυναίκα και τρία παιδιά, που έπρεπε επειγόντως να βγάλει λεφτά! Λες και με όλο εκείνο το μανιώδες κυνήγι για εργασία ήταν σίγουρο ότι θα έβρισκα δουλειά, ή αν έβρισκα ότι θα την κρατούσα για πολύ...

Γενικότερα, το σκεπτικό των γονέων μου ήταν να βρεθεί τρόπος να τους φέρω χρήματα το γρηγορότερο δυνατόν. *Μόνο που δεν με έβγαλαν στο πεζοδρόμιο για να τους φέρω λεφτά...*

Το πιο “κουφό” στην όλη υπόθεση είναι πως όταν γύρισα από την Ιταλία είχα ήδη το Proficiency του Cambridge, δηλαδή μπορούσα να διδάξω αγγλικά, έστω να κάνω ιδιαίτερα σε σπίτια, πράγμα που είχα σκεφτεί. Φυσικά, θα χρειαζόμουν λίγο χρόνο μέχρι να βρω πελάτες...

Όταν έφυγα για τη Σάμο, στα τέλη Σεπτέμβρη του 1984, είχα ήδη βρει μία πελάτισσα, την οποία εγκατέλειψα χωρίς δεύτερη σκέψη, μην τυχόν και χάσω την ευκαιρία... Αυτό επειδή οι γονείς μου δεν είχαν υπομονή να περιμένουν λίγους μήνες, μήπως βρω κι άλλους πελάτες για ιδιαίτερα. Θα μπορούσαν, επίσης, να μου κολάνε ένσημα του ΤΕΒΕ (ήταν σχεδόν τσάμπα τότε) σαν δασκάλα αγγλικών, ενώ εγώ θα συνέχιζα να ψάχνω για μαθητές.

Στο κάτω κάτω, ανέκαθεν έκανα πολλές δουλειές και θελήματα για το σπίτι (τουλάχιστον τετράωρο ωράριο κάθε μέρα), ενώ η Αλίκη δεν έκανε ποτέ την παραμικρή δουλειά: Δεν την θυμάμαι να πηγαίνει για θέλημα, ούτε μια φορά! Ή, μήπως ήμουν ποτέ πολυέξοδη ή κοκέτα;

Αν είχαμε κάνει αυτό το διακανονισμό από τότε, σήμερα πιθανότατα θα είχα συγκεντρώσει περισσότερα ένσημα συνολικά, ενώ θα είχα γλυτώσει από πάρα πολλές ταλαιπωρίες και ψυχοφθόρες περιπέτειες. Εκείνοι όμως δεν έχουν νοιαστεί ποτέ πραγματικά για μένα. Μπορούσαν να μου προσφέρουν κάποια προστασία στο σπίτι αλλά δεν το έκαναν, ενώ υπήρχαν τα χρήματα και η δυνατότητα. Απλά, δεν έβαλαν ποτέ κάτω το κεφάλι να σκεφτούν τι είναι καλό και σωστό για μένα...

Κυριακή, 21 Ιανουαρίου 1990

Δεν νιώθω καθόλου καλά σήμερα. Έχω λόγους να διαισθάνομαι οτι πολύ σύντομα θα ξαναμείνω μόνη, χωρίς φίλους: Χθες βράδι, που αποφάσισα να πάω να συναντήσω την παρέα χωρίς τη Λουίζα, όλοι με αντιμετώπιζαν με ψυχρότητα, πιο έντονη απ' ότι συνήθως. Ο Τάκης έλειπε. Καταλήξαμε στην παραλιακή ταβέρνα “Ωκεανίς” στη Βουλιαγμένη, καμιά δεκαριά άτομα συνολικά, και πιάσαμε ένα μακρύ τραπέζι.

Ο αδελφός της Λουίζας, ο Μιχάλης, έτυχε να βρεθεί ακριβώς στα αριστερά μου. Αφού γέλασε ειρωνικά, μετακίνησε επιδεικτικά την καρέκλα του μακριά από μένα και από το τραπέζι, αναγκάζοντας όσους ήταν στ' αριστερά του να πράξουν αναλόγως! Με αυτό τον τρόπο, ο “κύριος” δήλωνε χωρίς λόγια πλην σαφώς, την απέχθειά του για μένα. Έτσι, όση ώρα μείναμε εκεί, στο πλάι μου από τα αριστερά υπήρχε ένα τεράστιο και αφύσικο κενό στο τραπέζι...

Δευτέρα, 22 Ιανουαρίου 1990

Μετά από πολλούς δισταγμούς, αποφάσισα σήμερα να επικοινωνήσω εγώ τηλεφωνικά με τον εκδότη Χάλαρη, δεδομένου ότι εκείνος δεν έχει δώσει σημεία ζωής εδώ και μήνες, δηλαδή από τότε που τους παρέδωσα τα διορθωμένα ρολά. Στο μεταξύ, η αισιοδοξία μου όσο πάει μειώνεται...

Κανόνισα να συναντήσω τον εκδότη το απόγευμα κιόλας, σε μια διεύθυνση που μου έδωσε. Με έκπληξη διαπίστωσα πως η εταιρεία έχει αλλάξει χώρο· τώρα στεγάζεται σε ένα πολυτελές πολυόροφο κτήριο, κοντά στην Ομόνοια. *Μα πηγαίνουν τόσο καλά οι δουλειές του; Τα βιβλία του δεν είναι δα και τόσο ξακουστά,* αναρωτήθηκα αρχικά· μετά όμως σκέφθηκα ότι η γοργή άνοδος της εταιρείας του ίσως να είναι κάτι θετικό και για μένα. Άλλωστε, μάλλον στην αλλαγή έδρας οφείλεται η καθυστέρηση στην έκδοση του βιβλίου μου. Τέλος πάντων, συμφωνήσαμε και υπογράψαμε την παράταση του συμβολαίου μέχρι τα τέλη του 1990.

... Κατακλείδα: Τελικά, ο Χάλαρης δεν θα ξαναέλθει ποτέ πια σε επαφή μαζί μου και το μυθιστόρημα “Η Συνωμοσία των

Σκιών" δεν θα τυπωθεί ποτέ. Όπως κατάλαβα αργότερα, όλη η υπόθεση ήταν μια κομπίνα του εκδότη για να έχει να επιδείξει μεγάλο αριθμό βιβλίων προς έκδοση, προκειμένου να πάρει κάποια επιδότηση από την ΕΟΚ. Παρόλα αυτά, οι "Εκδόσεις Χάλαρη" θα χρεωκοπήσουν και θα κλείσουν οριστικά ένα-δυο χρόνια αργότερα.

Κυριακή, 4 Φεβρουαρίου 1990

"Gal Force" - εντυπωσιακή ταινία κινουμένων σχεδίων: Έξι γυναίκες έχουν μείνει μόνες μέσα σ' ένα διαστημόπλοιο, το οποίο κατευθύνεται προς τον πλανήτη Χάος. Φίλοι και εχθροί τις (κατα)ζητούν. Η αιτία του ταξιδιού είναι άγνωστη (reason: unknown).

Σύντομα στην ομάδα τους προστίθεται η Ράφυ, μια αναιδής και δυναμική πολεμίστρια, η οποία προσγειώνεται ανώμαλα πάνω στο διαστημόπλοιο. Είναι ξανθιά με κοντά μαλλιά, μυώδης, επιθετική και λένε πως έχει σκοτώσει πολλούς. Θα είναι η πρώτη που θα πεθάνει σε μια διαστρική μάχη, για να σώσει τις υπόλοιπες.

Αργότερα ανακαλύπτουν ότι μία τους, η γκριζομάλλα Κέητ, είναι ανδροειδές. Το σκάφος δέχεται επίθεση, την υποπτεύονται για προδοσία και την καταδιώκουν, εκείνη όμως σώζει το χτυπημένο σκάφος συνδέοντας δυο καλώδια με γυμνά χέρια. Η υψηλή τάση λυώνει τη σάρκα πάνω στον μεταλλικό σκελετό της. Το αστρόπλοιο πρόκειται να καταστραφεί και η νέγρα ειδικός των κομπιούτερ θυσιάζει τη ζωή της για να μάθει το μυστικό του. Ένας εξωγήινος που εισβάλλει στο σκάφος καταβροχθίζει την Έλσα.

Τρεις από τις κοπέλες επιζούν και φθάνουν στον πλανήτη Χάος, που μοιάζει με παράδεισο. Η μελαχροινή Πάττυ είναι μυστηριωδώς έγγυος και στόχος εχθρών. Οι τρεις τους ξεφεύγουν πάνω σε ιπτάμενες μοτοσυκλέτες. Τελικά, γεννιέται ένα αγόρι που μεγαλώνει γοργά αλλά παραμένει παιδί στην ψυχή. Είναι ο ίδιος άνδρας που εμφανιζόταν στα όνειρα ολονών σαν ο ιδανικός, τρυφερός εραστής. Όλες τους τον επιθυμούν, για λίγο ζουν ένα ερωτικό όνειρο, ώσπου η κοκκινομάλλα

αρχηγός μαθαίνει την απίστευτη αλήθεια από το κομπιούτερ. Αμέσως μετά, καταστρέφει τα πάντα με το όπλο της. Παράλληλα, ο πλανήτης Χάος κεραυνοβολείται από εχθρούς και γίνεται πια πολύ καυτός, σαν την Αφροδίτη.

Ωστόσο, το σχέδιο της Διασποράς πρέπει να προχωρήσει. Η κοκκινομάλλα δραπετεύει και καταφεύγει εγκαίρως στον απομονωμένο πλανήτη Αρίσια. Έτσι, πολύ μακριά από τη Γη, μια νέα ανθρώπινη φυλή αρχίζει να αναπτύσσεται.

Χιλιετίες περνούν, από την Gal Force δεν έχει μείνει πια ούτε η ανάμνηση, αλλά η ζωή εκεί πλέον θυμίζει πολύ τη ζωή στη Γη. Πλήθος ανθρώπων περπατούν ανύποπτοι στους δρόμους, εργάζονται, πάνε για ψώνια, διασκεδάζουν χωρίς καν να υποψιάζονται τις απαρχές τους.

Ανάμεσά τους μόλις που μπορεί κανείς να διακρίνει τις πιθανές ενσαρκώσεις των γυναικών που κάποτε αποτελούσαν την Gal Force: Η Τάμμυ με τα πράσινα μαλλιά είναι τώρα μαθήτρια γυμνασίου· η Πάττυ και η κοκκινομάλλα είναι πελάτισσες σ' ένα μαγαζί, όπου η Έλσα είναι πωλήτρια· η Κέητ (το ανδροειδές) είναι σερβιτόρα· η νέγρα είναι υπάλληλος σε φαστφουντάδικο· η Ράφυ είναι μια δυναμική μοτοσυκλετίστρια. Βρίσκονται όλες κοντά μεταξύ τους, κυκλοφορούν στην ίδια περιοχή, όμως δεν γνωρίζονται πια. Οποιαδήποτε ανάμνηση της παλιάς τους ζωής έχει χαθεί για πάντα. Ωστόσο, η ζωή συνεχίζεται και αυτό είναι που μετράει...

♥ *Απλά, μου άρεσε πολύ αυτή η ταινία!*

Πέμπτη, 15 Φεβρουαρίου 1990

Το γραφείο δακτυλογραφήσεων-μεταφράσεων πηγαίνει όλο και καλύτερα. Κατόπιν μεσολάβησης της ξαδέλφης Χρύσας, η οποία διαθέτει τις κατάλληλες διασυνδέσεις, ο σπουδαιότερος πελάτης μου είναι ο εκδοτικός οίκος “Παγγαία”, που εκδίδει κυρίως επιστημονικά και λογοτεχνικά βιβλία. . Αυτή την εποχή μου έχουν δώσει και δακτυλογραφώ ένα Λεξικό Επιστημονικής Ορολογίας, που αποδεικνύεται πραγματικά πολύ ενδιαφέρον βιβλίο. Μεταφράζω επίσης αρκετές σελίδες των καταλόγων αγοράς Quelle από τα γερμανικά, ενώ έχω κι

άλλους, λιγότερο σημαντικούς πελάτες.

Δεδομένου ότι τα έσοδά μου έχουν αυξηθεί, πρόσφατα αποφάσισα να ξεκινήσω και ιδιωτική ασφάλιση, παρόλο που είμαι ήδη ασφαλισμένη στο ΤΕΒΕ. Σήμερα κιόλας, έφερα έναν εκπρόσωπο της ασφαλιστικής εταιρείας EasyLife και υπέγραψα ένα ασφαλιστικό συμβόλαιο, το οποίο μου παρέχει έξτρα ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και συνταξιοδοτικό πρόγραμμα που θα μου παρέχει σύνταξη μετά από 25 χρόνια. Μέχρι τότε, θα πρέπει να πληρώνω 8.000 δρχ το μήνα. Έσπευσε επί τόπου να ασφαλιστεί και η αδελφούλα μου με έξοδα των γονέων μου, οι οποίοι δεν της χαλάνε ποτέ χατήρι. Έχω την εντύπωση ότι η Αλίκη επιζητεί να με μιμείται με κάθε τρόπο, ονειρευόμενη να με ξεπεράσει κάποτε...

Τετάρτη, 21 Φεβρουαρίου 1990

Βλέποντας το χρόνο να περνά όλο και πιο γρήγορα μέσα σε νεκρική ακινησία, εδώ και κανένα τρίμηνο είμαι γραμμένη σ' ένα γραφείο συνοικεσίων στην Αθήνα. Έχω ήδη συναντήσει ορισμένους κυρίους, όλοι τους κακάσχημοι και προβληματικοί: Ένας από αυτούς ήταν 38 χρονών, χοντρός, νευρικός, χωρισμένος, και ήθελε να φύγουμε ένα τέταρτο αφότου καθήσαμε στην καφετέρια. “Να μην φάω το παγωτό μου πρώτα;” απόρησα. Με το ζόρι περίμενε πέντε λεπτά ακόμη, ώσπου να τελειώσω. Ένας άλλος φορούσε κάτι τεράστια γυαλιά στραβισμού στο βλογιοκομμένο του πρόσωπο, ενώ ψεύδιζε κιόλας. Δύο άλλοι, άχρωμοι φαλακροί υπαλληλίσκοι, τό 'παιξαν δύσκολοι και ήθελαν να το διαλύσουμε εντός 20 λεπτών. Σε έναν έλειπαν τρία δάκτυλα από το δεξί χέρι και η ποντικίσια βλάχικη μούρη του δεν με προσέλκυε καθόλου· όταν φύγαμε φρόντισε να με χαιρετήσει με το ανάπηρο χέρι. Ένας άλλος ήταν σχετικά εμφανίσιμος αν και κοντός, ωστόσο με απώθησε με το δεσποτικό φέρσιμό του και την τάση του να περιαυτολογεί ασταμάτητα. Ο φαλακρός περιπτεράς με την τσιριχτή φωνή που συνάντησα χθες βράδι, βιαζόταν να το διαλύσουμε εντός 15 λεπτών γιατί είχε μια δουλειά, είπε.

Όπως έμαθα σήμερα όταν τηλεφώνησα στο γραφείο, ο

τύπος τους παραπονέθηκε για την αμφίεσή μου. Η “προξενήτρα” με συμβούλεψε ευγενικά να αποφεύγω τα φορέματα και να προτιμώ κάτι πιο μοντέρνο (δηλαδή πιο ξέκωλο) γι' αυτές τις συναντήσεις με τα κελεπούρια. Από την άλλη, “Δεν φαντάζομαι να σας ενδιαφέρει η εμφάνιση στον άνδρα!” μου λέει και μου ξαναλέει.

Νομίζω ότι είναι καλύτερα να κόψω αυτή την ιστορία με τα συνοικέσια, γιατί δεν έχω καμιά όρεξη να ταλαιπωρούμαι για να συναντώ βλαμμένους. Επιπλέον, αρχίζω να υποψιάζομαι πως ο γάμος μ' έναν άσχετο δεν είναι καθόλου αυτό που πραγματικά θέλω από τη ζωή μου...

Δευτέρα, 26 Φεβρουαρίου 1990

Από τους πρώτους κιόλας μήνες της ζωής του, ο μικρός Θανάσης αποδεικνύεται ένα πολύ δύστροπο μωρό, γκρινιάρικο και μόνιμα νευριασμένο. Σε ηλικία μόλις πέντε μηνών είπε την πρώτη του λέξη: Ούτε “μαμά” ούτε “μπαμπά”, αλλά “κακό”: Καθώς ο πατέρας του τον πετούσε στο ταβάνι και τον ρωτούσε παιχνιδιάρικα “Τι παιδί είσαι εσύ;”, το βρέφος χαχάνιζε και απαντούσε ασυναίσθητα “κακόκακόκακό!”. Όποτε δεν θέλει να φάει, τρίζει τα λιγοστά δοντάκια του όλο νεύρα. Σφίγγει τις γροθιές και τρέμει ολόκληρος αν κάτι δεν του αρέσει, δηλαδή συχνά. Απλώνει μονίμως το χεράκι του μπροστά και φωνάζει “νταντά, νταντά!” όποτε βλέπει άνθρωπο. Είναι και υπέρμετρα υπερκινητικός: Σήμερα το πρωί, τα κατάφερε να σκαρφαλώσει και να πηδήξει έξω από το πάλκο του!

... Στο εξής, λοιπόν, δεν πρέπει να χάνουμε στιγμή από τα μάτια μας το Θανασάκη, μήπως ανέβει πάνω στην τηλεόραση, μήπως σπάσει κάποιο τζάμι, μήπως αναποδογυρίσει το τραπέζι του σαλονιού ή μήπως κρεμαστεί από τα ρολλά και τα φέρει κάτω -όλα πραγματικά γεγονότα, που μέλλουν να συμβούν επανειλημμένα τους επόμενους μήνες.

Τετάρτη, 28 Φεβρουαρίου 1990

Στο μεταξύ, η φιλία μου με τη Λουίζα έχει πάρει σταθερά την κάτω βόλτα. Έχουμε πάνω από μήνα να βρεθούμε, της έχω

τηλεφωνήσει αρκετές φορές αλλά πάντα απαντάει ο Μιχάλης στο τηλέφωνο και μου λέει ότι η αδελφή του απουσιάζει. Υποψιάζομαι πως η Λουίζα δεν σταμάτησε ποτέ να βλέπει την παρέα της, απλά φροντίζει να τους συναντάει χωρίς εμένα. Δεν την βλέπω πια ούτε στο λεωφορείο· μάλλον φροντίζει να παίρνει άλλο, ώστε να μη συναντιώμαστε.

Σήμερα το πρωί έτυχε να την πετύχω μετά από καιρό, ωστόσο απέφυγε να καθήσει δίπλα μου, βολεύτηκε σε μια αντικρινή θέση και μόλις φτάσαμε στο τέρμα Ακαδημίας σηκώθηκε βιαστικά, με χαιρέτησε τυπικά κι έφυγε αμέσως, σαν να είμαστε ξένες.

Ως εδώ ήταν λοιπόν, κι εγώ απλώς αναρωτιέμαι: Αν μια τέτοια καρδιακή, παιδική φιλία δεν κατάφερε να λειτουργήσει, τότε τι μπορώ να περιμένω από άλλες σχέσεις στο μέλλον;

Ποιό μέλλον;
Μπρος μου βλέπω μονάχα κενό, σκοτάδι,
κύκλους που κλείνουν ο ένας μετά τον άλλο,
μέρες που γκρεμίζονται η μία πάνω στην άλλη
με καταιγιστικό ρυθμό,
ενώ εγώ μάταια πασχίζω ν' αγνοήσω πως
οι μέρες της ελπίδας ανήκουν στο παρελθόν...